

ÇEVRE VE İKLİM ADALETİ KONFERANSI

Bildiri Kitabı
26-27 Mayıs 2022

Editörler
Leyla Ateş
Tolga Demiryol
Alper Kaliber

PROCEEDINGS OF THE
ENVIRONMENTAL
AND CLIMATE JUSTICE
CONFERENCE
May 26-27, 2022

ALTINBAŞ
UNİVERSİTESİ

YAYINLARI

ÇEVRE VE İKLİM ADALETİ KONFERANSI BİLDİRİ KİTABI

26-27 Mayıs 2022
Altınbaş Üniversitesi

Editörler

Leyla Ateş, Tolga Demiryol & Alper Kaliber

PROCEEDINGS OF THE ENVIRONMENTAL AND CLIMATE JUSTICE CONFERENCE

May 26-27, 2022
Altınbaş University

Editors

Leyla Ateş, Tolga Demiryol & Alper Kaliber

ALTINBAŞ
ÜNİVERSİTESİ

Yayımları

ALTINBAŞ
UNİVERSİTESİ

Yayınları

ÇEVRE VE İKLİM ADALETİ KONFERANSI - Bildiri Kitabı / 26-27 Mayıs 2022

Editörler: Leyla Ateş, Tolga Demiryol & Alper Kaliber

Altınbaş Üniversitesi / Enerji ve Çevre Uygulama ve Araştırma Merkezi

Yayın No.: 59

E-ISBN: 978-625-8174-13-7

Basım Sayısı: 1. Basım, Ekim 2022

Copyright 2022, ALTINBAŞ ÜNİVERSİTESİ YAYINLARI

Bu baskının bütün hakları Altınbaş Üniversitesi Yayınları'na aittir. Yayınevinin yazılı izni olmaksızın, kitabın tümünün veya bir kısmının elektronik, mekanik ya da fotokopi yoluyla basımı, yayımı, çoğaltımı ve dağıtımı yapılamaz.

ALTINBAŞ ÜNİVERSİTESİ YAYINLARI bir Nobel Akademik Yayıncılık Eğitim Danışmanlık Tic. Ltd. Şti. iştirakidir. SERTİFİKA NO.: 40340.

Yayın Danışmanı: Duygu SAZAN (duygu.sazan@altinbas.edu.tr)

Sayfa Tasarım: Erdal Tarkan KARA

Kapak Tasarım: Sezai ÖZDEN

Baskı ve Cilt: Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Tic. Anonim Şirketi Sertifika No.: 46519

Beştepe Köy Yolu No.: 3 06800 Beştepe/Çankaya/ANKARA

Kütüphane Bilgi Kartı

ÇEVRE VE İKLİM ADALETİ KONFERANSI - Bildiri Kitabı / Leyla Ateş, Tolga Demiryol & Alper Kaliber

1. Basım. 178 s. 14x21,5 cm. Kaynakça var, dizin yok.

E-ISBN: 978-625-8174-13-7

1. İklim Krizi ve Göç 2. Kent Yönetimi, Belediyecilik ve STK'lar 3. Küresel İklim Rejimi ve Adalet

Genel Dağıtım

ATLAS AKADEMİK BASIM YAYIN DAĞITIM TİC. LTD. ŞTİ.

Adres: Bahçekapı mh. 2465 sk. Oto Sanayi Sitesi No:7 Bodrum Kat Şaşmaz-ANKARA - siparis@nobelyayin.com

Telefon: +90 312 278 50 77 - Faks: 0 312 278 21 65

E-Satış: www.nobelkitap.com - esatis@nobelkitap.com / www.atlaskitap.com - info@atlaskitap.com

Dağıtım ve Satış Noktaları: Alfa Basım Dağıtım, Arasta, Arkadaş Kitabevi, D&R Mağazaları, Dost Dağıtım, Ekip Dağıtım, Kıda Dağıtım, Kitapsan, Nezih Kitabevleri, Pandora, Prefix, Remzi Kitabevleri

DÜZENLEME KURULU

Prof. Dr. Leyla Ateş

Doç. Dr. Diğdem Soyaltın Colella

Doç. Dr. Tolga Demiryol

Doç. Dr. Alper Kaliber

Doç. Dr. Nihan Yancı Özalp

Dr. Öğretim Üyesi Nevzat Barış Vardar

Öğr. Gör. Esra Kaliber

Arş. Gör. Ayşe Tuğçe Samsun

Arş. Gör. Ahmet Tuğşad Doğukan

ORGANIZING COMMITTEE

Prof. Leyla Ateş

Assoc. Prof. Diğdem Soyaltın Colella

Assoc. Prof. Tolga Demiryol

Assoc. Prof. Alper Kaliber

Assoc. Prof. Nihan Yancı Özalp

Asst. Prof. Nevzat Barış Vardar

Lecturer Esra Kaliber

Research Assistant Ayşe Tuğçe Samsun

Research Assistant Ahmet Tuğşad Doğukan

BİLİM KURULU

Prof. Dr. Leyla Ateş- Altınbaş Üniversitesi

Prof. Dr. Emre İşeri- Yaşar Üniversitesi

Doç. Dr. Mine İşlar- Lund Üniversitesi

Doç. Dr. Çiğdem Nas- Yıldız Üniversitesi

Doç. Dr. Nihan Yancı Özalp- Altınbaş Üniversitesi

Dr. Öğretim Üyesi Can Askan Mavi - INRAe (Fransa Ulusal Tarım, Gıda ve Çevre Enstitüsü)

Dr. Öğretim Üyesi Ethemcan Turan- Groningen Üniversitesi

Dr. Öğretim Üyesi Sinan Odabaşı - Altınbaş Üniversitesi

Dr. Öğretim Üyesi Barış Baykan- Yeditepe Üniversitesi

SCIENTIFIC COMMITTEE

Prof. Leyla Ateş-Altınbaş University

Prof. Emre İşeri-Yaşar University

Assoc.Prof. Mine İşlar-Lund University

Assoc. Prof. Çiğdem Nas- Yıldız University

Assoc. Prof. Nihan Yancı Özalp-Altınbaş University

Asst. Prof. Can Askan Mavi - INRAe (French National Institute for Agriculture, Food and Environment)

Asst. Prof. Ethemcan Turan- University of Groningen

Asst. Prof. Sinan Odabaşı -Altınbaş University

Asst. Prof. Barış Baykan- Yeditepe University

İÇİNDEKİLER

DÜZENLEME KURULU.....	3
ORGANIZING COMMITTEE.....	3
BİLİM KURULU.....	4
SCIENTIFIC COMMITTEE.....	4
ÖN SÖZ.....	11
PREFACE.....	12
AÇILIŞ KONUŞMASI/KEYNOTE.....	13
SECURITY, JUSTICE AND CLIMATE CHANGE.....	15
Thomas Diez University of Tübingen	

BİLDİRİLER/PAPERS

İKLİM KRİZİ VE GÖÇ

ADALETSİZLİKLER SARMALINDA ÇEVRE/İKLİM KRİZİ VE GÖÇ: BİLİMSEL AJANDANIN HARİTALANMASI.....	51
Hacer Gören, Koç Üniversitesi Ahmet İçduygu, Koç Üniversitesi	
İKLİM ADALETİNİN GÖÇ BOYUTU: İKLİMSEL FELAKETLER NEDENİYLE ZORUNLU GÖÇ EDENLERİN KORUNMASI.....	55
Seda Yurtcanlı Duymaz, İstanbul Üniversitesi	
POSTKOLONYAL DÜNYADAN EKOLOJİK GÖÇMENLER İÇİN İKLİM ADALETİ ARAMAK.....	58
İlhan Oğuz Akdemir, Fırat Üniversitesi Ayşegül Arslan, Fırat Üniversitesi	

KENT YÖNETİMİ, BELEDİYECİLİK VE STK'LAR

YEŞİL BELEDİYECİLİK BAŞARISINI ETKİLEYEN FAKTÖRLERİN ANALİZİ.....	65
Aslı Yılmaz Uçar, Altınbaş Üniversitesi Atakan Ünal, Altınbaş Üniversitesi	

**PLASTİK KİRLİLİĞİ SORUNUNU BİREYSELLEŞTİRME STRATEJİSİ
OLARAK GERİ DÖNÜŞÜM: TÜRKİYE'DE DEVLET, SERMAYE VE SİVİL
TOPLUM KURULUŞLARININ GERİ DÖNÜŞÜM SÖYLEMLERİNİN ANALİZİ 69**
Şaban Çaytaş, Marmara Üniversitesi

**TÜRKİYE MEDYASINDA TERMİK SENTRAL KARŞITI HAREKETİN
ÇERÇEVELENMESİ (2018-2020).....73**
İlker Kafalı, Marmara Üniversitesi

**TÜRKİYE İÇİN SÜRDÜRÜLEBİLİR KENTLEŞME SÜRECİNDE
YENİ BİR YOL: “KENTSEL İKLİM ADALETİ” 77**
Korkmaz Yıldırım, Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi

KÜRESEL İKLİM REJİMİ VE ADALET

KÜRESEL İKLİM REJİMİNİN EKOFEMİNİST PERSPEKTİFTEN OKUNMASI 83
Duygu Öztürk, İstanbul Medipol Üniversitesi
Sezin İba Gürsoy, Kırklareli Üniversitesi

İKLİM, GIDA VE ADALET: KÜRESEL DEĞİŞİMİN DİNAMİKLERİ87
Selma Şekercioğlu Bozacıoğlu, İstanbul Arel Üniversitesi

**İKLİM ADALETİNDE SON ARAYIŞ: İKLİM DEĞİŞİRKEN
DEĞİŞTİRİLEMİYEN SORUN ADİL DÖNÜŞÜM 91**
Berna Balcıoğlu, İstanbul Üniversitesi
Sevim Budak, İstanbul Üniversitesi

**ULUSLARARASI ÇEVRE REJİMİ GÖRÜŞMELERİ ÇERÇEVESİNDE
İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ COP SÜREÇLERİ 94**
Sezai Özçelik, Çankırı Karatekin Üniversitesi

DIPLOMACY, CIVIL SOCIETY AND CONFLICT

**ENVIRONMENTAL DIPLOMACY FOR CLIMATE JUSTICE:
NEGOTIATING MORE FOR GREENING THE WORLD ECONOMY 100**
Gökhan Ak, İstanbul Topkapı Üniversitesi

THE GREENING OF RELIGION AND ITS IMPLICATION FOR
THE ENVIRONMENTAL AND CLIMATE ACTIVISM: THE CATHOLIC
ENVIRONMENTAL MOVEMENT IN POLAND..... 104

Dobrosława Wiktor-Mach, Cracow University of Economics
Konrad Pędziwiatr, Cracow University of Economics

THE ROLE OF NGOS IN MEDITERREANEAN CLIMATE GOVERNANCE 106

Emre İşeri, Yaşar Üniversitesi
Defne Gönenç, Yaşar Üniversitesi

THE IMPACT OF CLIMATE CHANGE-INDUCED MASS
MIGRATION IN THE OUTBREAK OF SYRIAN CIVIL WAR:
A GREEN GEOPOLITICAL PERSPECTIVE 108

Aylin Salman, TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi
Mustafa Serdar Palabıyık, TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi

İKLİM ADALETİ: YASA, SİYASA, UYGULAMA

ANAYASACILIK VE ÇEVRE HAKLARI.....112

Ogan Yumlu, İzmir Ekonomi Üniversitesi

İKLİM DEĞİŞİKLİĞİNİN KÜRESELLİĞİ PROBLEMİ: DOĞA İÇİN KÜRESEL,
İNSAN İÇİN SİYASAL VE EKONOMİK BİR PROBLEM OLARAK
İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ VE İKLİM ADALETİ KAVRAMI.....116

Yasemin Özbilgin, Yeditepe Üniversitesi

CAN THE INJUSTICES OF COAL SPUR A COAL TRANSITION?120

Ceren Ayas, Melbourne Üniversitesi

İKLİM KRİZİ MAĞDURLARI

İKLİM ADALETİNİN GÖZ ARDI EDİLEN YANI: İKLİM MÜLTECİLERİ126

Gamze Ovacık, Başkent Üniversitesi

İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ DAVALARINDA ÇOCUK HAKLARININ GELECEĞİ:
SACCHI ET. AL. V. ARJANTİN, BREZİLYA, FRANSA, ALMANYA VE
TÜRKİYE KARARLARI ÜZERİNE DÜŞÜNCELER..... 130

Merve Alçık, Kırklareli Üniversitesi

**SAVAŞ VE SİLAHLI ÇATIŞMALAR HUKUKU EKSENİNDE
EKOKIRIM SUÇLAR: UKRAYNA- RUSYA SAVAŞINA İLİŞKİN
BİR DEĞERLENDİRME.....134**
Kutluhan Bozkurt, Yeditepe Üniversitesi

BİREYSEL VE TOPLUMSAL DİNAMİKLER

İKLİM KRİZİ GRUPLAR ARASI İLİŞKİLERİ NASIL ETKİLİYOR? 140
Deniz Eriç, Adana Alparslan Türkeş Bilim ve Teknoloji Üniversitesi

**ÇEVREYE YÖNELİK TUTUM VE DAVRANIŞLARDA TEMEL
İNANÇLARIN ROLÜ: KADERCİLİK İLE ÇEVRECİ TUTUM VE
DAVRANIŞLARIN İLİŞKİSİ144**
Nevin Kılıç, Zehra Yiğit, Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi
Elif Fıçıcı, İstanbul Sebahattin Zaim Üniversitesi

**İKLİM ADALETİNİ KİTLELERİN BİLGELİĞİNDE/KOLEKTİF
ZEKA ETKİSİNDE ARAMAK.....148**
Murat Ulubay, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi

YEREL, BÖLGESEL VE KÜRESEL ETKİLER

ADİL DÖNÜŞÜM KAVRAMI EKSENİNDE ÇAYIRHAN MAHALLESİ.....154
Alkan Üstün, Bartın Üniversitesi
Bahattin Cizreli, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi

**İKLİM DEĞİŞİKLİĞİNİN SÜRDÜRÜLEBİLİR GELİŞME VE
İKLİM ADALETİNE ETKİSİ..... 158**
İhsan Keleş, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi

**ŞİLİ'DE İKLİM DEĞİŞİKLİĞİNİN ÇEVRESEL ETKİLERİ VE
İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ YÖNETİŞİMİ.....162**
Deniz Bozkurt, Valparaiso Üniversitesi

İKLİM ADALETİNE YÖNELİK POLİTİKALAR

DAHA ADİL BİR İKLİM EKONOMİSİ İÇİN DIŞSALLIKLARI DÜZELTİCİ
MEKANİZMALARA DAİR BİR TARTIŞMA 168

Arif Orçun Söylemez, Marmara Üniversitesi

TÜRKİYE’DE PLANLAMA PRATİKLERİ BAĞLAMINDA İKLİM
ADALETİNE YÖNELİK TARTIŞMA ZEMİNİ ÜZERİNE BİR İNCELEME170

Ayşe Özcan Buckley, Giresun Üniversitesi

Fatma Gaye Ün, Giresun Üniversitesi

İKLİM DEĞİŞİKLİĞİNE KARŞI PANDEMİ DÖNEMİNDE DEĞİŞEN
TÜKETİCİYİ ANLAMAYA YÖNELİK BİR ÇALIŞMA 174

Tanyeri Uslu, Altınbaş Üniversitesi

Hande Begüm Bumin Doyduk, Altınbaş Üniversitesi

ÖN SÖZ

Bugün insanlığa yönelik tehditlerin başında kuşkusuz iklim değişikliği ve çevre yıkımı geliyor. Her ne kadar bunlar tüm insanlığı ilgilendiren küresel sorunlar olsalar da beraberlerinde getirdikleri risklerin ve maliyetlerin aktörler arasında eşit paylaşıldığını iddia etmek güç. Bu da bir adalet sorununu beraberinde getiriyor. Farklı ölçeklerde ortaya çıkan iklim adaletsizliklerini anlamak, akademik olarak değerli olduğu kadar etkili politikalar tasarlamak için de önemli.

Bu noktadan hareketle Enerji ve Çevre Uygulama ve Araştırma Merkezi (EÇAM) olarak 26-27 Mayıs 2022 tarihlerinde düzenlediğimiz konferansın temasını Çevre ve İklim Adaleti olarak belirledik. Disiplinler arası diyalogu ve metodolojik çeşitliliği teşvik etmeyi amaçla konferansta sosyal bilimlerin farklı alanlarından bildirilere yer verdik. Açılış konuşmasını Tübingen Üniversitesinden Prof. Thomas Diez'in yaptığı konferansımızda Türkiye'nin yanı sıra dünyanın farklı köşelerinden bilim insanlarının çalışmaları sunuldu.

Konferansın düzenlenmesinde emeği geçen EÇAM Yönetim Kurulu ve Konferans Düzenleme Kurulu üyelerine, bildiri sahiplerine ve tartışmalara katkı veren tüm dinleyicilere teşekkürlerimi sunuyorum.

Tolga Demiryol
Enerji ve Çevre Uygulama ve Araştırma Merkezi Müdürü

PREFACE

The climate crisis and environmental destruction are among the most existential challenges we face today. While these issues are global in nature, not everyone is affected in the same way as the costs and the burdens they brought about are often borne unequally by different actors. This in turn raises the issue of justice. Understanding these injustices is not only worth pursuing academically but also important for effective policy making.

Taking the notion of justice as a point of departure we at Energy and Environmental Research Center chose “Environmental and Climate Justice” as the theme of our conference, which was held on May 26-27, 2022. Embracing interdisciplinary dialogue and methodological plurality, the conference hosted research presentations from a wide range of social science disciplines. The keynote speech of the conference was delivered by Professor Thomas Diez from the University of Tübingen, followed by a series of panels and presentations by scholars from around the globe.

I would like to extend my gratitude to the Executive Board of the Environment and Research Center, the Organizing Committee of the conference, the scientists who shared their research, and the participants who contributed to the lively and productive academic debate.

Tolga Demiryol

Director, Energy and Environmental Research Center

**AÇILIŞ
KONUŞMASI
/
KEYNOTE**

SECURITY, JUSTICE AND CLIMATE CHANGE

Thomas Diez¹
University of Tübingen

1. Securitisation and Climate Change

Climate change poses a severe risk to the existence and wellbeing of individuals, communities, regions, whole countries and the entire planet. As such, it has found its way into most security strategies of states and other political actors. The EU's 2016 Global Strategy (EUGS), for instance, mentions the word "climate" twenty-four times. When outlining the 'Priorities of Our External Action', the EUGS lists 'The Security of Our Union' first, and under this heading, the threats that 'endanger' the 'unprecedented security, democracy and prosperity' of EU citizens are 'terrorism, hybrid threats, economic volatility, climate change and energy insecurity' (EEAS 2016: 9). The strategy links climate change to increasing conflicts and 'security tensions' (EEAS 2016: 13, 27) as well as to 'resilience', which likewise has become a major buzzword in security strategies in the new millennium (EEAS 2016: 9).

In the security studies literature, this representation of an issue as an existential threat has been called "securitisation" (Buzan *et al.* 1998; Balzacq 2011). Such securitisation can take different forms, as the literature has demonstrated with particular reference to climate

1 Professor of Political Science and International Relations, University of Tübingen, thomas.diez@uni-tuebingen.de. A previous version of this paper has been published as chapter 4 of Franziskus von Lucke, Thomas Diez, Solveig Aamodt and Bettina Ahrens (2021) *The EU and Global Climate Justice: Normative Power Caught in Normative Battles* (London: Routledge). Research for this paper has been funded by the European Commission as part of the Horizon 2020 project "GLOBUS: Reconsidering European Contributions to Global Justice", project ID 693609.

change (Diez *et al.* 2016; McDonald 2013; Detraz and Betsill 2009). The argument of this chapter is that securitisation, or rather securitisation moves, are an essential aspect of climate policy in order to legitimise climate action; that this securitisation however takes different forms; and that these different forms imply different forms of climate justice. Thus, with the shift in its climate policies from a top-down approach guided by an ideal of impartial justice around the time of the Kyoto Protocol towards a more bottom-up approach informed by non-domination of states and mutual recognition of a variety of actors in the run-up to the Paris Agreement and after, the EU also changed its securitisation of climate change, and thus invoked climate change as a different kind of threat than it used to. At times, EU actors also steered clear of any explicit moves to securitise climate change, and thus “desecuritized” the issue (Wæver 1995; Hansen 2012).

Before I unfold this argument, I need to address the question of whether it is appropriate to speak of a securitisation of climate change at all. The illustrative references from the EUGS notwithstanding, the question of whether climate change has been successfully securitised or not, has been a matter of dispute. This is because while we may find many invocations of climate change as a threat, we find few “emergency measures” to combat that threat. Following the original formulation of the so-called Copenhagen School of security studies, however, securitisation legitimises and therefore should at least sometimes lead to such ‘emergency’ or ‘extraordinary’ measures. The authors themselves are inconsistent in their usage when they write that securitisation ‘requir[es] emergency measures and justf[ies] actions outside the normal bounds of political procedure’ and then refer to ‘extraordinary means’ (Buzan *et al.* 1998: 24). This sloppiness has contributed significantly to debates over what extraordinary measures apart from the traditional security measure of war may be (Trombetta 2008).

In addition, although they explicitly reject that securitisations automatically lead to the actual implementation of emergency measures (as opposed to their legitimisation in principle), Buzan et al. (1998; Buzan and Wæver 2004) in practice take the existence of such measures as an empirical shortcut to infer successful securitisation. While this may be theoretically inconsistent, it saves them from having to go through the cumbersome process of showing how and whether individual securitising moves have indeed been successful in the sense that they have become widely accepted.

Yet do such emergency or extraordinary measures exist in combatting climate change? The answer depends of course on how one defines such measures, but on most accounts, societies and their politicians are not doing enough to tackle climate change, and thus can hardly be accused of pushing through “emergency measures”. Even if governments arrive at policies to mitigate climate change, they normally do so after much deliberation and compromise – two central features of the kind of “politics” that Wæver (1995) sees as overridden by securitisation. The Paris Agreement and its central mechanism of nationally determined contributions and their periodic review is no emergency measure by any account. Indeed, the mass demonstrations organised by Greta Thunberg and *Fridays for Future* – and their respective securitisation moves by calling climate change an ‘existential threat’ or ‘emergency’ (Fridays for Future 2020) – have emerged exactly out of a frustration about the lack of decisive action against climate change, and one of the most frequently asked questions by their activists is: “Why do you take so long?”

On this basis, Buzan et al. (1998) conclude that at least on the global level, climate change, and environmental issues in general, by and large have not been successfully securitised. Presumably, the authors would not come to a much different conclusion when looking at the national or regional level. Yet this position is complicated by at least two counterarguments. One is that even in the case of military se-

curity, securitisation hardly ever leads to the *ultima ratio* of war. In fact, the whole point of deterrence is that securitisation legitimises the possibility of war but that its actual waging is averted exactly because of this possibility. So, yes, the stationing of cruise missiles during the Cold War may have been a policy that would not have been considered legitimate or even reasonable without successful securitisation, and in that sense may count at least as an extraordinary, if not as an emergency measure. Yet it did not completely override the political debate, and thus remained heavily contested to the extent that it even led to the restructuring of party systems through the rise of Green Parties (Müller-Rommel 2002; Poguntke 1987).

This directly leads to the second counterargument: governments have in fact taken many measures that would have not been considered legitimate without previous securitisation, and thus qualify as ‘actions outside the normal bounds of political procedure’ (Buzan *et al.* 1998: 24), if those “normal bounds” include the boundaries of the possible in political debates. Caps on emissions or compulsory building requirements may not be the desired grand policy to keep the global temperature rise below 2 or 1.5 degrees, but they are infringements on citizens’ liberties that require justification. Likewise, forcing states to defend their emission plans does not as such penalise them for their lack of ambition, but it is still something that states would not be obligated to do under “normal” conditions of a pluralist international society. One could even argue that placing climate change as an undisputed item on top of the political agenda and repeatedly discussing it in several high-level institutions such as the UN Security Council (UNSC) (UNSC 2007, 2011, 2019) has been the result of successful securitisation processes that made it clear that a denial of people-made climate change and its results is no longer an option.

In addition, analysts have pointed to the different nature of threats in different policy fields (Trombetta 2008). The threat of climate change is long-term, diffuse and uncertain in its impact. It is a matter of prob-

abilities. The threat of the state aggressor is immediate, visible and clearly identifiable. Climate change is thus more often associated with risk than threat, and resilience rather than defence. This suggests that we should speak of different kinds and degrees of securitisation and a differentiation of the types of threats between danger (concrete, immediate, visible) and risk (diffuse, uncertain, long-term) (Diez *et al.* 2016). As such, the securitisation of climate change may legitimise and sometimes even result in extraordinary measures that are not imposing extremism and violence in the same way as war does, but nonetheless represent significant changes in policy.

In terms of global climate justice, EU climate policies are in any case first and foremost proposals and thus potential securitising moves rather than complete securitisations in the sense of having been widely accepted (Buzan *et al.* 1998: 25). In other words, for the purposes of my argument it is not even decisive whether climate change has been successfully securitised or not; I will instead have to ask whether EU actors have used the invocation of threats to underscore their demands, and whether these have had any justice implications. However, following from the preceding discussion, we should not judge these invocations by the extremism of the proposed measures or whether they are intended to overthrow “normal” political procedures. We need to allow for variation not only in securitisations but already in securitising moves, while at the same time also not falling into the trap of idealised notions of military security.

One such variation that is commonly discussed in the literature differentiates between different referent objects of securitisation. A number of authors have pointed out that policy responses vary significantly depending on whether the articulated threat is supposed to endanger individual human beings, states or planet earth as a whole, to name but three possibilities (Detraz and Betsill 2009; McDonald 2011, 2013; Diez *et al.* 2016). A second dimension refers to the articulation of a threat as concrete danger or diffuse risk (von Lucke *et al.* 2014; Diez *et*

al. 2016). Conceptualising climate change as risk may still see climate change as an existential threat, but one that is difficult to calculate and assess, thus allowing for more options in terms of extraordinary measures than the articulation of climate change as a concrete danger to a specific group of people. This overlaps with, but is not identical to a third dimension of time scale, which is particularly relevant to climate change. The threat may thus be immediate or medium-term, for instance in the flooding of coastal lowlands, or it may be articulated as long-term, for instance threatening the well-being of current youth or not even born yet generations.

My argument rests on the claim that these variations in referent object, threat and time-scale are all related to specific justice claims. Such claims build on implicit or explicit securitisations, and the suggested remedies to injustices are legitimised by the articulation of a specific underlying form of security.

2. Securitisation and Climate Justice

Security and justice are often seen as two concepts in tension (Geyer and Guild 2016). This is because security is taken to override or marginalise justice concerns. In the terrorism debate, for instance, security has often been played off against justice in the form of individual rights. Similarly, a classic debate in conflict resolution concerns the inclusion of human rights in conflict mediation, which some see as potentially undermining more urgent physical security concerns, whereas others consider long-term security only possible if human rights are included (Babbitt 2011; Soto 2014). In Hedley Bull's classical treatment of the international society (Bull 1977), justice in terms of human rights jeopardises peace and security and thus, in Bull's view, they serve to undermine the order of the society of states.

However, in analogy to similar arguments made about the relationship between security and freedom, we should not see security and justice

as opposites to be weighed against each other (Neal 2011). Instead, they are interdependent in the sense that their meaning is articulated in relation to each other, and that one presupposes the other. Justice, just as freedom, is thus only thinkable on the basis of and in relation to security. And even if sometimes the two may be in tension, in other contexts, they may be intertwined or even merged to the point where justice *is* security. Ken Booth (1991), for instance, sees security as emancipation, which is at least one possible process through which justice is achieved. Likewise, the debate about human rights and conflict resolution relies on different conceptualisations of the justice-security nexus. For those who consider human rights counterproductive in conflict resolution processes, security and justice stand in tension with each other, and at least require temporal prioritisation. In contrast, security and justice are closely related to each other for those who see human rights as an essential part of conflict resolution.

We thus cannot assume a fixed relationship between justice and security; we can only assume that they are related in one way or another. Instead, we need to trace how one is articulated through the other. Securitising moves will therefore imply specific forms of justice, and conceptions of climate justice rely on specific securitising moves that define whose justice is at stake, and at least enable (and constrain) specific understandings of justice and how it may be achieved.

Understood in such a way, securitising moves are always also justice claims. They are about recognition in the invocation of a referent object, which thus ought to be given its rightful place in the public debate. They are about injustices in the articulation of an existential threat. And they are about paths to rectify these injustices in the attempted legitimisation of extraordinary measures. Successful securitisation, thus, imposes hegemony and at least temporarily fixes the meaning not only of climate security but also of climate justice in a particular societal and historical context (Laclau and Mouffe 1985; Burgess 2011).

This conceptualisation of the relationship between justice and security differs from the debate about the extent to which securitisation may be considered just. Rita Floyd (2011, 2019b) has defended securitisation against those who, following a conceptualisation of justice and security as opposites, have seen securitisation as reproducing existing power structures and inherently conservative. Floyd instead sees securitisation as potentially emancipatory, and thus just, if it satisfies a set of three criteria: the objective existence of an existential threat, the moral legitimacy of the referent object, and an appropriate response in the extraordinary measures taken with reasonable chances of success.

Floyd's argument attempts a moral justification of securitisation based on objective criteria derived from normative theorising. We, however, treat securitising moves as putting forward particular conceptions of justice. In other words, we argue that implicitly or explicitly, actors pursuing climate policies on the global scale will have to rely on securitising moves that attempt to shift the debate towards measures that are not as yet common, and in doing so put forward specific climate justice claims. The pursuit of climate policies on the global level is thus not only a matter of mitigating or adapting to climate change. Climate policy, in particular with its present prominence on the political agenda, also functions as a discursive nodal point through which conceptions of security, justice and more broadly societal order are inscribed into the broader public debate (Laclau and Mouffe 1985; Diez 2001). As such, articulations of climate policy are attempts at exercising political power (von Lucke 2020b), and the analysis of the interlinkages of climate securitisation and justice are thus central to our understanding of the role that climate policy plays in this broader debate.

The normative assessment of different climate securitisations, following Floyd's proposal, is an additional step following this reconstruction of security- and justice-making through securitisation. This additional step is important even though the securitisation of climate

change as such seems to be just in the sense that ‘any organisation/state which fails to curb carbon emissions is now guilty of harmful neglect’ (Floyd 2019a: 394). Yet this only assesses the first criterion of the existential threat. It still leaves questions about the referent object: Is it just, for instance, to make the state the core referent object of climate security instead of individuals? Or should present individuals be prioritised over future generations? And it is equally debatable whether the invoked extraordinary measures are “appropriate” or not. Their appropriateness in turn even refers back to the construction of the threat itself. For instance, is the climate change unavoidable and would justice therefore, in the extreme, demand a focus on adaptation rather than mitigation?

Presumably most readers will intuitively consider adaptation without mitigation to be misguided and unjust towards future generations (Gardiner 2006). Yet comparative studies of climate securitisations have shown that such securitising moves do occur, often in relation to the state and the military capacity to defend state territory as the main referent object, for instance on the federal level in the US (Diez *et al.* 2016: 36–64). The global justice implications of such a form of securitisation are profound. They suggest non-domination between states as the core principle, coupled with a denial of historical responsibilities and distributive justice, especially if such justice is future-oriented and goes beyond national boundaries.

Given these considerations, we may formulate a number of expectations for the justice implications of securitisations along the three dimensions of referent object, threat and time. Take the referent object. If securitising moves articulate the individual as threatened for instance due to food-shortages, they are likely to imply a global form of impartiality, in addition to some form of redistributive justice. Examples would be attempts to strengthen the human rights of affected individuals in climate treaties e.g. a right to judicial review or compensation. If indigenous groups or coastal regions or a diversity of

different actors with little say on the level of international society are threatened, we assume that mutual recognition becomes more central. Thus, in order to better acknowledge their specific damages due to climate change, the procedures at COPs could be transformed. And as argued in the preceding paragraph, the state or state institutions as the main referent object imply non-domination.

Likewise, the more long-term the threat is constructed, the more we would expect invocations of intergenerational justice, which in turn often implies a degree of impartiality that is necessary to institutionalise the imaginary voice of non-present, future generations, although such a voice may also become present through a broadening of the debate towards social movements in mutual recognition. Short-term dangers and crises, by contrast, tend to trigger a resurfacing of nationalist strategies and non-domination concerns, especially if supranational structures are weakly developed, as the Corona crisis of 2020 has aptly demonstrated. Meanwhile, the justice implications of the articulations as risk or danger are less clear. Although in principle, one would again assume that the more diffuse character of risk would speak in favour of mutual recognition, resilience strategies as the most common response to minimise risk or risk effects can be pursued on all levels and may in turn respond to individual justice as much as justice for national communities.

In the remainder of this chapter, I will show how EU actors up to Copenhagen were performing straightforward securitising moves that invoked climate change as a universal existential threat to individuals both now and in the future, thus underpinning their strong emphasis on impartiality as the main justice principle. However, as climate justice conceptions became more varied in the post-Copenhagen period, so did climate securitisation moves, which now involved a greater variety of referent objects and threat articulations, especially to particularly vulnerable groups, and were at least less explicit about their time horizon. I also argue that in the late 2000s and early 2010s, EU actors ar-

articulated climate change on the basis of the preceding, agenda-setting securitisation, but refrained from explicit securitising moves, amounting to desecuritisation in the sense that Lene Hansen once described as ‘strategic time-out’ (Hansen 2012: 535) in the post-Copenhagen period.

3. The EU, Securitisation and Impartiality

The early stages of the climate change debate, discussions within EU institutions were still characterised by a significant degree of uncertainty and ambiguity. Even so, the documents clearly performed securitising moves. They saw climate change as dangerous, with catastrophic effects on the well-being of the population, not only in a specific region but across the globe. They identified human beings as the main source of climate change and called for urgent measures. Justice therefore always arises as truly global justice, as justice for all humans, present and future, and even the planet as a whole.

The elements of a securitising move are already visible in an early proposal for a work programme considering ‘the greenhouse effect and the Community’, in which the European Commission noted that ‘the risks are alarmingly high and the likely direct and indirect consequences potentially disruptive’ (European Commission 1988b: #8.2). In line with the grammar of a securitising move, the Commission invoked alarm and disruption, while at the same time speaking of “risk” rather than “threat” and qualifying the disruption as “potential”. Nonetheless, the communication was written in ‘a sense of urgency’ generated by ‘[r]ecent international events’ (European Commission 1988b: #8.3).

Nearly two years later, in June 1990, the Dublin European Council declaration ‘on the environmental imperative’ (European Council 1990) used even more drastic language. It saw the ‘natural environment which forms the life support system of our planet ... gravely

at risk' and the 'earth's atmosphere seriously threatened' (European Council 1990: 17). The threat was clearly and starkly articulated here, and the referent object was not merely the global population, but planet earth as a whole. The declaration emphasised that the 'quality of life - indeed, the continuation of life - could no longer be assured were recent trends to proceed unchallenged' (European Council 1990: 17). While the reference to the 'quality of life' seems to suggest human beings as a referent object, the crescendo to 'the continuation of life' is more open, and in combination with the previous sentence again suggests that climate change is threatening the entire global habitat. Likewise, the Commission in its 1991 Community Strategy to battle climate change noted that the 'greenhouse problem is global in nature' (European Commission 1991: #4).

Consequently, the heads of government 'recognize [their] special responsibility for the environment, both to our own citizens and to the wider world' (European Council 1990: 17). Three years later, approving the UNFCCC, the Council adopted the UNFCC phrasing and similarly spoke of 'dangerous anthropogenic interference with the climate system' (Council of the European Union 1993).

The European Parliament concurred. In a 1998 resolution on the 1997 Kyoto COP-3, it painted the disastrous effects of climate change in bold colours:

1997 was the hottest year in the century, 0,44°C warmer than the mean temperature in 1960-1990; ... crops were affected in some of the least developed countries of the world, and ... the droughts, floods, tornadoes, bushfires and the El Niño effect, experienced all over the world, gave a foretaste of the likely effects of global warming and entailed a heavy social and economic burden. (European Parliament 1998: #G)

In the run-up to Copenhagen, similar rhetoric appeared. In a 2005 memorandum on *Winning the Battle Against Global Climate Change*

(European Commission 2005), the Commission warned that ‘[c]limate change is a long-term threat that calls for a long-term, global response’ (European Commission 2005: 2). The referent object in this memorandum remained planet earth as a whole, while at the same time the text clearly laid out the potentially disastrous consequences for human societies:

It is projected that ecosystems will suffer from climate change, with some species and habitats disappearing. Global food production is likely to decline; infectious diseases, e.g. malaria, dengue and schistosomiasis, may spread, and water scarcity and quality is likely to be an issue in many regions. ... Weather impacts are likely to include higher maximum temperatures, more heat waves, increased summer drying with the risk of drought and fires, or, in other regions, increases in precipitation, storms and floods. Such impacts might trigger so-called secondary effects, such as regional conflicts, poverty, famine and migration. (European Commission 2005: 3)

At the same time, presumably to reinforce the sense of urgency to EU citizens, the referent object increasingly became the EU, a trend that continued throughout our analysis:

We are already witnessing some impacts. The heat wave that engulfed Europe during the summer of 2003 is typical of what experts consider to be the likely effects of climate change. During that summer, more than 20,000 people in the EU died from a combination of heat stress and increased air pollution from ozone (another greenhouse gas) and particulates. Southern Europe suffered large-scale forest fires. European farmers lost over € 10 billion in income. (European Commission 2005: 3)

Interestingly, the 2003 EU Security Strategy (ESS) did not list climate change among the major threats that the Union was facing (European Council 2003). In his widely acknowledged 2008 implementation report of the ESS to the European Council, however, then High Rep-

representative Javier Solana claimed that the ESS had ‘already identified the security implications of climate change’ and saw them as having taken on additional ‘urgency’. Adopting a phrase that had become popular in US think tanks debates on climate security (CNA 2007: 1, 6), Solana claimed that climate change was a ‘threat multiplier’:

Natural disasters, environmental degradation and competition for resources exacerbate conflict, especially in situations of poverty and population growth, with humanitarian, health, political and security consequences, including greater migration. Climate change can also lead to disputes over trade routes, maritime zones and resources previously inaccessible. (European Union 2008: 5)

In the meantime, the European Council in its meeting conclusions had repeatedly pointed to the security implications of climate change (European Council 2005: #43, 2007a: #27, 2007b: #41). Immediately before the 2009 Copenhagen COP, the Council moved climate change up to the top of the agenda, right after ‘institutional issues’. In its analysis, the ‘climate is changing faster than expected and the risks this poses can already be seen. We are experiencing widespread melting of ice, rising global sea levels and increased frequency, intensity and duration of floods, droughts and heat waves’ (European Council 2009: 1).

In line with these articulations of an increasingly existential threat to a global human community, planet earth as a whole, but also the EU and its citizens, EU actors were consistently demanding urgent global action. The EU in this period focused on binding measures, from targets for industrialised countries to proposals for a carbon tax. In relation to securitisation, the repeated emphasis on the urgency of actions is noteworthy.

Thus, for instance, the 1990 European Council concluded: ‘We *urge* all countries to introduce extensive energy efficiency and conservation measures and to adopt *as soon as possible* targets and strategies for limiting emissions of greenhouse gases’ (European Council 1990:

19; emphasis added). In 1996, the Council ‘underline[d] the need for urgent action at the widest possible level’ (Council of the European Union 1996: #3). Or in 2007: ‘The challenges of climate change need to be tackled effectively and urgently. ... The European Council underlines the vital importance of achieving the strategic objective of limiting the global average temperature increase to not more than 2°C above pre-industrial levels’ (European Council 2007b: #27). Or similarly, just before the Copenhagen COP: ‘all countries, including those not presently bound by the Kyoto Protocol, should take immediate action’ (European Council 2009: #6).

Yet there is also uncertainty and ambiguity. In 1988, the Commission, for instance, noted that the ‘various impacts of such climatic change and their socio-economic consequences cannot be reliably assessed in detail at present’ (European Commission 1988a: 6). Especially in these early years of the debate, the demand for emergency measures was not as unconditional as we would expect from a “pure” securitisation move. Thus, for instance, the Commission’s stance from the beginning was that ‘a careful assessment of [the] economic viability [of measures against climate change] is required’ (European Commission 1988a: 7). In 1991, the Commission argued that a ‘first step in controlling CO₂ emissions needs to include measures which involve the lowest economic costs and which at the same time lead to benefits in other policy areas’ (European Commission 1991: 3).

However, this balancing approach received a lot of criticism from the European Parliament as well as, perhaps more surprisingly, from the European Council, especially in response to the Commission’s proposal for a Community Strategy, which to the other actors seemed too timid, in particular in its approach to the European car industry. The European Council thus was ‘concerned about the possibility that the approach for a strategy proposed by the Commission may in the end not be sufficient to ensure the attainment of the average CO₂-emission-value target’ (Council of the European Union 1996: 3). And the

European Parliament criticised a 1998 Commission proposal for regulating the car industry as not providing ‘any satisfactory answer to a number of urgent questions which are vital for successful implementation’ (European Parliament 1998: #11).

The securitising moves in the period up to Copenhagen thus overwhelmingly invoke an existential threat, although with some uncertainties, to humankind, present and future, demanding urgent action not only from the EU but from all global actors. The justice claims involved in these securitising moves place humanity at the centre, and thus those who are presently or will in the future be particularly affected by climate change, which is constructed as an existential threat to their very existence. Averting this threat thus became an imperative that cannot be negotiated. The European Council, for instance, explicitly declared responsibility for future generations: ‘tomorrow’s environment depends on how we act today’ (European Council 1990: #20)

Thus, these securitisation moves demanded global impartiality as a justice principle and binding targets and institutions as the practical corollary. It would be unjust to invoke state sovereignty and, in the spirit of non-domination, privilege one’s own nation over others in the light of such a global existential threat. This becomes particularly clear in the European Parliament’s condemnation of the ‘unreasonable pressures brought on the [Kyoto] Conference by the USA and by other industrialized countries’ (European Parliament 1998: 228) and the failure of the United States to ratify the Kyoto Protocol (European Parliament 2002: #D).

The statements also show little sense of diverse justice claims. The variation in the effects of climate change on different groups does not imply a particular right of involvement in decision-making, but rather underscores their substantive justice claims, which may be assessed objectively and impartially by experts and integrated in the global regime, for instance through the CBDR principle, but also through

special adaptation measures ‘in developing countries, ... focusing on countries and regions that are particularly vulnerable to the adverse impacts of climate change’ (European Council 2009: #10). Even so, particularly from 2007 after COP-13 in Bali and the adoption of the Bali Action Plan, EU actors made it clear that all countries – and especially emerging economies – need to do their bit to mitigate climate change, independent of their developmental status.

4. Post-Copenhagen: Desecuritisation and Flexibilisation

One of the most immediately obvious differences in terms of securitising moves between the pre- and the post-Copenhagen period is the almost complete absence of any invocations of threat in European Council conclusions. Whereas up until 2009, these conclusions included a great deal of securitising moves, they now still argued that global measures to combat climate change are necessary but no longer explicitly refer to any kind of threat, danger or even risk. The European Council initially hung on to a ‘global and comprehensive legal agreement’ as ‘the only effective way to reach the agreed objective of staying below a 2°C increase in global temperatures compared to pre-industrial levels’ (European Council 2010a: 11). But in the five years after Copenhagen, climate change receded into the background and became an issue predominantly within the larger context of the *2030 Climate and Energy Policy Framework* (European Council 2014a: #15, 2014b).

Similarly, Presidency conclusions of the Council of the EU adopted a nearly managerial attitude of how to best achieve the reduction of GHG emissions in order to keep global warming below the two-degree threshold. They routinely reconfirm the reality of global warming, refer to the necessity to take appropriate measures, and emphasise the EU’s commitment to reduce emissions by 80-95 per cent by 2050 compared to 1990 (Council of the European Union 2012: #3, 2011: #1; see European Commission 2011: 3). The closest the Council gets

to a securitising move is when the conclusions raise ‘concern’ about the development of climate change in general or the latest reports by the Intergovernmental Panel for Climate Change (IPCC) in particular (Council of the European Union 2015: #2). Instead, issues of ‘coherence, improved coordination, efficiency, effectiveness, responsiveness, balanced representation and institutional economy’ become more important for instance in discussions about climate finance (Council of the European Union 2010: #6). And climate change, now a ‘challenge’ rather than a threat, must be addressed ‘in a balanced manner’ (European Parliament and Council of the European Union 2013: Rec. 4), although in fairness we need to add that the same Regulation still uses the UNFCCC phrasing of ‘*dangerous* anthropogenic interference with the climate system’ (European Parliament and Council of the European Union 2013: Rec. 3, emphasis added)

This near disappearance of securitising moves may in part be an effect of having achieved the initial extraordinary measure, the firm positioning of climate change on the political agenda. Thus, the necessary goals are frequently repeated, namely ‘that to keep the 2°C objective within reach, global greenhouse gas emissions need to peak by 2020 at the latest and be reduced by at least 50% by 2050 compared to 1990 and continue to decline thereafter’ (Council of the European Union 2012: #3).

Nonetheless, the lack of any explicit securitising moves seems initially surprising given the widely perceived failure of Copenhagen, which would have required an extra push towards moving beyond agenda-setting into “real” action. However, COP-15 made it clear to the EU actors that the imposition of their own views may well be seen by other actors as unjust. In that sense, the desecuritisation may also be seen as a ‘strategic time-out’ (Hansen 2012: 535) in order not to offend others unnecessarily and instead focus on technical measures within the scope of the agreed. In the meantime, a basic goal of the initial securitisations, the placement of climate change on

the international political agenda, had been achieved and routinised. This decline in securitising moves in the EU context after COP-15 is in line with the global climate-security debate, which after 2009 gradually began to fade in several countries (Diez *et al.* 2016). Apart from having achieved the initial goal of setting climate-change onto the political agenda, a further reason for this decline was what others have described as ‘disaster or climate fatigue’ (Capstick and Pidgeon 2014). After the debate had been heavily securitised in the run-up to the Copenhagen summit, yet, without reaching a substantial agreement nor with some of the drastic threats materialising, the political effect (agenda setting, generating attention, creating urgency) of constructing climate change as a threat substantially declined.

Beyond that, the climate debate also needs to be seen in the broader political and economic contest. A closer look reveals the influence of the financial crisis from late 2007 onwards as well as the increasing tensions with Russia, for instance in the Georgian-Russian war of 2008, and their impact on energy supply chains. Thus, financial and energy security gain in importance so that climate security is seen as intertwined with energy security and ought not to undermine economic and financial stability. In that sense, climate change is also desecuritised because it was at least partially replaced by another threat in the discourse (Hansen 2012: 541).

The Environment Council in 2011, for instance, ‘recognise[d] the importance of transitioning to a low-carbon economy and society in Europe in driving sustainable growth and innovation, increasing energy security, creating jobs and enhancing competitiveness’ (Council of the European Union 2011: #3). Climate protection in this view makes sense not only because it is necessary but also because it makes sense economically and energy-wise:

We have seen an economic crisis of unprecedented scale. It has put huge pressure onto businesses and communities across Eu-

rope, as well as causing huge stress on public finances. But at the same time, it has confirmed that there are huge opportunities for Europe in building a resource-efficient society. (European Commission 2010: 2)

And the European Council insisted in 2011 that '[s]afe, secure, sustainable and affordable energy contributing to European competitiveness remains a priority for Europe' (European Council 2011: #2).

In fact, as the Commission pointed out in its *Roadmap for Moving to a Competitive Low Carbon Economy in 2050*, not pursuing the goal of reducing emissions now may turn out to be costly in the long run, as 'a less ambitious pathway could lock in carbon intensive investments, resulting in higher carbon prices later on and significantly higher overall costs over the entire period' (European Commission 2011: 5). On that account, climate action is not an emergency or even extraordinary measure anymore; it is part of the political calculus to optimise future performance and engage in economic steering. The Emissions Trading System, for instance, in the eyes of the Commission, will be critical in driving a wide range of low carbon technologies into the market, so that the power sector itself can adapt its investment and operational strategies to changing energy prices and technology' (European Commission 2011: 6)

The lack of securitisations means that the articulations also make less justice claims. Instead, the negotiation of policies in the light of interests becomes core. At the same time, however, the desecuritisation of the EU discourse also leads to the shift of policies away from strict impartiality and towards a more flexible approach. In preparation of the COP in Cancun 2011, the European Council even made this explicit. After reiterating the need for 'a global and comprehensive legally binding framework', the heads of state and government now also announce that:

In parallel with seeking an international agreement, the EU will also develop a more diversified approach to engaging with key

partners in areas of mutual interest that help them reduce their emissions. In this context, the EU encourages regional initiatives to tackle climate change and promote green growth such as the recent Mediterranean Initiative on Climate Change. (European Council 2010b: #7)

Implicit in this statement is a concern for a plurality of actors within a procedural understanding of justice. Such a construction of justice, unlike a securitising move, makes no claim on behalf of a specific subject. It is a quiet invitation for dialogue, not a screaming accusation of injustice.

5. The Return of Securitisation

The post-Copenhagen desecuritisation in EU articulations of climate change did not last long. While the Commission so far had stood out as a technocratic actor that largely steered clear of security talk, it became a strong securitising actor in the immediate run-up to Paris. Later, in 2018/19, when it became clear that the Nationally Determined Contributions foreseen in the Paris Agreement would not suffice to meet the two-degree, let alone the even more ambitious 1.5-degree target, and when the youth demonstrations spearheaded by *Fridays for Future* increasingly made the headlines, the European Council also returned to a securitising rhetoric - and even stronger than before.

However, at least as far as the Commission is concerned, securitisation now not only served the legitimisation of mitigation, but also of adaptation measures. In its 2013 EU Adaptation Strategy, thus, the Commission argued that:

To avoid the most serious risks of climate change and in particular large-scale irreversible impacts, global warming must be limited to below 2°C above pre-industrial level. Climate change mitigation must therefore remain a priority for the global community. Whatever the warming scenarios, and however successful mitigation efforts prove to be, the impact of climate change will increase

in the coming decades because of the delayed impacts of past and current greenhouse gas emissions. We therefore have no choice but to take adaptation measures to deal with the unavoidable climate impacts and their economic, environmental and social costs. (European Commission 2013b: 1)

This re-focusing on adaptation also went in hand with an emphasis on Europe as a referent object:

The temperature of the European land area over the last decade (2002-2011) has been on average 1.3°C above preindustrial level, meaning that the increase in Europe has been faster than the global average. Some extreme weather events have increased, with more frequent heat waves, forest fires and droughts in southern and central Europe. Heavier precipitation and flooding is projected in northern and north-eastern Europe, with an increased risk of coastal flooding and erosion. A rise in such events is likely to increase the magnitude of disasters, leading to significant economic losses, public health problems and deaths. (European Commission 2013b: 1)

Similar arguments are repeated in a 2018 Commission Communication, seeing climate change as ‘magnifying the risks for instability in all forms’ and noting that this ‘would also have severe consequences on the productivity of Europe’s economy, infrastructure, ability to produce food, public health, biodiversity and political stability (European Commission 2018: 1).

This is not to say that climate change was no longer seen as a global threat – it was, as a Commission Communication in preparation of the Paris Agreement shows, which demanded urgent collective action ‘with greater urgency and ambition’ to avoid the worst consequences of a rapidly warming planet’ (European Commission 2013a: 1). However, the prevailing securitisations, in combination with the stronger emphasis on economic interests in the Copenhagen-to-Paris phase, led to a focus on Europe as a referent object. Yet within Europe, justice

was now sought for the particularly disadvantaged, who were especially vulnerable to the threat of climate change:

Impacts vary across the EU depending on climate, geographic and socioeconomic conditions. All the countries in the EU are exposed to climate change (see Figure 1 below). However, some regions are more at risk than others. The Mediterranean basin, mountain areas, densely populated floodplains, coastal zones, outermost regions and the Arctic are particularly vulnerable. ... Climate change impacts are also expected to widen social differences across the EU. We need to give special attention to social groups and regions which are most exposed and already disadvantaged (e.g. through poor health, low income, inadequate housing, lack of mobility). (European Commission 2013b: 1–2)

This passage demonstrates very nicely the intertwining of securitisation and justice claims. First, climate change is construed as an existential threat, then particular regions and groups as referent objects. Such speech acts establish specific subjectivities within the context of broader discourses (von Lucke 2020a: 15, 2020b). They are then taken to demand action, which is not explicitly linked to justice, but clearly implies that not taking action would be unjust towards those who the securitising move has established as the main referent objects.

After the immediate celebrations of the Paris Agreement, as the limitations of the deal were becoming clearer, the Council returned to securitising moves in its conclusions. Interestingly, its documents now used a much more radical language than in the 1990s and early 2000s, performing textbook cases of such moves. In its preparations for the Katowice COP-24, for instance, the Council ‘emphasise[d] the unprecedented urgency to step up global efforts to avoid dangerous effects of climate change’ and was ‘deeply concerned by the new evidence on the negative impacts of climate change’, including the ‘vulnerabilities, impacts and risks of further global warming to human societies and natural systems’. It was ‘a matter of extreme urgency

to strengthen the global response to the threat of climate change, sustainable development, and efforts to eradicate poverty (Council of the European Union 2018: #1-#3).

Likewise, the Council Conclusions on Climate Diplomacy in February 2019 noted that:

Climate change is a direct and existential threat, which will spare no country. The world is already witnessing multiple devastating impacts of climate change, yet action to stem it remains insufficient. ... In this context, it is a matter of extreme urgency to strengthen the global response to the threat of climate change in the context of sustainable development, and efforts to eradicate poverty. The Council is convinced that climate change acts as a threat multiplier and increasingly as a threat in its own right, with serious implications for peace and security across the globe. ... The Council is deeply concerned by the deterioration of global biodiversity, the world's water resources and ecosystems and the growing threats posed by land degradation, water scarcity, water-related risks and extreme water events. (Council of the European Union 2019: #1, #6, #7)

This language was repeated in the January 2020 Council Conclusions on Climate Diplomacy (Council of the European Union 2020: #1, #3). And even the European Council was now returning to securitising moves. In the conclusions of its October 2019 meeting, the European Council thus noted that the 'existential threat posed by climate change requires enhanced ambition and increased climate action by the EU and at global level' (European Council 2019a: #4). At COP-25 in Madrid in December 2019, the newly appointed European Council President Charles Michel talked of a 'climate emergency' and 'alarming trends', and used the rhetoric of being 'unconsciously "at war" with nature'. He asked his audience 'to dramatically change how we do things and revolutionise our approach' (European Council 2019b).

From a global justice perspective, there is an interesting difference between the securitising moves before Copenhagen and after Paris. Whereas in the early stages, the referent object had been mostly humanity and planet earth as such, post-Paris sees more differentiation. In particular, securitising moves focus on the most vulnerable populations either in poverty or particular geographic regions. The Council in its 2019 paper on climate diplomacy, for instance, emphasised the need to help ‘the poorest and those in most fragile and vulnerable situations’, which were ‘the most exposed and the least able to respond or adapt to climate change’ (Council of the European Union 2019: 3). At the same time, future generations figure less in EU documents, even though the public debate at the time was heavily influenced by Greta Thunberg and the Fridays for Future movement.

Thus, even the European Council referred to ‘solidarity’ and ‘a social fair and just green transition’ in its Conclusions (European Council 2019a: #4). The shift in the securitising moves had its clear corollary in a shifted focus in the call for action, which now was making justice claims not implicitly, but explicitly. This applied to global as well as EU-internal policy, which was supposed to ‘ensure a cost-effective, just, as well as socially balanced and fair transition, taking into account different national circumstances in terms of starting points’ (European Council 2019c: #4). This combined both substantive and procedural justice claims: to distributive justice in the request to ensure that the transition to a low-carbon economy is socially fair, and to non-domination with an opening towards mutual recognition in the demand to take into account different national circumstances

5. Conclusion: Different Securitisations, Different Justices

Changes in the justice implications of EU global climate policy have been reflections of shifts in the securitisation of climate change within the EU discourse. Securitising moves varied along three dimensions: in their referent object, their reference to immediate dangers or risk,

and their time horizon. The analysis of European Council, Commission, Council, and Parliament documents showed that it is especially the referent object that mattered in EU climate policy. I demonstrated two predominant moves.

Firstly, after EU actors had heavily relied on securitising climate change, the documents showed a process of desecuritisation especially in the immediate aftermath of the Copenhagen COP-15 in 2009. EU actors moved from explicitly invoking climate change as a threat to leaving that threat implicit and focusing on the development of an appropriate policy to reduce GHG emissions. This went along with an increasing linkage of climate change with energy security and economic stability, in which interest, not justice was central. Council conclusions and other documents became more detailed and managerial, and even the recitals at the beginning of official documents steered clear of climate security claims.

Secondly, from 2013 onwards and especially after the implementation of the Paris agreement had started, I noted a return to open securitisation moves, which now, however, differentiated the impact on different referent objects. Whereas in the late 1990s and early 2000s, articulations of climate change referred to its global impact on humanity and planet earth, and often included an explicit future-oriented dimension, they now particularly focused on the effects on specific vulnerable groups in the present or near future. In this context, justice claims that arose from these securitising moves were made more explicit, and shifted from a focus on impartiality and responsibilities of mitigation to a focus on non-domination and mutual recognition as well as an increasing emphasis on adaptation measures and distributive justice.

The analysis demonstrates how justice claims in their reasoning go along with securitising moves that construct the referent objects at the centre of justice claims. This is important because securitisations inscribe into societies particular governmental orders, in relation to the

economy, understandings of identity, or otherwise. Observing the securitising moves behind climate justice claims makes us more attune to these broader dimensions.

References

- Babbitt, E.F. (2011) 'Conflict Resolution and Human Rights. The State of the Art', in J. Bercovitch, I.W. Zartman and V.A. Kremenjuk (eds.) *The Sage Handbook of Conflict Resolution*, Los Angeles, CA: Sage, pp. 613–629.
- Balzacq, T. (2011) 'A Theory of Securitization: Origins, Core Assumptions, and Variants', in T. Balzacq (ed.) *Securitization Theory. How Security Problems Emerge and Dissolve*, London: Routledge, pp. 1–30.
- Booth, K. (1991) 'Security and Emancipation', *Review of International Relations* 17(4): 313–326.
- Bull, H. (1977) *The Anarchical Society. A Study of Order in World Politics*. Basingstoke: Macmillan.
- Burgess, J.P. (2011) *The Ethical Subject of Security. Geopolitical Reason and the Threat to Europe*. London: Routledge.
- Buzan, B. and Wæver, O. (2004) *Regions and Powers. The Structure of International Security*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Buzan, B., Wæver, O. and Wilde, J. de (1998) *Security. A New Framework for Analysis*. Boulder, CO: Lynne Rienner.
- Capstick, S.B. and Pidgeon, N.F. (2014) 'What is Climate Change Scepticism? Examination of the Concept Using a Mixed Methods Study of the UK Public', *Global Environmental Change* 24: 389–401.
- CNA (2007) *National Security and the Threat of Climate Change*. Alexandria.
- Council of the European Union (1993) *Council Decision Concerning the Conclusion of the United Nations Framework Convention on Climate Change*. 94/69/EC L 33/11, *Official Journal of the European Communities*(L33/11, 7.2.1994).
- Council of the European Union (1996) *Press Release. 1939th Council Meeting. Environment. Pollution Standards for the Engines of Non-Road Mobile Machinery*. Brussels.
- Council of the European Union (2010) *Presidency Conclusions: Climate Finance. 16508/10*. Brussels: Council of the European Union(16508/10).

- Council of the European Union (2011) *A Roadmap for Moving to a Competitive Low Carbon Economy in 2050 – Presidency Conclusions*. 11964/11. Brussels.
- Council of the European Union (2012) *A Roadmap for Moving to a Competitive Low-Carbon Economy in 2050 - Presidency Conclusions*. 6842/12. Brussels.
- Council of the European Union (2015) *Press Release. EU Position for the UN Climate Change Conference in Paris: Council Conclusions*. 657/15. Brussels.
- Council of the European Union (2018) *Council Conclusions. Preparations for the UNFCCC Meetings in Katowice (2 - 14 December 2018)*. 12901/18. Brussels.
- Council of the European Union (2019) *Climate Diplomacy. Council Conclusions*. 6153/19. Brussels.
- Council of the European Union (2020) *Council Conclusions on Climate Diplomacy*. 5033/20.
- Detraz, N. and Betsill, M.M. (2009) ‘Climate Change and Environmental Security. For Whom the Discourse Shifts’, *International Studies Perspectives* 10(3): 303–320.
- Diez, T. (2001) ‘Europe as a Discursive Battleground. Discourse Analysis and European Integration Studies’, *Cooperation and Conflict* 36(1): 5–38.
- Diez, T., von Lucke, F. and Wellmann, Z. (2016) *The Securitisation of Climate Change. Actors, Processes and Consequences*. London: Routledge.
- EEAS (2016) *Shared Vision, Common Action : A Stronger Europe. A Global Strategy for the European Union’s Foreign and Security Policy*.
- European Commission (1988a) *Communication to the Council. “The Greenhouse Effect and the Community”*. *Commission Work Programme Concerning the Evaluation of Policy Options to Deal with the “Greenhouse Effect” and Draft Resolution on the Greenhouse Effect and the Community*. COM(88) 656 final. Brussels.
- European Commission (1988b) *Communication to the Council. “The Greenhouse Effect and the Community”*. *Commission Work Programme Concerning the Evaluation of Policy Options to Deal with the “Greenhouse Effect” and Draft Resolution on the Greenhouse Effect and the Community*. Brussels.

- European Commission (1991) *Communication from the Commission to the Council. A Community Strategy to Limit Carbon Dioxide Emissions and to Improve Energy Efficiency*. Brussels.
- European Commission (2005) *Communication from the Commission to the Council, the European Parliament, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. Winning the Battle Against Global Climate Change*. COM(2005) 35 final. Brussels.
- European Commission (2010) *Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. Analysis of Options to Move Beyond 20% Greenhouse Gas Emission Reductions and Assessing the Risk of Carbon Leakage*. COM(2010) 265 final. Brussels.
- European Commission (2011) *Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. A Roadmap for Moving to a Competitive Low Carbon Economy in 2050*. COM(2011) 112 final. Brussels.
- European Commission (2013a) *Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. The 2015 International Climate Change Agreement: Shaping International Climate Policy Beyond 2020*. COM(2013) 167 final. Brussels.
- European Commission (2013b) *Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. An EU Strategy on Adaptation to Climate Change*. COM(2013) 216 final. Brussels.
- European Commission (2018) *Communication from the Commission to the European Parliament, the European Council, the Council, the European Economic and Social Committee, the Committee of the Regions and the European Investment Bank. A Clean Planet for All. A European Strategic Long-Term Vision for a Prosperous, Modern, Competitive and Climate Neutral Economy*. COM(2018) 773 final. Brussels.
- European Council (1990) *Declaration by the European Council on the Environmental Imperative*. EC 6-1990. Brussels.
- European Council (2003) *A Secure Europe in a Better World. European Security Strategy*. Brussels.

- European Council (2005) *Brussels European Council. 22 and 23 March 2005. Presidency Conclusions.* 7619/1/05. Brussels.
- European Council (2007a) *Conclusions. Energy Policy for Europe. A contribution of the Energy Ministers to the 2007 Spring European Council.* 5411/07. Brussels.
- European Council (2007b) *Brussels European Council. 21 and 22 June 2007. Presidency Conclusions.* 11177/1/07. Brussels.
- European Council (2009) *Brussels European Council. 19 and 20 March 2009. Presidency Conclusions.* 7880/09. Brussels.
- European Council (2010a) *European Council. 25 and 26 March 2010. Conclusions.* EUCO 7/1/10 REV 1.
- European Council (2010b) *European Council. 28 and 29 October 2010. Conclusions.* EUCO 25/1/10 REV 1.
- European Council (2011) *European Council. 4 February 2011. Conclusions.* EUCO 2/1/11 REV 1.
- European Council (2014a) *European Council. 20 and 21 March 2014. Conclusions.* EUCO 7/1/14 REV 1.
- European Council (2014b) *European Council. 26 and 27 June. Conclusions.* EUCO 79/14.
- European Council (2019a) *European Council. 17 and 18 October 2019. Conclusions.* EUCO 23/19.
- European Council (2019b) *Speech by President Charles Michel at the UN Climate Conference COP25.*
- European Council (2019c) *European Council. 12 December 2019. Conclusions.* EUCO 29/19.
- European Parliament (1998) *Resolution on Climate Change in the Run-Up to Buenos Aires (November 1998).* C 313. Brussels.
- European Parliament (2002) *Outcome of the Bonn Conference on Climate Change. B5-0539, 0540, 0541, 0543, 0551 and 0552/2001. European Parliament Resolution on the Outcome of the Bonn Conference on Climate Change.* Brussels.
- European Parliament and Council of the European Union (2013) *Regulation (EU) No 525/2013 of the European Parliament and of the Council of 21 May 2013 on a Mechanism for Monitoring and Reporting Greenhouse Gas Emissions and for Reporting other Information at National and*

- Union Level Relevant to Climate Change and Repealing Decision No 280/2004/EC*. Brussels.
- European Union (2008) *Report on the Implementation of the European Security Strategy - Providing Security in a Changing World*. Brussels.
- Floyd, R. (2011) 'Can Securitization Theory be Used in Normative Analysis? Towards a Just Securitization Theory', *Security Dialogue* 42(4-5): 427–439.
- Floyd, R. (2019a) 'Collective securitisation in the EU: normative dimensions', *West European Politics* 42(2): 391–412.
- Floyd, R. (2019b) *The Morality of Security. A Theory of Just Securitization*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Fridays for Future (2020) *Unsere Forderungen an die Politik*, available at <https://fridaysforfuture.de/forderungen/>, accessed 6 March 2020.
- Gardiner, S.M. (2006) 'A Perfect Moral Storm: Climate Change, Intergenerational Ethics and the Problem of Moral Corruption', *Environmental Values* 15(3): 397–413.
- Geyer, F. and Guild, E. (2016) *Security versus Justice? Police and Judicial Cooperation in the European Union*. London: Taylor and Francis.
- Hansen, L. (2012) 'Reconstructing Desecuritisation. The Normative-Political in the Copenhagen School and Directions for how to Apply It', *Review of International Studies* 38(3): 525–546.
- Laclau, E. and Mouffe, C. (1985) *Hegemony and Socialist Strategy. Towards a Radical Democratic Politics*. London: Verso.
- McDonald, M. (2011) 'Deliberation and Resecuritization: Australia, Asylum-Seekers and the Normative Limits of the Copenhagen School', *Australian Journal of Political Science* 46(2): 281–295.
- McDonald, M. (2013) 'Discourses of Climate Security', *Political Geography* 33(March 2013): 42–51.
- Müller-Rommel, F. (2002) 'The Lifespan and the Political Performance of Green Parties in Western Europe', *Environmental Politics* 11(1): 1–16.
- Neal, A.W. (2011) *Exceptionalism and the Politics of Counter-Terrorism. Liberty, Security and the War on Terror*. London: Routledge.
- Poguntke, T. (1987) 'New politics and party systems: The emergence of a new type of party?', *West European Politics* 10(1): 76–88.

- Soto, À. de (2014) 'Diplomacy and Mediation', in I. Rangelov and M. Kaldor (eds.) *The Handbook of Global Security Policy*, Chichester, West Sussex, Malden, MA: John Wiley & Sons Inc, pp. 300–319.
- Trombetta, M.J. (2008) 'Environmental Security and Climate Change: Analysing the Discourse', *Cambridge Review of International Affairs* 21(4): 585–602.
- UNSC (2007) *5663 Meeting, Tuesday, 17 April 2007, 3 p.m., S/PV5663 (Resumption 1)*. New York, NY.
- UNSC (2011) *6587th Meeting, Wednesday, 20 July 2011, 10 a.m.* New York, NY.
- UNSC (2019) Climate Change Recognized as 'Threat Multiplier', UN Security Council Debates Its Impact on Peace, available at <https://news.un.org/en/story/2019/01/1031322>, accessed 21 March 2019.
- von Lucke, F. (2020a) 'Just Power Europe or Overpowering the South? Exploring the EU's Relations with Developing Countries in the Climate Field', *GLOBUS Research Papers*(11/2020).
- von Lucke, F. (2020b) *The Securitisation of Climate Change and the Governmentalisation of Security*. Houndmills Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- von Lucke, F., Diez, T. and Wellmann, Z. (2014) 'What's at Stake in Securitising Climate Change? Towards a Differentiated Approach', *Geopolitics* 19(4): 857–884.
- Wæver, O. (1995) 'Securitization and Desecuritization', in R.D. Lipschutz (ed.) *On Security*, New York, NY: Columbia University Press, pp. 46–86.

BİLDİRİLER
/
PAPERS

**İKLİM KRİZİ
VE
GÖÇ**

ADALETSİZLİKLER SARMALINDA ÇEVRE/İKLİM KRİZİ VE GÖÇ: BİLİMSEL AJANDANIN HARİTALANMASI

Hacer Gören

Koç Üniversitesi, hgoren18@ku.edu.tr

Ahmet İçduygu

Koç Üniversitesi, aicduygu@ku.edu.tr

Özet

Kapitalosen (Moore 2016; 2017) olarak da adlandırabileceğimiz tarihsel bir birikim sürecinin sonucu olan iklim krizi, özellikle üç katmanda adaletsizlik yaratmaktadır. Öncelikle, iklim krizinin ana sorumlu aktörleri ile sonuçlarına daha yoğun bir şekilde katlanan veya katlanacak özneleri birbirinden farklıdır. İkinci olarak, iklim krizi, bir yandan var olan eşitsizlik ve adaletsizlikleri iyice derinleştirirken diğer yandan yeni eşitsizlik ve adaletsizlikler yaratmaktadır. Üçüncü olarak ise, var olan yasal mekanizma ve sistemler, bu eşitsizlik ve adaletsizliklerle baş etmenin çok uzağındadır. Bu üç eğilimin kesişiminde ise başta, göç etmek zorunda kalmış/kalacak, göç etmek isteyen/isteyecek, göçe teşvik edilen veya göç etmemek için direnmek zorunda kalmış/kalacak insanlar gelmektedir. Bu araştırma, böylesi çok katmanlı ve çok boyutlu yapısal ve yasal adaletsizliğin bilimsel boyutta ne tür bir izdüşümü olabileceğine cevap aramaktadır. Öncelikle, 1990'lardan günümüze bilimsel çalışmaların iklim-çevre-göç ilişkisini nasıl ele aldığını; çalışmaların ne tür değişim ve süreklilikler gösterdiğini araştırmaktadır. İkinci olarak, bilimsel çalışmaların ne ölçüde çevre ve iklim değişikliği nedeniyle göç halinde olan/olabilecek kişilerin kırılma noktalarına, altta yatan eşitsizlik ve adaletsizliklere odaklandığının

cevabını aramaktadır. Son olarak, elde edilen bulgulardan hareketle, iklim-çevre-göç dinamiklerine odaklanan bilimsel çalışmaların bugünü ve geleceğine dair önerilerde bulunmaktadır. Araştırmamızın bulguları; üçü çevre-iklim çalışmaları, diğer üçü göç çalışmaları olmak üzere, 1990'lerden günümüze iklim-çevre-göç ilişkisi kapsamında en çok yayın yapmış ve en saygın altı uluslararası bilimsel derginin bu doğrultuda yayınladıkları makalelerinin sistematik içerik analizine dayanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çevre ve iklim krizi, göç, adalet, kırılganlıklar.

CLIMATE/ENVIRONMENTAL CRISIS AND MIGRATION IN A SPIRAL OF INJUSTICES: MAPPING SCIENTIFIC AGENDAS

Hacer Gören

Koç University, hgoren18@ku.edu.tr

Ahmet İçduygu

Koç University, aicduygu@ku.edu.tr

Abstract

The climate/environmental crisis, resulting from the historical accumulation process in the web of life, called Capitalocene (Moore 2016; 2017), mainly accounts for the creation and recreation of threefold injustices. First, those historically and primarily responsible for creating the climate/environmental crisis on the one hand and disproportionately bearing its burden on the other are, by and large, different. Second, the climate/environmental crisis not only deepens the existing injustices and inequalities but also creates new ones. Third, existing legal mechanisms and the international system are far from addressing such inequalities and injustices. At the intersection of these three tendencies lies people who willingly or unwillingly migrated or are likely to do so because of climate/environment-related reasons. This study primarily seeks to answer whether and to what extent such multi-dimensional injustices are reflected in scholarly work. To this end, we first ask how academic agendas have approached the relationship between climate/environmental change and migration since the early 1990s. Second, we shed light on the extent to which scholarly work pays attention to structural inequalities and underlying vulnerabilities of people on the move, primarily or secondarily because of climate-related reasons. We lastly

make suggestions for the future of scholarly work focusing on the relationship between climate/environmental change and human mobility. As part of a more extensive study, this paper relies on content analysis of six high-ranking and prolific scholarly journals, three of which are in the fields of climate/environmental studies and the other three in migration studies.

Keywords: Environmental/climate crisis, migration, justice, vulnerability.

İKLİM ADALETİNİN GÖÇ BOYUTU: İKLİMSEL FELAKETLER NEDENİYLE ZORUNLU GÖÇ EDENLERİN KORUNMASI

Seda Yurtcanlı Duymaz

İstanbul Üniversitesi, seda.yurtcanli@istanbul.edu.tr

Özet

Çevresel koşullardaki değişikliklerin insanların yaşam alanlarını terk etmelerinde ve göç hareketini şekillendirmede ki belirleyici rolü insanlığın varoluşu kadar eskilere dayanır. Günümüzde ise iklim değişikliği ve tetiklediği afetler yaşamsal çevresel koşulların değişimindeki en yaygın tehdit olarak karşımıza çıkmaktadır. Hayatta kalma kaygısını tetikleyen bu felaketler zorunlu göçleri ortaya çıkartmaktadır. Günümüzde zorunlu göçlerin %90'ı iklimsel felaketler nedeniyle gerçekleşirken, daimi ikametlerinden ayrılmak veya kaçmak zorunda olanların sayısı da her yıl katlanarak artmaktadır. Felaketin ortaya çıkış süreci, etki alanı ve şiddeti göç hareketinin yönünü, süresini ve göç edenlerin sayısını etkilemektedir. Bir çevre sorunsalı olan afetler nedeniyle gerçekleşen zorunlu insan hareketliliğinin görünüm çeşitliliği, günümüzde her yıl on binlerce insanın elverişli ve yeterli bir hukuki korumadan faydalanabilip faydalanamadıkları sorusunu ve kaygısını gündeme getirmektedir. Nitekim yakın gelecekte yüz milyonlarca insana ulaşması öngörülen iklim değişikliği odaklı zorunlu göç senaryolarını yönetebilmek, sonuçlarıyla mücadele edebilmek ve aslında yıkıcı sonuçları nedeniyle bu krizi ortaya çıkmadan önleyebilmek varoluşsal bir meseleye, süreç yönetimine işaret etmektedir.

İklim değişikliği ve zorunlu göçün tüm insanlığın sorunu olması nedeniyle ulus üstü düzeyde öngörülmüş olan mevcut koruma rejimleri

(uluslararası ve bölgesel metinler) incelendiğinde, iklimsel felaketler bağlamında yerlerini terk eden yahut terk etme riski altında olanların gündeme gelen temel hak ve özgürlüklerine koruma sağlama, yaşamsal ve özel gereksinimlerini güvenceleme noktasında yeterli bir cevap veremediği görülmektedir. Çağımızın en büyük insani, ekolojik, toplumsal, güvenlik ve sürdürülebilirlik krizi olarak nitelendirilen çevresel zorunlu göçler karşısında mevcut hukuksal boşluğun doldurulması elzemdir. Bu çalışma çağımızın en önemli insani meselesinin çözümüne yönelik hak ve ihtiyaç temelli bir bütüncül süreç yönetimi anlayışıyla yeni ve küresel bir koruma rejiminin oluşturulması önerisini, kurumsal, finansal ve denetimsel yapılara yönelik önerilerle birlikte gündeme getirmeyi amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: İklimsel Felaketler, Zorunlu Göç, Yerlerinden Olanlar, İnsan Hakları

CLIMATE JUSTICE IN THE CONTEXT OF MIGRATION: PROTECTION OF FORCED MIGRANTS DUE TO CLIMATE DISASTERS

Seda Yurtcanlı Duymaz

Istanbul University, seda.yurtcanli@istanbul.edu.tr

Abstract

Changes in vital environmental conditions have been an important determinant that triggered and shaped the migration movement throughout the human history. Today, sudden and gradual environmental disasters triggered by climate change appears as an aspect of survival anxiety and have a significant place in the environmental forced migration phenomenon. It is stated that approximately 90% of environmental forced migration is experienced due to weather and climate-related disasters. In the context of these disasters, forced migration movement has different appearances. People who escaped against the disasters lack both a conceptual definition and an effective political and legal protection. It appears that current protection regimes at supranational level do not provide adequate and appropriate legal protection for person who had to escaped from his/her living space due to disasters. Environmental forced migrations are accepted as the most serious ecological, humanitarian, security and sustainability crisis of the 21st century. For this reason it is crucial for a fair order to fill this legal gap. In this context this study propose a new and global protection regime, based on rights and needs and on holistic process, for people who escaped by the fear of survival against climate related disasters.

Keywords: Disasters Due to Climate Change, Forced Migration, Displaced Persons, Human Rights

POSTKOLONYAL DÜNYADAN EKOLOJİK GÖÇMENLER İÇİN İKLİM ADALETİ ARAMAK

İlhan Oğuz Akdemir

Fırat Üniversitesi, ioakdemir@firat.edu.tr

Ayşegül Arslan

Fırat Üniversitesi, aysegullarslann@gmail.com

Özet

İklim değışikliği etkileri, uluslararası politika alanında küresel bir kriz olarak tartışılmaktadır. Bu kriz karşısında her devletin ve her toplumun konumu aynı değildir. Bu farklılık coğrafî, tarihsel ve sosyo-ekonomik yapılarına göre değışkenlik gösteren kırılmalılık düzeylerine bağlıdır. Özellikle postkolonyal dünyada, devletler ve toplumlar için iklim krizi adeta hayatta kalma mücadelesine dönüşmektedir. Dolayısıyla iklim adaleti arayışı, iklim krizi ile toplumsal ve siyasal eşitsizliklerin kesişimi noktasında coğrafî ve tarihsel yapısalılık içinde deneyimlenmektedir.

İklim adaleti ya da “iklim adaletsizliği”, iklim değışikliği etkilerinden en fazla zarar gören fakat bu etkilerin sorunlar yumağına dönüşerek kriz halini almasında katkıları az olan toplulukların adalet arayışı girişimlerine neden olmaktadır. İklim adaletsizliği karşısında adaleti aramak için iklim krizi karşısında kırılmalı olan coğrafî ortamın özellikleri ile ilgili coğrafî ortamlardaki devletlerin ve toplumların yapısal kırılmalılıklarını irdelemek gerekmektedir. Bu bağlamda “iklim krizi tüm küreyi tehdit ediyor ve etkiliyor fakat gerçekte tüm devletler ve toplumlar bu krizden aynı şekilde mi etkileniyor?” sorusuna verebilecek yanıtlar bu araştırmmanın çıkış noktasıdır. Araştırmmanın bağlamında

ilk aşamada postkolonyal dünyada iklim krizinin çarpıcı etkilerinin neden iklim adaleti arayışına dönüştüğü analizine yer verilmiş; ikinci aşamada günümüzde iklim krizi etkilerinin mekânsal krize dönüşmesi sonucunda artan yerinden olma ve yerinden edilme süreçleri iklim adaletsizliği üzerinden ele alınmış; üçüncü aşamada ise hem iklim krizi karşısında kırılganlığı yüksek olan hem de postkolonyal dünya ile adalet arayışının geçidi olan Akdeniz havzasının güneyindeki devletler ve toplumlar için iklim adaletinin anlamı ekolojik göçmenler üzerinden incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Mekân, İklim Krizi, Postkolonyalizm, Mülteciler, Ekolojik Göçmenler, Akdeniz Havzası.

FOR ECOLOGICAL IMMIGRANTS FROM THE POST-COLONIAL WORLD SEEKING CLIMATE JUSTICE

İlhan Oğuz Akdemir

Firat University, ioakdemir@firat.edu.tr

Ayşegül Arslan

Firat University, aysegullarslann@gmail.com

Abstract

The effects of climate change are discussed as a global crisis in the field of international politics. The position of every state and every society in the face of this crisis is not the same. This difference depends on the fragility levels that vary according to their geographical, historical and socio-economic structures. Especially in the postcolonial world, the climate crisis turns into a struggle for survival for states and societies. Therefore, the quest for climate justice is experienced in a geographical and historical structure at the intersection of the climate crisis and social and political inequalities.

Climate justice or “climate injustice” causes attempts to seek justice by communities that are the most damaged by the effects of climate change, but who have little contribution in turning these effects into a ball of problems and turning them into a crisis. In order to seek justice in the face of climate injustice, it is necessary to examine the structural vulnerabilities of states and societies in geographical environments related to the characteristics of the geographical environment that is fragile in the face of climate crisis. In this context, “climate crisis threatens and affects the entire globe, but in reality, all states and societies

are affected by this crisis in the same way?” The answers to the question are the starting point of this research. In the context of the research, in the first stage, the analysis of why the striking effects of the climate crisis in the postcolonial world have turned into the pursuit of climate justice has been included; In the second stage, the increasing displacement and displacement processes as a result of the transformation of the effects of the climate crisis into a spatial crisis are handled through climate injustice; In the third stage, the meaning of climate justice for the states and societies in the south of the Mediterranean basin, which is both vulnerable to the climate crisis and the gateway to the postcolonial world and the search for justice, is examined through ecological migrants.

Keywords: Space, Climate Crisis, Postcolonialism, Refugees, Ecological Immigrants, Mediterranean Basin.

**KENT YÖNETİMİ,
BELEDİYECİLİK
VE STK'LAR**

YEŞİL BELEDİYESİLİK BAŞARISINI ETKİLEYEN FAKTÖRLERİN ANALİZİ

Aslı Yılmaz Uçar

Altınbaş Üniversitesi, asli.ucar@altinbas.edu.tr

Atakan Ünal

Altınbaş Üniversitesi, atakan.unal@ogr.altinbas.edu.tr

Özet

İklim değışikliği ile mücadele ve uyum politikası alanında “yerelci” yaklaşım her geçen gün ön plana çıkmakta. Yerelci yaklaşımın temelinde, iklim değışikliğinin “yerelle” özgü bir karakteristik taşıması ve yereldeki dezavantajlı grupların iklim değışikliğinden daha fazla zarar göreceğ gibi gerekçeler başı çekiyor. Diğer yandan giderek artan kentsel nüfusla birlikte, kentlerin karşılaştıkları sorunlar büyümekte ve derinleşmekte, yoksulluğu sona erdirmek, eşitsizlikle mücadele ve iklim değışikliğini düzeltme gibi temel hedeflere ulaşmada, kentlerin rolü ve “daha güvenli ve erişilebilir” olması önem kazanmaktadır. Bu kapsamda kentlerdeki konut üretimi ve toplu taşımacılık gibi hizmetlerin dönüşümü, kamusal yeşil alanların yaratılması ve tüm bunların üstünde planlama ve yönetim süreçlerinin daha “katılımcı ve kapsayıcı” olacak şekilde iyileştirilmesi UNDP Sürdürülebilir Kalkınma Amaçlarından biri olarak kabul edilmiştir (11. Madde Sürdürülebilir Şehirler ve Topluluklar). Ancak iklim değışikliği ile mücadele ve uyum politikalarında yerel yönetimlere ilişkin kapasite sorunları da vurgulanmaya devam etmektedir. Yerel yönetimlerin, süregelen bütçe ve personel yetersizliği, uzmanlık alanlarında yetkinliğin ve farkındalığın bulunmaması, vd kapasite sorunları da hem uygulamanın hem akademik çalışmaların değindiği başlıca noktalardandır.

Türkiye’de 2018 yılından itibaren hızlanan UNDP amaçları doğrultusunda finanse edilen, Birleşmiş Kentler ve Yerel Yönetimler Dünya Teşkilatı’nın (UCLG) başını çektiği çeşitli projeler kapsamında belediyelerin stratejik planlama sürecinin hedefler temelinde iyileştirilmesi, belediye personelinin farkındalığının artırılması, vb faaliyetler hayata geçirilmiştir. Bu faaliyetler içinde “yeşil belediyecilik” yaklaşımının ortaya çıkması ve Yeşil Gelecek Derneği tarafından “yeşil belediye karnesi” ile İstanbul ilçe belediyeleri ile büyükşehir belediyelerindeki somut durumunun ölçümünün yapılması önemli duraklardır. Söz konusu yaklaşım/ölçümde belediyelerin başarı / başarısızlığına dair ölçek geliştirilmiş ve değerlendirilmiştir. Ne var ki, belediyelerin kapasitesiyle başarı / başarısızlık arasındaki ilişkisi ya da yeşil belediyecilik yaklaşımına dair başarısını etkileyen faktörler analiz edilmemiştir.

Bu araştırmada, İstanbul ilçe belediyelerinin yeşil belediye karnesindeki “başarısını / başarısızlığını” etkileyen faktörlerin analiz edilmesi ve kapasite sorununa dair başlangıç seviyesinde bir analiz yapılması amaçlanmaktadır. Bu amaç doğrultusunda, İstanbul ilçe belediyelerinde kapasite sorunsalına işaret edebilecek bütçe, personel sayısı, nüfus, sosyo-ekonomik yapı, siyasal temsiliyet, vb. faktörlerin başarı / başarısızlığa etkileri ölçülmeye çalışılmıştır. Çalışmada, belediyelerin kurumsal – beşerî kapasitelerine dair göstergeler (nüfus, bütçe, sosyo-ekonomik yapı, siyasal temsiliyet, organizasyon) ile “yeşil belediyecilik” başarısı arasında anlamlı bir ilişki olmadığı ancak gerçekleştirilen etkinlikler ile başarı arasında anlamlı bir ilişki olduğu saptanmıştır. Çalışmanın sonucunda, söz konusu göstergelerin iklim değişikliği alanına yoğunlaşarak ve genişletilerek, ileri araştırmalarla desteklenmesi gerekliliği görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Yeşil belediyecilik, yeşil belediye karnesi, sürdürülebilir kalkınma amaçları, kapsayıcı şehirler, yerel kapasite

THE ANALYSIS OF THE FACTORS AFFECTING THE SUCCESS OF GREEN MUNICIPALITY

Aslı Yılmaz Uçar

Altınbaş University, asli.ucar@altinbas.edu.tr

Atakan Ünal

Altınbaş University, atakan.unal@ogr.altinbas.edu.tr

Abstract

There is a “localist turn” within the mitigation and adaptation policies about the climate change. The localist approach claim that climate change has a “local” characteristic and that disadvantaged groups in the local area will suffer more from climate change. On the other hand, with the ever-increasing urban population, the problems faced by the cities are growing and deepening, and the role of cities and making them “more secure and accessible” gain importance in achieving basic goals such as ending poverty, fighting inequality and mitigating climate change. In this context, the transformation of services such as housing production and public transportation in cities, the creation of public green spaces and, above all, the improvement of planning and management processes in a more “participatory and inclusive” manner have been accepted as one of the UNDP Sustainable Development Goals (Article 11 Sustainable Cities and Communities). However, the capacity problems of local governments continue to be emphasized. The capacity problem in terms of budget and staff shortages, lack of competence and awareness in their fields of expertise, etc are among the main points addressed by both practitioners and academicians.

Within the scope of various projects led by the United Cities and Local Governments World Organization (UCLG) financed in line with the UNDP objectives, which have accelerated since 2018 in Turkey, activities such as improving the strategic planning process of the municipalities on the basis of targets, increasing the awareness of the municipal personnel, etc. have been implemented. Among these activities, the emergence of the “green municipality” approach and the measurement of the ongoing situation in Istanbul district municipalities and metropolitan municipalities with the “green municipality scorecard” by the Green Future Association are important stops. In this approach/measurement, a scale for the success/failure of municipalities was developed and evaluated. However, the relationship between the capacity of municipalities and success / failure, or the factors affecting the success of the green municipal approach have not been analyzed.

In this research, it is aimed to analyze the factors affecting the “success / failure” of Istanbul district municipalities in the green municipality scorecard and to make an initial analysis of the capacity problem. For this purpose, the effects of such factors on success / failure, budget, number of personnel, population, socio-economic structure, political representation, etc., which may indicate the capacity problem in Istanbul district municipalities were tried to be measured. In the study, it was determined that there was no significant relationship between the indicators of the institutional - human capacity of the municipalities (population, budget, socio-economic structure, political representation, organization) and the success of “green municipality”, but there was a significant relationship between the activities carried out and success. As a result of the study, it was seen that the said indicators should be supported by further research by concentrating and expanding the field of climate change.

Keywords: green municipality, green municipality scorecard, sustainable development goal, inclusive cities, local capacity

PLASTİK KİRLİLİĞİ SORUNUNU BİREYSELLEŞTİRME STRATEJİSİ OLARAK GERİ DÖNÜŞÜM: TÜRKİYE'DE DEVLET, SERMAYE VE SİVİL TOPLUM KURULUŞLARININ GERİ DÖNÜŞÜM SÖYLEMLERİNİN ANALİZİ

Şaban Çaytaş

Marmara Üniversitesi, caytasaban@gmail.com

Özet

Bu araştırma, plastik kirliliğini azaltmak için plastik ve petrol endüstrisi tarafından keşfedilen plastik geri dönüşüm uygulamasının plastik kirliliğine olan etkilerine odaklanmaktadır. Plastiklerin geri dönüşümü pek de gerçekçi bir çözüm değil. Son zamanlarda yapılan araştırmalar, plastik atıkların az bir kısmının geri dönüştürülebildiğini, büyük çoğunluğunun ise çöplüklere ve doğaya atıldığını veya yakıldığını gösteriyor. Çevre ve iklim krizi ile ilgili çözümleri tartışırken, sorumluluğu bireylere yüklemek sermaye grupları tarafından kullanılan bir strateji. Bireyselleştirme stratejisi olarak tanımlanan bu uygulama hem çevre ve iklim krizi ile ilgili alınabilecek önlemleri erteliyor hem de kurumsal ve sistemik müdahaleleri engelleyerek krizin derinleşmesine sebebiyet veriyor. Bu çalışma, Gramşiyen hegemonya yaklaşımını kullanarak; sermaye, devlet ve sivil toplum kuruluşlarının kampanyaları, reklamları ve uygulamaların plastiklerin geri dönüşümünü nasıl desteklediğini inceliyor. Geri dönüşümün yaygınlaştırılmasına yönelik bu stratejiler plastiklerin üretimini ve dolayısıyla plastik kirliliğinin sürmesine katkı sağlıyor. Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de oluşturulan sınıflar-arası ve sınıf-içi ittifaklar, plastiklerin geri dönüşümü uygulaması ile sermayenin yeniden üretimi için bir araç haline geliyor. Plastikler işe yarar bir şekilde geri dönüştürülemezse de devlet, sermaye ve

sivil toplum kuruluşları plastiklerin geri dönüşüm oranlarının yüksek olduğunu ve plastik geri dönüşümünün “çevre dostu” olduğunu belirtiyor. Bunun yanı sıra Türkiye’nin son yıllarda Avrupa’dan plastik ithalatının artması plastik kirliliği sorununu daha da derinleştiriyor. Plastik geri dönüşümü için harcanan vergiler, uygulamalar ve önlemler plastik sektöründeki sermaye gruplarının plastik üretimlerini artırmalarıyla ve üretim maliyetlerini düşürmeleriyle sonuçlanıyor. Plastik kirliliğini çözebilmek için adım atmak istiyorsak, tüketim bazlı değil, üretim bazlı önlemleri tartışmaya başlayabiliriz.

Anahtar Kelimeler: Plastik kirliliği, geri dönüşüm, hegemonya, çevre krizi

PLASTIC RECYCLING AS AN INDIVIDUALIZATION STRATEGY: AN ANALYSIS OF PLASTIC RECYCLING DISCOURSES OF THE STATE, INDUSTRY, AND NGOS IN TURKEY

Şaban Çaytaş

Marmara University, caytasaban@gmail.com

Abstract

This research focuses on the plastic recycling discovered by the plastic and oil industry to reduce plastic pollution. However, plastic recycling is a myth. Recent studies show that too little plastic waste can be recycled, a significant part of it is thrown into landfills and the natural environment and incinerated. Blaming individuals for environmental issues and the climate change crisis is a strategy often used by industry groups for a long time to cover they have responsibilities. The individualization strategy ends in delaying both measures against environmental issues and hinders institutional-level and systemic intervention, which deepens the crisis. Using the Gramscian hegemony approach, this study examines how campaigns, advertisements and practices by industry groups, and state and non-governmental organizations promote plastic recycling. Efforts and implementations to popularize and extend plastic recycling seem to serve the manufacturing consent. As in the world, it is seen that plastic recycling has become an individualization strategy for the reproduction of capital, and with the alliances formed inter-class and intra-class hegemony in Turkey. Although plastic is not effectively recycled, state, industry groups and non-governmental organizations have indicated that plastic recycling rates are high and plastic recycling is “environmentally friendly”. Moreover, considering Turkey’s increasing plastic waste imports from

Europe in recent years, we may estimate that plastic pollution will be intensified in Turkey. In order to solution this, we need to start restricting plastic production, not consumption.

Keywords: Plastic waste, recycling, hegemony, environmental crisis

TÜRKİYE MEDYASINDA TERMİK SANTRAL KARŞITI HAREKETİN ÇERÇEVELENMESİ (2018-2020)

İlker Kafalı

Marmara Üniversitesi, ilker.kafali@bilgi.edu.tr, kafali.ilker12@gmail.com

Özet

Ekolojik krizlerin sebep olduğu problemler yeni toplumsal dezavantajlılık durumlarına yol açtığı gibi hali hazırda bulunan köklü sorunların da derinleşmesine neden olmaktadır. Bu durum Türkiye bağlamında ekonomik büyümenin özellikle enerji ve inşaat sektörlerindeki yeni yatırımlarla gerçekleşmesi, siyasal iktidarın rejimini doğanın örselenmesi aracılığıyla finanse etmesi ve doğayı hegemonyanın kurulması için araçsallaştırması nedeniyle meydana gelmektedir. Neoliberal politikalara yönelik karşı-hegemonik bir güç olma iddiasındaki aktörlerin dolaşıma sokacağı söylemsel çerçeveler ise özgürleşimci sosyo-ekolojik ütopyaların kamusal alanda yaygınlaşması için oldukça önemlidir. Bu bağlamda özellikle haber medyası uzun erimli siyasi, ekonomik ve kültürel baskının sonucunda meydana gelen adaletsizliklere karşı sosyal ve çevresel adalet arayışında ve tarihsel olarak marjinalleştirilmiş görüşlerin, tecrübelerin ve bilgilerin temsil edilmesinde tarihsel bir sorumluluğa sahiptir. Fakat Türkiye’de görüldüğü gibi medyada tek sesliliğin kurumsallaştığı ve kamusal alanda ifade özgürlüğünün sınırlarının oldukça daraldığı bir korku ikliminde iklim krizi başta olmak üzere ekolojik krizin çeşitli veçhelerine tepki göstermek her zamankinden daha güç hale gelmiştir. Bu araştırma ise ekolojik yıkımı termik santral karşıtı hareketin eylemleri üzerinden Türkiye’nin siyasal, ekonomik ve politik bağlamında takip etmekte ve yurttaşların çevresel adalet ve sosyal adalet talepleri arasındaki bağın medyada nasıl kurulduğunu araştırmaktadır. Bu çalışma, termik santral karşıtı ha-

reketin 2018-2020 yılları arasında politik ve ideolojik açıdan birbirinden farklı pozisyonda bulunan altı basın kuruluşu tarafından (BirGün, Bianet, Cumhuriyet, Hürriyet, Sabah ve Yeni Şafak) haberleştirilme pratiklerini incelemektedir. Araştırmada kuramsal olarak Eleştirel Teori'den beslenilmiş ve çerçeveleme kuramından hareketle nicel içerik analizi yapılmıştır. Nicel içerik analizi kapsamında ay ve yıllara göre haber sayısı, haber kaynağı, haberde yer verilen temel aktör ve termik santrallerle iklim krizi arasındaki bağın ne sıklıkla kurulduğu sorgulanmıştır. Araştırmanın verileri temel olarak küresel, ulusal ve yerel seviyedeki çevre ve iklim adaletsizlikleri arasındaki ilişkinin medya temsili aracılığıyla kopartıldığına işaret etmektedir. Bu durum medyanın ekolojik krizlerin ve buna yol açan faktörlerin bütüncül karakterini eleştirel bir şekilde temsil etmede yetersiz kaldığını göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Termik Santral Karşıtı Hareket, Çevresel Adalet, İklim Krizi, Medyanın Ekonomi Politikası

MEDIA FRAMING OF THE ANTI-THERMAL POWER PLANT MOVEMENT IN TURKEY (2018-2020)

İlker Kafalı

Marmara University, ilker.kafali@bilgi.edu.tr, kafali.ilker12@gmail.com

Abstract

Ecological crises cause not only new social vulnerabilities but also exacerbate deep-rooted problems. In the context of Turkey, this situation occurs due to the fact that economic growth is achieved through new investments, primarily in the energy and construction sectors; the political power finances its regime through the destruction of nature and instrumentalizes it for the establishment of hegemony. The discursive frameworks of actors claiming to be a counter-hegemonic force against neoliberal policies are crucial for popularizing emancipatory socio-ecological utopias in the public sphere. In this regard, news media, in particular, have a historical responsibility to represent historically marginalized views, experiences and knowledge and to seek social and environmental justice against injustices resulting from long-term political, economic, and cultural pressures. However, it has become more challenging than ever to react to various aspects of the ecological crisis, especially the climate crisis, under such a climate of fear in which the uniformity of voices in the media has been institutionalized and the limits of freedom of expression in the public sphere have been considerably shrunk, as is the case in Turkey. Therefore, this research pursues the traces of ecological destruction in Turkey's political, economic, and political context through the acts of the anti-thermal power plant movement. In this respect, it investigates how the link between citizens' demands for environmental justice and social justice is established in the media. This study examines the cove-

rage of the anti-thermal power plant movement between 2018-2020 in six media outlets (BirGün, Bianet, Cumhuriyet, Hürriyet, Sabah, and Yeni Şafak), all of which hold politically and ideologically different stances. Critical Theory theoretically informed the research, and we conducted a quantitative content analysis based on framing theory. As part of the quantitative content analysis, we examined the number of news items by month and year, the news source, the main actors in the news item, and how frequently the link between the thermal power plants and the climate crisis was established. Research findings reveal that the relationship between environmental and climate injustices at the global, national, and local levels has been detached through media representation. These results show the media's failure to critically represent the holistic character of ecological crises and their underlying drivers.

Keywords: Anti-Thermal Power Plant Movement, Environmental Justice, Climate Crisis, Political Economy of the Media.

TÜRKİYE İÇİN SÜRDÜRÜLEBİLİR KENTLEŞME SÜRECİNDE YENİ BİR YOL: “KENTSEL İKLİM ADALETİ”

Korkmaz Yıldırım

Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, korkmaz.yildirim@erdogan.edu.tr

Özet

İklim adaleti, küresel ve ulusal ölçekte olduğu kadar kentsel ölçekte de politik ve stratejik bakışı gerektiren bir konudur. Kentsel iklim adaletinin çıkış noktasını yerel ölçekte kaynakların, fayda ve maliyetlerin, hak ve sorumlulukların toplum içinde nasıl paylaşılacağı sorusu oluşturmaktadır. Bu kapsamda çalışmanın temel amacı Türkiye şehircilik politika ve uygulamaları dikkate alınarak “iklim adaleti” anlayışının kuramsal ve pratik yönleri itibari ile değerlendirmektir. Zamansal ve mekânsal açıdan kuzey-güney ya da gelişmiş-gelişmekte olan ülkeler olmak üzere farklı ve özellikle uluslararası alanda değerlendirilen iklim adaleti yaklaşımı geliştirmekte olan ülkelerin kentsel politikalarında yer verilmesini zorlaştıran çok sayıda açmaz söz konusudur. Bu minvalde, Türkiye şehircilik politika ve uygulamalarının sürdürülebilirlik zeminde ilerletilmesinde önemli bir dönemecin “iklim adaleti” yaklaşımı ile olacağı açıktır. Toplamda üç bölümden oluşan bu çalışmada ilk olarak kavramsal ve kuramsal boyutları itibariyle “küresel iklim rejimi” ve “iklim adaleti” yaklaşımları açıklanmaktadır. Çalışmanın ikinci bölümünde ise “iklim adaleti” ulus-devletler yanı sıra kentsel ölçekte nasıl kavramsallaştırılabileceği sorusu cevaplanmaktadır. Çalışmanın son bölümünde ise iklim krizine ilişkin olarak Türkiye’de adil ve eşitlikçi şehircilik uygulama örnekleri açıklanmaktadır. Çalışma sonuçlarının, sürdürülebilir ve dirençli şehirlerin oluşturulmasında merkezi

ve yerel yönetimler yanı sıra kent yönetiminde söz sahibi olan tüm paydaşlar için “iklim adaleti” normunun kentsel yönetim süreçlerine nasıl dâhil edileceğine ilişkin akademik ve politik çerçeve sunmasını bakımından önemli katkıları olacağı beklenmektedir.

Anahtar Kelimeler: İklim Adaleti, Kentsel İklim Yönetimi, Sürdürülebilir Kentleşme, Dirençlilik.

A NEW MANNER IN THE SUSTAINABLE URBANIZATION PROCESS FOR TURKEY: “URBAN CLIMATE JUSTICE”

Korkmaz Yıldırım

Recep Tayyip Erdoğan University, korkmaz.yildirim@erdogan.edu.tr

Abstract

Climate justice is a matter that requires a political and strategic view at the urban scale as well as at the global and national. The central point of “urban climate justice” consists of how to distribute resources, benefits, costs, rights, and responsibilities within the society at the local scale. In this context, the main purpose of the study is to gauge the theoretical and practical aspects of “climate justice”, by taking into account urban policies and planning practices in Turkey. There are many challenges that make it difficult to embrace the climate justice approach, which is different from the north-south or developed-developing countries temporally and spatially, and which is also frequently gauged at the international level, in the urban policies of developing countries. In this respect, it is noticed that a significant and determining point in enhancing Turkey’s urban policies and planning practices on the basis of sustainability will be together with the “climate justice” approach. In this study, which consists of three parts in total, firstly, the “global climate regime” and “climate justice” approaches are explored in the scope of their conceptual and theoretical aspect. In the second part of the study, the question of how “climate justice” can be conceptualized at the urban scale as well as nation-states is addressed. The cases of fair and equity-based urban policy and planning practices in Turkey regarding the climate crisis are explained in the

last part of the study. It is expected that the results of the study will make significant contributions to all stakeholders apart from central, and local governments who have the rights and responsibilities in the building of sustainable and resilient cities in the way of providing an academic and political framework about how to include the norms of “climate justice” in urban governance processes.

Keywords: Climate Justice, Urban Climate Governance, Sustainable Urbanization, Resilience.

**KÜRESEL
İKLİM REJİMİ
VE ADALET**

KÜRESEL İKLİM REJİMİNİN EKOFEMİNİST PERSPEKTİFTEN OKUNMASI

Duygu Öztürk

İstanbul Medipol Üniversitesi, duyguozturk@medipol.edu.tr

Sezin İba Gürsoy

Kırklareli Üniversitesi, seziniba@klu.edu.tr

Özet

Son yüzyılda dünya sıcaklığında endişe verici seviyelerde artış yaşanmıştır. Sıcaklığın ve küresel sera gazı emisyonlarının artması nedeniyle iklim değişikliği, tüm dünyayı kuzey-güney, gelişmiş-gelişmekte olan ülkeler fark etmeksizin tehdit etmektedir. Sera gazı emisyonlarının atmosfere salınmasının azaltılması için bir yandan devletlerin iklim değişikliğine karşı politika üretme ve uygulamaları teşvik edilmekte bir yandan da uluslararası düzeyde iş birlikleri desteklenmektedir. Neo-liberal ekonomik modelin hakim olduğu bu politika yapım süreci, Kuzey-Güney ülkelerinin gelişmişlik düzeylerinin farklılığı, gelişmiş ülkelerin tarihi sorumlulukları ve küresel politika üretilmesi ve uygulanması temelinde eleştirilmektedir. 1970'lerde ortaya çıkan ve feministlerin çevre hassasiyetinden öte bir yaklaşımı ortaya koyan ekofeminizm, küresel iklim rejimine önemli eleştiriler getirmektedir. Doğanın sömürülmesi ile kadını bağımlı kılan ve sömüren erkek egemen anlayışın ilişkili olduğu görüşü üzerine kurulan bu yaklaşım, neoliberal politikaları sistem dışından bir gözle sorgulamaktadır. Bu bağlamda, bu çalışmanın amacı küresel iklim değişikliği rejimini ekofeminist perspektiften analiz etmektir. Geniş sistematik literatür taraması ve doküman analizi yöntemi ile BM iklim rejiminin eleştirel bir analizi yapılmaktadır. Çalışmada, öncelikle BM iklim değişikliği

rejimi detaylı bir şekilde incelenecek, sonrasında ekofeminist yaklaşımın temel argümanları tartışılacaktır. Son bölümde ise, küresel iklim rejiminin ekofeminist perspektiften eleştirel bir analizi yapılacaktır. Bu çalışma egemen neoliberal ve ataerkil yapıların küresel politika üretiminde mevcut iktidar ilişkilerini nasıl yeniden ürettiğini ortaya koymakta, politikaların 'küresel'liğini sorgulamakta ve bu politikaların hedefleri üzerine alternatif bir okuma sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: İklim Krizi, Küresel İklim Rejimi, Ekofeminizm

AN ECOFEMINIST READING OF GLOBAL CLIMATE REGIME

Duygu Öztürk

Istanbul Medipol University, duyguozturk@medipol.edu.tr

Sezin İba Gürsoy

Kırklareli University, seziniba@klu.edu.tr

Abstract

There has been worrisome increase in the world temperature within the last century. Climate change due to the increase in temperature and greenhouse gas emissions, has been threatening the world without noticing the separation as North-South, developed-developing countries. Countries are, on the one hand, encouraged to make and implement policies at national levels to decrease greenhouse gas emissions and on the other hand, they are encouraged to cooperate at international level for global policies. This policy making process, which is dominated by neo-liberal economic model, has been criticized based on the issues of North-South differences, historical responsibilities of developed countries and implementation of global policies. Ecofeminism, which appeared in the 1970s as an approach deeper than environmental sensitivity of feminists makes significant criticisms against global climate regime. This approach, which is based on the view that there is a direct relationship between exploitation of nature on the one hand and subordination and exploitation of women on the other hand by patriarchal system, questions neoliberal policies with an out-system perspective. In this regard, the aim of this study is to analyze global climate regime from the view of ecofeminist perspective. United Na-

tions' climate regime is studied and analyzed based on a systematic analysis of the literature and textual analysis. Firstly, the UN climate regime is examined in detail. Then the main arguments of ecofeminism are explained. In the last part of the study, the global climate regime is analyzed through the lenses of ecofeminism. This study shows how present power relations have been reproduced through dominant neoliberal and patriarchal structures, questions the 'global'ness of policies and presents an alternative reading for targets of these policies.

Keywords: Climate Crisis, Global Climate Regime, Ecofeminism

İKLİM, GIDA VE ADALET: KÜRESEL DEĞİŞİMİN DİNAMİKLERİ

Selma Şekercioğlu Bozacioğlu

İstanbul Arel Üniversitesi, selmasekercioğlu@gmail.com

Özet

İklim değişikli kaynaklı oluşan iklim kırılganlığının en önemli bileşenlerinden biri gıdadır. Gıda güvenliği ise, gıdanın bulunabilirliği, erişilebilirliği, kullanılabilirliği ve istikrarı gibi dört temel unsurun gerçekleşmesine odaklanır. Bu kapsamda gıda güvenliği, iklim değişikliğinin etkisinden hem doğrudan ve dolaylı olarak etkilenmekte hem de iklim adaletinin sağlanmasında ayırt edici unsur olarak ön plana çıkmaktadır. Bu çalışmanın temel amacı iklim kırılganlığı, gıda güvenliği ve iklim adaleti ilişkisini güncel istatistik verileri üzerinden analiz ederek ortaya çıkan gıda güven(siz)liğini tüm boyutlarıyla ele almaktır. 20. yüzyılda artan endüstriyel gıda tarımının temel amaçlarından birisi açlığı sona erdirmek ve endüstriyel gıda üretimine hammadde sağlamaktı. Ancak bu durum hem gıda çeşitliliğinin azalmasına hem de aynı tarım ürünlerine bağlı beslenme rejimlerinin oluşmasına yol açtı. İklim değişikliği ile birlikte tarım alanlarında yaşanan bozulma da bu temel gıda ürünlerinin üretimini ve fiyatlarını etkilerken, insanların temel haklarından olan gıdaya erişimini de dolaylı olarak kısıtlamaya başladı. Bugün dünya nüfusunun neredeyse üçte biri yeterli ve besleyici gıdaya erişmekte zorlanırken, bu oranın her yıl daha da arttığı görülmektedir. Gıda güvensizliği yaratan bu oransal artış daha çok gelişmekte olan ve az gelişmiş devletlerde görülmekte ve küresel adaletsizliğin de artmasına sebep olmaktadır. İklim değişikliğinin gıda üretim ve dağıtım sistemleri üzerinde yarattığı etkiyi anlayabilmek için çok yönlü bir bakış açısı geliştirmek ve çözüm önerilerini

de bu kapsamda düşünmek gerekir. Bu perspektifle öncelikle iklim değişikliği kaynaklı sorunlar, yarattıkları kırılganlıklar ele alınacak ve ek olarak gıda güvenliğinin kavramsal çerçevesi çizilecektir. Böylece iklim değişikliğinin doğrudan ve dolaylı etkileri tartışılırken güncel istatistikler ile birlikte değişimin dinamiği gösterilmeye çalışılacaktır. Bu dinamik de doğrudan iklim adaleti ile ilişkilendirilerek bu üç ayaklı yapının işleyişini gösterecektir. Böylelikle bugüne değin geliştirilmiş olan çözüm önerilerinin bu bağlamda tartışılabilmesi mümkün olacaktır.

Anahtar Kelimeler: İklim değişikliği, iklim kırılganlığı, gıda güvenliği, iklim adaleti

CLIMATE, FOOD AND JUSTICE: THE DYNAMICS OF THE GLOBAL CHANGE

Selma Şekercioğlu Bozacıoğlu

Istanbul Arel University, selmasekercioğlu@gmail.com

Abstract

Food is one of the most important components of climate vulnerability resulting from climate change. Food security, on the other hand, focuses on the realization of four basic elements such as the availability, access, utilization and stability of food. In this context, food security is both directly and indirectly affected by the impact of climate change and stands out as a distinctive factor in ensuring climate justice. The main purpose of this study is to discuss the emerging food (in)security in all its dimensions while analysing the relationship between climate vulnerability, food security and climate justice through current statistical data. One of the main purposes of the increasing industrial food agriculture in the 20th century was to end hunger and provide raw materials for industrial food production. However, this situation led to a decrease in food diversity and cause the formation of nutrition regimes based on the same agricultural products. While the deterioration in agricultural areas with climate change has affected the production and prices of these basic food products, it has also started to restrict people's access to food as one of their basic rights indirectly. Today, almost one third of the world's population has difficulty in accessing adequate and nutritious food, and this rate seems to be increasing every year. This proportional increase, which creates food insecurity, is mostly seen in developing and underdeveloped states and causes an increase in global injustice. In order to understand the impact of climate change on food production and distribution systems, it is necessary to develop

a multifaceted perspective and to consider solution proposals in this context. With this perspective, first of all, climate change led problems and the vulnerabilities created by them will be discussed, and additionally, the conceptual framework of food security will be formed. Thus, while discussing the direct and indirect effects of climate change, the dynamics of change will be handled together with current statistics. This dynamic will be directly associated with climate justice and will show the functioning of this three-legged structure. Thus, it will be possible to discuss the solution proposals that have been developed so far in this context.

Keywords: Climate change, climate vulnerability, food security, climate justice

İKLİM ADALETİNDE SON ARAYIŞ: İKLİM DEĞİŞİRKEN DEĞİŞTİRİLEMİYEN SORUN ADİL DÖNÜŞÜM

Berna Balcıoğlu

İstanbul Üniversitesi, berna.balci89@gmail.com

Sevim Budak

İstanbul Üniversitesi, sebudak@istanbul.edu.tr

Özet

İklim değışikliği, artan yıkıcı etkileriyle birlikte dünyanın gündemini her geçen gün daha fazla meşgul ederken; iklim değışikliğinin getireceği fayda ve maliyetlerin eşitsiz dağıldığı kabulüne dayanan iklim adaleti arayışları da yükselişe geçmiştir. İklimsel adaletin sağlanabilmesinin en önemli basamaklarından biri ise karbonsuz üretime geçişte işlerini kaybetme tehdidiyle karşı karşıya kalan milyonlarca işçi için yeni istihdam imkanları, meslek edindirme kursları, tazminat, erken emeklilik gibi birçok seçenekle adil bir geçiş sürecinin inşa edilmesidir.

Mevcut çalışma koşulları ve düşük ücretler nedeniyle iklim değışikliğinin yıkıcı etkilerine karşı en kırılgan kesimlerden biri olan işçi sınıfı, yeşil bir ekonomiye adil bir geçiş sağlanamadığı takdirde işlerini kaybetmemek için bu dönüşüme karşı duracaktır. Bu noktada emek ve ekoloji hareketleri arasında bir çatışma yaşanması, iklim hedeflerini geciktirecek; bu durum hem iklimsel hem de toplumsal adaletsizliği derinleştirecektir. Geçişin adil olabilmesi için sendikaların ve çevre örgütlerinin işçi sınıfının yanında yer alması ve adil geçiş masasında demokratik bir diyalog kurulması gerekmektedir.

Bu çalışmanın amacı, iklim adaletine bağlı olarak adil geçiş sürecinin dünyada ve Türkiye’de ne aşamada olduğu irdelenerek, yaşanacak riskler ve bunlara çözüm olabilecek yöntemleri tartışmaya açmaktır.

Anahtar Kelimeler: İklim adaleti, Adil geçiş

THE FINAL QUEST IN CLIMATE JUSTICE: THE UNCHANGEABLE PROBLEM AS CLIMATE CHANGES JUST TRANSITION

Berna Balcioğlu

İstanbul University, berna.balci89@gmail.com

Sevim Budak

İstanbul University, sebudak@istanbul.edu.tr

Abstract

While climate change occupies its place on the agenda of the world more and more with its increasing destructive effects; The search for climate justice, which is based on the assumption that the benefits and costs of climate change are unequally distributed, has also started to rise. One of the most important steps in achieving climate justice is to build a fair transition process with many options such as new employment opportunities, vocational courses, compensation and early retirement for millions of workers who face the threat of losing their jobs in the transition to carbon-free production.

The working class, which is one of the most vulnerable to the devastating effects of climate change due to current working conditions and low wages, will stand against this transformation in order not to lose their jobs unless a fair transition to a green economy is achieved. At this point, a conflict between the labor and ecology movements will delay the climate targets; This situation will deepen both climatic and social injustice. In order for the transition to be fair, trade unions and environmental organizations must stand by the working class and a democratic dialogue must be established at the just transition table.

The aim of this study is to examine the stage of the just transition process in the world and in Turkey, depending on climate justice, and to discuss the risks to be experienced and the methods that can be a solution to them.

Keywords: Climate Justice, Just Transition

ULUSLARARASI ÇEVRE REJİMİ GÖRÜŞMELERİ ÇERÇEVESİNDE İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ COP SÜREÇLERİ

Sezai Özçelik

Çankırı Karatekin Üniversitesi, sezaiozcelik@gmail.com

Özet

Uluslararası çevre rejimi analizi yazınına göre, ulus-devletler, hükümet dışı örgütler ve uluslararası sivil toplum kuruluşları çevre rejiminin başarılı veya başarısız şekilde oluşturulmasının temel nedensel faktörleridir. Uluslararası örgütler bu süreçte en fazla küresel yönetim sistemin oluşturulmasında tamamlayıcı rol oynarlar. Çevre rejimi analistleri, çevre normları ve çevre kurallarını çevresel kuralsal kurumsal faktörler olarak görürler. Uluslararası örgütler ise “çevre rejiminin oluşumunda belli açıklayıcı ağırlıkları olan temel değil destekleyici unsurlar” olarak düşünülür. Çevre rejimini inşasının kavramlaştırılması yazında çok farklı ve çeşitli şekilde açıklanmaktadır. Bütün bu farklılıklara karşın çevre rejiminin inşasında bazı temel ortak gereklilikler şunlardır: (i) odaklanmış kavramsal tanımlama; (ii) kolay operasyonel ölçülebilirlik ve (iii) zaman ve mekan açısından karşılaştırılabilirlik. Çevresel rejim inşası üç farklı seviyede analiz edilebilir. Yapısal seviyede, güç ve hegemonya kavramları çevre rejimi inşasındaki görüşme süreçleri ve sonuçlarını açıklayıcı iki önemli kavramdır. Bilişsel seviyede, bilimsel bilgi, fikirler, uzlaşılsal bilimsel bilgi ve epistemik topluluk gibi kavramlar yoluyla çevresel alandaki uluslararası işbirliğinin nasıl algı, bilgi işleme ve öğrenme süreçlerinden etkilendiğini araştırılır. Yeni liberal kurumsalcı seviyede, çevre rejimlerinin doğması için karşılıklı etkileşime dayalı karar alma süreçleri yoluyla kendi çıkarını ve faydasını maksimize etmek isteyen tarafların kolektif aksiyon sorunu çözmek için tüm tarafların kabul ettiği ortak

kazanca ulaşmaları ele alınır. Bu çalışmada uluslararası evre rejimi inşasında görüşme teorisinin iklim değişikliği COP süreçlerinin açıklamasında kullanılması hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Uluslararası eve Rejimleri, İklım Değişikliği, Görüşme Teorisi, Taraflar Konferansı (COP)

CLIMATE CHANGE COP PROCESSES IN THE FRAMEWORK OF INTERNATIONAL ENVIRONMENTAL REGIME NEGOTIATIONS

Sezai Özçelik

Çankırı Karatekin University, sezaiozcelik@gmail.com

Abstract

According to the international environmental regime analysis literature, nation-states, non-governmental organizations, and international non-governmental organizations are the main causal factors for the successful or unsuccessful establishment of the environmental regime. International organizations play a complementary role in the establishment of the global governance system in this process. Environmental regime analysts view environmental norms and environmental rules as environmental normative institutional factors. On the other hand, international organizations are considered as “not fundamental but supporting elements with certain explanatory weights in the formation of the environmental regime”. The emergence of the environmental regime construction is explained and conceptualized very differently and in various ways in the literature. Despite all these differences, some basic common requirements for environmental regime construction are as follows: (i) focused conceptual definition; (ii) easy operational measurability; and (iii) comparability in terms of time and space. The construction and emergence of the environmental regimes can be analyzed at three different levels. At the structural level, the concepts of power and hegemony are two important concepts that explain the negotiation processes and results in environmental regime construction. At the cognitive level, it is explored how international cooperation in the environmental field is affected by the processes of perception,

information processing and learning through concepts such as scientific knowledge, ideas, consensual scientific knowledge and epistemic community. At the neo-liberal institutionalist level, the parties who want to maximize their own interests and benefits through mutually interactive decision-making processes for the emergence of environmental regimes deal with the collective action of the parties to reach the common gain that is accepted by all parties to solve the problem. In this study, it is aimed to use the negotiation theory in the construction of the international environmental regime in the explanation of the climate change COP processes.

Keywords: International Environment Regimes, Climate Change, Negotiation Theory, Conference of the Parties (COP)

**DIPLOMACY,
CIVIL SOCIETY
AND CONFLICT**

ENVIRONMENTAL DIPLOMACY FOR CLIMATE JUSTICE: NEGOTIATING MORE FOR GREENING THE WORLD ECONOMY

Gökhan Ak

İstanbul Topkapı University, gokhanak@topkapi.edu.tr

Abstract

Effective responses to global environmental problems require international cooperation, but recent global environmental diplomacy and treaty-making efforts have not accomplished very much along these lines. However, environmental democracy in line with climate justice is essential than ever for the humanity regarding both a healthy sustainable future and a peacefully balanced world order. In the global capitalist world economic order of present times, development, justice and better life opportunities are inter-linked in order to achieve global and regional peace. Otherwise, greater conflicts and irregular migration flows stemming from poverty, crippled public security, violence and organized crime in line with the wrenching international politics. Application of extensive knowledge of the principles and practice of negotiation to the increasingly important subject of regulation of the global environment through environmental diplomacy is crucial in accomplishing to create a cooperatively global response for a sustainable future. Environmental diplomacy in line with a fair climate justice gives us a perceptive and personal analysis of the successes and weaknesses of past international negotiations affecting the environment. Drawing from that, in this study, we aim many provocative ideas for new approaches to institutions and procedures that can better advance the essential goal of protecting the common heritage of all nations

and peoples. Additionally, in this illuminating study, our second aim will become to examine the weaknesses of the existing environmental diplomacy system in making the world economy greener; because, environmental diplomacy in line with fair climate justice is a ‘must’ for all, who want to contribute to the implementation of Rio’s Agenda 21 towards sustainable development.

Keywords: Environmental Diplomacy, Climate Justice, World Economy, Sustainable Cooperation

İKLİM ADALETİ İÇİN ÇEVRE DİPLOMASİSİ: DÜNYA EKONOMİSİNİ YEŞİLLENDİRMEK İÇİN DAHA FAZLA MÜZAKERE

Gökhan Ak

İstanbul Topkapı Üniversitesi, gokhanak@topkapi.edu.tr

Özet

Küresel çevre sorunlarına etkili müdahaleler uluslararası işbirliğini gerektirir, ancak son zamanlardaki küresel çevre diplomasisi ve anlaşma yapma çabaları bu doğrultuda pek başarılı olmamıştır. Ancak iklim adaleti doğrultusunda çevresel demokrasi, hem sağlıklı sürdürülebilir bir gelecek hem de barış içinde dengeli bir dünya düzeni için insanlık için her zamankinden daha önemli. Günümüzün küresel kapitalist dünya ekonomik düzeninde, küresel ve bölgesel barışı sağlamak için kalkınma, adalet ve daha iyi yaşam fırsatları birbiriyle bağlantılıdır. Aksi takdirde, iç burkan uluslararası siyasete paralel olarak yoksulluk, kamu güvenliğinin zedelenmesi, şiddet ve organize suçlardan kaynaklanan daha büyük çatışmalar ve düzensiz göç akımları yaşanır. Müzakere ilkeleri ve pratiğine ilişkin kapsamlı bilginin, çevre diplomasisi yoluyla küresel çevrenin düzenlenmesi konusunun giderek daha önemli bir konusuna uygulanması, sürdürülebilir bir gelecek için işbirliğine dayalı bir küresel yanıt yaratmanın başarılmasında çok önemlidir. Adil bir iklim adaleti doğrultusunda çevre diplomasisi, çevreyi etkileyen geçmiş uluslararası müzakerelerin başarıları ve zayıflıkları hakkında bize algısal ve kişisel bir analiz sunar. Bundan hareketle, bu çalışmada, tüm ulusların ve halkların ortak mirasını koruma temel amacını daha iyi ilerletebilecek kurum ve prosedürlere yönelik yeni yaklaşımlar için birçok kışkırtıcı fikir hedefliyoruz. Ayrıca bu aydınlatıcı çalışmada ikinci amacımız, dünya ekonomisini daha yeşil hale getirmede

mevcut çevre diplomasisi sisteminin zayıf yönlerini incelemek; çünkü adil iklim adaletine uygun çevre diplomasisi, Rio'nun Sürdürülebilir kalkınmaya yönelik Gündem 21'inin uygulanmasına katkıda bulunmak isteyen herkes için bir 'zorunluluktur'.

Anahtar Kelimeler: Çevre Diplomasisi, İklim Adaleti, Dünya Ekonomisi, Sürdürülebilir İşbirliği

THE GREENING OF RELIGION AND ITS IMPLICATION FOR THE ENVIRONMENTAL AND CLIMATE ACTIVISM: THE CATHOLIC ENVIRONMENTAL MOVEMENT IN POLAND

Dobrosława Wiktor-Mach

Cracow University of Economics, dobrosława.wiktor@gmail.com

Konrad Pędziwiatr

Cracow University of Economics, k.pedziwiatr@gmail.com

Abstract

Many studies find that a “broad-based coalition with a focus on relationship-building is important to the success of the movement” (cf. Hood 2020). One way of broadening the environmental and climate coalition is to establish links with religious communities which have addressed nature-related issues. That requires a better understanding of the way religious actors approach the issues at the heart of today’s environmental crisis and the concept of justice. Religious communities have the capacity to lobby for progressive climate policies, they can influence the beliefs and attitudes of the faithful. Parishes are also places to potentially initiate changes at the local level, for example by introducing low-carbon energy systems. At the same time, the academic debate on the possibilities and degree of “the greening of religion” is actively developing, which resulted in many works showing how institutions or organizations related to different religions influence the shaping of the human-natural challenges related to environmental degradation and climate change (e.g. Berry 2016; Gould, Kearns 2018; Hart 2017; Jenkins et al. 2017; Wilkins 2020; Riley 2017; Veldman et al. 2014). The proposed presentation will shed light on some of the findings of sociological research on the “greening of Polish Catholi-

cism” and the response of Catholics in Poland to ecological challenges conducted in 2021. The presentation will highlight the functioning of the Catholic ecological movement in Poland. It will present the diverse landscape of action of various Catholic groups and organizations in the wider context of ecological mobilization in the country. Using the conceptual tools of the social movements theory (from the theory of resource mobilization and political opportunity structures to the latest approaches emphasizing human agency), the presentation will shed light inter alia on the key mobilization structures, dilemmas and mobilization strategies used by its actors, highlighting in particular the framing of “justice” in the Catholic environmental discourse. Last, but not least, it will also discuss the relations between the Catholic and secular ecological movements in Poland showing possibilities and limits of cooperation.

Keywords: Religion, environmentalism, social movements

THE ROLE OF NGOS IN MEDITERREANEAN CLIMATE GOVERNANCE

Emre İşeri

Yaşar Üniversitesi, emre.iseri@yasar.edu.tr

Defne Gönenc

Yaşar Üniversitesi, defne.gonenc@yasar.edu.tr

Abstract

Global governance is not producing transformation at the speed or scale that is needed to address climate change. In the absence of appropriate global response and national action plans, it is up to sub-state and non-state actors in general, civil (environment-climate) communities-networks in particular to harness the climate action. The Mediterranean is a climate change hotspot, and the region experiences fiercer environmental degradation than average. The purpose of this research is to explore and analyze contents of climate change offered by selected regional intergovernmental and non-governmental organizations in the Mediterranean region through framing analysis. How do NGOs frame climate act in the Mediterranean? The paper analyzes the framings of climate solutions through content analysis and categorizes them into three groups: brown capitalism (promotion of conventional growth and resolution of climate problems through technological innovation), green capitalism (promotion of innovative market tools for resolving climate change), eco-socialism (encouragement of decentralized, small-scale energy production and local sourcing of materials). Such an analysis will be critical since those climate frames and solutions suggested partially explain the reasons behind the lack of an effective answer to climate change and could set the ground for more effective climate cooperation in the region.

Keywords: Climate governance, Mediterranean, framing analysis, political economy of climate change

AKDENİZ İKLİM YÖNETİŞİMİNDE STK'LARIN ROLÜ

Emre İşeri

Yaşar Üniversitesi, emre.iseri@yasar.edu.tr

Defne Gönenç

Yaşar Üniversitesi, defne.gonenc@yasar.edu.tr

Özet

Küresel yönetim, iklim değişikliğini ele almak için gereken hızda veya ölçekte dönüşüm üretmemektedir. Gereken küresel müdahale ve ulusal eylem planlarının yokluğunda, iklim mücadelesinin (climate act) başarısı devlet altı /üstü aktörler kadar sivil (çevre-iklim üzerine çalışan) topluluklara ve ağlara bağlıdır. Akdeniz, iklim değişikliğinin en fazla çevresel bozulmaya neden olduğu bölgelerin başında gelmektedir. Bu tartışmaların ışığında araştırmanın amacı, Akdeniz bölgesindeki seçilmiş sivil toplum kuruluşları (STK'lar) tarafından sunulan iklim değişikliği içeriklerini çerçeveleme analizi yoluyla araştırmak, analiz etmektir ve bunlar üzerinden STK'ların ağ oluşturma imkanlarını ortaya koymaktır. Bu bağlamda temel araştırma sorusu şudur: STK'lar iklim değişikliğinin Akdeniz'e etkilerini ve bu bölgedeki iklim mücadelesini nasıl çerçevelemektedir? Makale, Akdeniz üzerine raporları olan seçilmiş STK'ların iklime ilişkin çerçeveleri analiz etmektedir. Daha sonra verileri üç gruba ayrılacaktır: kahverengi kapitalizm (geleneksel büyümenin teşviki ve iklim sorunlarının teknolojik yenilik yoluyla çözülmesi), yeşil kapitalizm (iklim değişikliğini çözmek için yenilikçi pazar araçlarının teşviki), eko -sosyalizm (merkezi olmayan, küçük ölçekli enerji üretiminin ve yerel malzeme tedarikinin teşvik edilmesi). Elde edilecek bulgular yoluyla, Akdeniz'de STK'lar arasında iklim temelli ağlar/işbirlikleri için zemin hazırlanması hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler: İklim yönetişimi, Akdeniz, çerçeveleme analizi, iklim değişikliğinin politik ekonomisi

THE IMPACT OF CLIMATE CHANGE-INDUCED MASS MIGRATION IN THE OUTBREAK OF SYRIAN CIVIL WAR: A GREEN GEOPOLITICAL PERSPECTIVE

Aylin Salman

TOBB University of Economics and Technology, aaylinsalman@gmail.com

Mustafa Serdar Palabıyık

TOBB University of Economics and Technology, spalabiyik@etu.edu.tr

Abstract

The Syrian civil war and the resulting mass migration have become a popular topic of discussion in international relations literature over the last decade. While the political, economic, social, and security dimensions of this conflict have dominated the literature, the ecological factors that contributed to civil war and mass migration have been generally ignored. This study seeks to advance a green geopolitical perspective on the ecological causes of Syria's civil war and mass migration. To that end, it will demonstrate how geopolitics as a discipline has largely overlooked mass migration despite its spatial significance and how critical geopolitics, especially green geopolitics, may offer an alternative understanding of climate-induced mass migration. Second, this study will argue that the combination of the 2006–2010 draught and the failure of the Syrian governments' agricultural and water management policies resulted in two waves of mass migration. (1) migration within Syria from rural areas to cities exacerbating the existing social discontent with the regime and (2) migration from Syria due to the civil war emerged out of this discontent. As such, this study will examine how anthropogenic climate change, in combination with a lack of effective ecological management, contributes to instability and insecurity in Syria.

Keywords: Syrian Civil War, climate change, mass migration, green geopolitics

SURİYE İÇ SAVAŞI'NIN PATLAK VERMESİNDE İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ KAYNAKLI KİTLESEL GÖÇÜN ETKİSİ: YEŞİL JEOPOLİTİK PERSPEKTİF

Aylin Salman

TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi, aaylinsalman@gmail.com

Mustafa Serdar Palabıyık

TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi, spalabiyik@etu.edu.tr

Özet

Suriye iç savaşı ve bunun sonucunda ortaya çıkan kitlesel göç, son on yılda uluslararası ilişkiler literatüründe popüler bir tartışma konusu haline geldi. Bu çatışmanın siyasi, ekonomik, sosyal ve güvenlik boyutları literatüre hâkim olurken, iç savaşa ve kitlesel göçe katkıda bulunan ekolojik faktörler genellikle göz ardı edilmiştir. Bu çalışma, Suriye'deki iç savaş ve kitlesel göçün ekolojik nedenleri üzerine yeşil bir jeopolitik perspektif geliştirmeyi amaçlamaktadır. Bu amaçla, bu çalışma, jeopolitiğin bir disiplin olarak, mekansal önemine rağmen kitlesel göçü nasıl büyük ölçüde gözden kaçırdığını ve kritik jeopolitiğin, özellikle de yeşil jeopolitiğin, iklim kaynaklı kitlesel göçe alternatif bir anlayış sunabileceğini gösterecektir. İkinci olarak, bu çalışma, 2006-2010 kuraklığı ile Suriye hükümetlerinin tarım ve su yönetimi politikalarının başarısızlığının birleşiminin iki büyük kitlesel göç dalgasına yol açması tartışacaktır. (1) Suriye içinde kırsal alanlardan şehirlere göç, rejime karşı mevcut toplumsal hoşnutsuzluğu şiddetlendirdi ve (2) Suriye'den iç savaş nedeniyle göç bu hoşnutsuzluktan doğdu. Bu nedenle, bu çalışmada, etkili bir ekolojik yönetim eksikliği ile birlikte antropojenik iklim değişikliğinin Suriye'deki istikrarsızlığı ve güvensizliği nasıl katkıda bulunduğu incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Suriye İç Savaşı, iklim değişikliği, kitlesel göç, yeşil jeopolitik

**İKLİM ADALETİ:
YASA, SİYASA,
UYGULAMA**

ANAYASACILIK VE ÇEVRE HAKLARI

Ogan Yumlu

İzmir Ekonomi Üniversitesi, ogan.yumlu@ieu.edu.tr

Özet

Bilindiği üzere, anayasacılık fikri temel olarak devlet iktidarını sınırlandırmak ve bu iktidarın kullanım usulünü belirlemek amacıyla doğmuştur. 18.yy sonundan başlayarak ve 19.yy boyunca anayasacılık hareketleri bir yandan halk egemenliği ilkesini tesis etmek için yeni kurumlar oluşturmaya, diğer yandan da bireysel özgürlükleri korumaya yönelik hak maddeleri formüle etmeye yönelmiştir. Bu iki unsur Birinci ve İkinci Dünya Savaşı sonrasında da anayasacılığın temel motivasyonunu oluşturmaya devam etmiştir.

Çevreyi ve doğayı koruma gibi kaygıların anayasacılık hareketlerine dahil olması, 1970'ler gibi nispeten geç bir döneme denk gelmektedir. Ancak bu dönemden sonra çevreye yönelik haklar giderek artan bir hızda anayasalara girmiş ve günümüzde dünya genelindeki anayasaların dörtte üçünden fazlasında çevreye dair haklara yer verilmiştir. Çevreye dair bu anayasal korumaların pratikte ne ölçüde karşılık bulduğu elbette tartışmaya açık bir konudur. Anayasal korumaların etkilerini ölçmeye yönelik ampirik çalışmalar çeşitli metodolojik sorunları beraberinde getirmektedir. Bununla birlikte pek çok araştırmacı, sağlıklı bir çevrede yaşama hakkına dair anayasal güvencelerin pratikte daha çevreci politikalar izlenmesine belirli ölçülerde katkı sağladığını iddia etmektedir.

Çevre konusunun anayasacılığa dahil edilmesi, çevrenin korunmasının yanısıra anayasacılığın kendi meşruiyet sorununa katkı sağlaması açısından da önemlidir. Şöyle ki, anayasacılığın meşruiyet

sorunlarından biri, anayasa yapan bir kuşağın kendinden sonraki kuşakları sınırlandırıcı kararlar alarak onların siyasal otonomisini zedelemesidir. Örneğin Amerikan Anayasası'nın yapımı sırasında Thomas Jefferson bu sorunu açıkça dile getirmiştir ve anayasaların yalnızca tek bir kuşak üzerinde bağlayıcı olması gerektiğini savunmuştur. Ancak iklim ve çevre meselesi, içeriği itibari ile tam tersi bir amaca hizmet eder görünmektedir. Anayasadaki çevre hakkına dair maddeler, ilerideki kuşakların otonomisini kısıtlamaktan ziyade o kuşakların da çevre hakkından yararlanabilmesini ve dolayısıyla o kuşakları korumayı amaçlamaktadır. Bu açıdan bakıldığında, çevreye dair anayasal korumalar, kuşaklararası adaleti zedeleyen değil destekleyen bir niteliktedir.

Bu tebliğde, öncelikle çevre konusunun anayasal korumaya dahil edilmesinin tarihsel gelişimine kısaca değinilecek ve bunun pratikteki sonuçlarından bahsedilecektir. Daha sonra bu konunun anayasacılığın kendi iç meşruiyeti açısından nasıl ele alınması gerektiği teorik bir açıdan tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Anayasal Koruma, Çevre Hakkı, Kuşaklararası Adalet

CONSTITUTIONALISM AND ENVIRONMENTAL RIGHTS

Ogan Yumlu

Izmir University of Economics, ogan.yumlu@ieu.edu.tr

Abstract

As it is well known, the idea of constitutionalism was born with the purpose of limiting political authority and determining the way in which this authority should be practiced. Beginning with the 18th century and continuing throughout the 19th century, on the one hand the constitutional movements tried to establish institutions that would reflect the principle of popular sovereignty and on the hand they tried to formulate provisions that would protect the rights and liberties of the individuals. This dual aim was also the main motivation of the post-war constitutionalism of both WWI and WWII.

Concerns for the protection of environment and nature became part of constitutional movements only at a later stage such as the 1970s. Yet after this date, rights related with environment were rapidly integrated into many of the constitutions around the world and today around three fourths of the world constitutions do have provisions regarding environmental rights. For sure, to what extent do these rights have an effect in practice is open to debate. Empirical studies that attempt to measure this potential effect of constitutional provisions are faced with many methodological difficulties. That said, many researchers argue that constitutional safeguards regarding the right to live in a healthy environment ultimately contributes to governments adopting more environment friendly policies.

Alongside contributing to the protection of environment, the fact that

environmental rights now have become part of constitutions has an important effect on the legitimacy of constitutionalism as well. One of the main problems related with the legitimacy of constitutionalism stems from the view that through constitutions one generation violates the autonomy of future generations since the constitutional provisions are binding upon them. For example, during the making of the American Constitution, Thomas Jefferson explicitly referred to this problem when arguing that constitutions should be binding only for one generations and never on the succeeding ones. However, constitutional concerns related with environment and climate change seem to be based on a motivation in the opposite direction. Constitutional provisions regarding environmental rights aim to protect the future generations rather than restrain their autonomy, by making sure that the future generations can also enjoy a healthy environment. From this perspective, it can be argued that constitutional protection for environmental rights enhances intergenerational justice rather than violating it.

To recap, this paper will first outline the historical process in which environmental rights have become an integral part of constitutionalism and discuss the practical effects of this development. Then, a theoretical discussion will be presented about the legitimacy of constitutionalism and how the topic of environmental rights protection might be related with it.

Keywords: Constitutional Protection, Environmental Rights, Intergenerational *Justice*

İKLİM DEĞİŞİKLİĞİNİN KÜRESELLİĞİ PROBLEMİ: DOĞA İÇİN KÜRESEL, İNSAN İÇİN SİYASAL VE EKONOMİK BİR PROBLEM OLARAK İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ VE İKLİM ADALETİ KAVRAMI

Yasemin Özbilgin

Yeditepe Üniversitesi, yasemin.ozbilgin@std.yeditepe.edu.tr

Özet

İklim değışikliğı 21. yüzyılda insanlığın mücadele etmek zorunda kaldığı en ciddi problemlerden biridir. Küresel iklim değışikliğı ile insanlara uygun şartlarda yaşam alanı sunma amacı ile yürütölen siyasi ve sosyal politikaların değıştirilmesi ve geliştirilmesi gerekliliğı ortaya çıkmıştır. Zira bireysel olarak çok daha belirgin şekilde görebildiğimiz iklim değışikliğinin etkileri her geçen gün şiddetini artırmakta ve doğa için olduğı kadar toplumsal, ekonomik, siyasi pek çok farklı alanda yansımalarını göstermektedir. Bu etkilerin doğaya ve insanlığa adaletli ve orantılı şekilde yansımadağı, yoksul, siyasi ve maddi anlamda savunmasız kişileri daha çok etkilediğı de gözlemlenmektedir ki bu kişilerin sorunun doğumunda en az etkisi olan grup olduğı da söylenebilecektir. Bu kapsamda küresel ve bölgesel, siyasi ve sosyal politikaların küresel iklim değışikliğinin adaletsiz etkilerini dengeleyici bir mekanizma olarak yeniden düzenlenmesi gerekmektedir.

İklim değışikliğinin etkilerinin adaletsizliğı ile mücadele kapsamında devlete düşen rol bakımından Lahey İstinaf Mahkemesi'nin 9 Ekim 2018 tarihli kararı dönüm noktası niteliğindedir. İşbu karar ile mahkeme, 24 Haziran 2015 tarihinde ilk derece mahkemesinin Hollanda Hükümeti'ni yetersiz iklim politikalarından dolayı mahkûm eden ve 2020 senesine kadar emisyonların 1990 yılına göre %25 azaltılmasına hükmeden kararı onamıştır. Lahey İstinaf Mahkemesi'nin değerlen-

dirmeleri büyük öneme sahip olup, iklim politikası ve adaleti bakımından devlete düşen rolün altını çizmektedir.

İklim değişikliği ile mücadelede devlet eli ile yürütülen uygulamalara devletlerin ekonomik kaygılarının ve küresel siyasetin yön verdiği görülmektedir. Bu mücadele kapsamında yaşam hakkı, adalet ve eşitlik kavramları çerçevesinde iklim adaletinin sağlanması için tarafsız, doğayı ve yaşam hakkını öne alan politikaların yerleşmesi gerektiği açıktır. Gelineen noktada, Lahey İstinaf Mahkemesi Kararı'nın ışık tuttuğu iklim adaleti kavramı ile yeni bir yol çizmek gerekmektedir.

Bu doğrultuda işbu tebliğin amacı, ilk olarak iklim değişikliği ile mücadelede savaşın hangi cephelerde gerçekleşmesi gerektiğini ortaya koymak, ikinci olarak da mücadele kapsamında uygulanan strateji ve politikaları Urgenda İklim Değişikliği Davası ve Lahey İstinaf Mahkemesi Kararı ışığında “adalet” ve “eşitlik” kavramları çerçevesinde inceleyerek farklı yaklaşımlar sunmaktır.

Anahtar Kelimeler: Ekonomi ve Siyasetin İklim Değişikliği ile Mücadeleye Etkileri, Urgenda Davası, Lahey İstinaf Mahkemesi Kararı, Adalet ve İklim Adaleti.

THE CONCEPT OF GLOBAL CLIMATE JUSTICE: NEGOTIATIONS BETWEEN LOCAL POLITICAL AND FINANCIAL REGULATIONS AND GLOBAL CLIMATE CHANGE POLICIES

Yasemin Özbilgin

Yeditepe University, yasemin.ozbilgin@std.yeditepe.edu.tr

Abstract

Climate change is one of the most serious global issues of the 21st century, resulting in the urgent necessity of developing new political and social policies with the aim of providing suitable living spaces for all. The severity of the global and local impacts of climate change increases day by day, perpetuating further environmental, social, financial, and political problems.

These issues do not impact nature and humanity in a proportional manner, as they harm the poor and the politically or racially vulnerable populations more. It can also be said that these groups have the least impact on the occurrence of climate change. Hence, political and social policies need to be reorganized to balance the unjust effects of global climate change both on a regional and global scale.

The decision of The Hague Court of Appeal, announced on 9 October 2018, is a turning point in terms of the role of the state in fighting such injustices. With this decision, the court upheld the judgment of the first-instance court on 24 June 2015, which convicted the Dutch Government for its inadequate climate policies and ordered a 25% reduction in emissions by 2020. The assessments of The Hague Court of Appeal are of great importance as they underline the undeniable role of the state to enhance climate policy and justice.

The economic concerns of the states and global politics guide the practices carried out by the states for the fight against climate change. Thus, policies that are impartial and that prioritize nature and the right to live should be established in order to achieve climate justice within the framework of global justice and equality. In line with the decision of the Hague Court of Appeal, a new path must be drawn to fight climate change.

The purpose of this paper is, in the light of the Urgenda Climate Change Case and the Hague Court of Appeals, to discuss on which fronts this fight should take place and to evaluate the strategies and policies implemented within the existing framework.

Keywords: Effects of Economy and Politics on Fighting Climate Change, Urgenda Case, The Hague Court of Appeal, Justice and Climate Justice.

CAN THE INJUSTICES OF COAL SPUR A COAL TRANSITION?

Ceren Ayas

Melbourne Üniversitesi, ceren.ayas@climate-energy-college.org

Özet

Günümüzde birçok sanayileşmiş ülke kömür yatırımlarını aşamalı olarak sonlandırıyor. Bununla paralel olarak adil geçiş söylemi, karar vericiler nezdinde önem kazanmaya başlıyor. Ancak bu söylem, devlet ya da piyasa bazlı mekanizmalar uyarınca kömürden çıkış eğiliminde olmayan ülkelerde karşılık bulmuyor. Türkiye'nin de aralarında bulunduğu ve 'yeni kömür coğrafyası' olarak tanımlanan bu ülkelere planlanan kömür santrali ve maden yatırımları kömürün geleceğinde belirleyici olsa da bu tezat konjonktürde adil geçiş olgusu, sürdürülebilir dönüşüm literatüründe hak ettiği yankıyı bulmuyor. Politik ekoloji literatüründen ilham alan çalışma, adil geçiş söylemine ekolojik hak mücadelelerinin mevcut rejimin meşruiyetinde oluşturduğu riskleri tartışarak katkı sağlıyor. Çalışmada kömür üretimiyle ilintili adaletsizliklerin kömürden çıkıştaki potansiyel kapasitesini değerlendiriliyor. Ekolojik hak mücadeleleri analitik çerçevesini temel alan analiz, bu adaletsizliklerin temelindeki sosyal ve çevresel ihtilafların, Türkiye'de mevcut rejimin meşruiyetini ve kömür üretimini artırma çabalarını meşrulaştırma çabalarında yarattığı riskleri araştırıyor. Kömürden çıkış dinamiklerini anlamamanın ilk adımını, kömür üretimini ve tüketimini artırmaya yönelik eğilimi kolaylaştıran ve kısıtlayan etmenlerin ortaya konulması oluşturuyor. Türkiye'de yeni kömür santralleri ve madenlerinin ekonomik kaygılardan ziyade istihdam yaratma ve iş dünyasının ekonomik kazancını artırma prensiplerine dayalı olarak siyasi kaygılarla şekillendiği görülüyor. Buna karşın, kö-

mür yatırımlarının Türkiye’de en yaygın şekilde vuku bulduğu geçim kaynaklarında ve halk sağlığındaki bozulmuş ve kömür sektöründeki olumsuz çalışma koşulları gibi adaletsizliklerden gücünü alan ihtilaf- ların, mevcut rejimin meşrulaştırılmasında çatlak oluşturduğu görülüyor. Bu mücadeleler, yeni santral ya da maden projelerinin rafa kalk- masına, mevcut santrallerin kapasite artışını gerçekleştirememesine ya da rehabilitasyon sürecine gidememesine, kamuya ait varlıkların özelleştirme sürecinde olumsuz etki yaratmasına ve kısa dönemli ola- rak mevcut santrallerin işletmelerinin durdurulmasına katkı sağlıyor.

Anahtar Kelimeler: Adil geçiş, kömürden çıkış, ekolojik hak müca- deleleri

THE ROLE OF ECOLOGICAL DISTRIBUTION CONFLICTS IN TURKEY'S COAL EXIT

Ceren Ayas

University of Melbourne, ceren.ayas@climate-energy-college.org

Abstract

Today, several industrialised countries are phasing out their coal investments. Parallel to this, the just transition narrative is becoming a popular phenomenon among policymakers committed to quitting coal. However, this mainstream idea is not straightforward for many industrialising in which the market or state-led just transition pathways are absent. To date, these ‘new coal geographies’ remain largely peripheral in sustainability transition research, even if they are pivotal in determining the future of coal due to their rapid deployment of coal plants and mines in the next decade. This analysis, informed by the political ecology theoretical tradition, contributes to the just transition narrative by articulating the risks that ecological distribution conflicts pose to the legitimacy of the regime. My analysis, grounded in the analytical framework of ecological distribution conflicts, explores whether and how the socio-environmental conflicts grounded in these injustices pose risks to maintaining the legitimacy of the incumbent regime and its efforts to increase coal production. The first step in understanding the coal transition dynamics is to explore the enabling and constraining aspects of increasing coal production and consumption. Turkey’s ongoing dependence on coal is significantly shaped by political considerations focused on maintaining the legitimacy of the current regime through creating blue-collar jobs and responding to business interests. Yet, the public dissent grounded in the most prevalent injustices of coal in Turkey —the disruption of livelihoods and public

health and poor working conditions in the coal sector— might contribute to delegitimising the maintenance of the regime. I elaborate on the potential of these socio-environmental conflicts in contributing to halting new plants, ceasing capacity extension of the existing plants, requiring early retirement of the existing infrastructure, and presenting challenges to the privatisation process of the remaining publicly owned utilities in Turkey.

Keywords: Just transition, coal transition, ecological distribution conflicts

İKLİM KRİZİ MAĞDURLARI

İKLİM ADALETİNİN GÖZ ARDI EDİLEN YANI: İKLİM MÜLTECİLERİ

Gamze Ovacık

Başkent Üniversitesi, gamzeovacik@baskent.edu.tr

Özet

Dünya Bankası verilerine göre 2050 yılına kadar Dünya’da 140 milyondan fazla kişinin iklim değişikliği sebebiyle başka ülkelere göç etmesi bekleniyor ve bu sayı şu an itibariyle dünyada koruma altında olan tüm mültecilerin iki katından daha fazla. Artık neredeyse mutlak bir kesinlikle iklim değişikliğinin insan faaliyetleri yüzünden oluştuğunu bilimsel olarak biliyoruz, dolayısıyla, bundan kaynaklanan göç dalgalarının da uluslararası düzeyde ele alınması gerekliliği ortaya çıkmaktadır. Bu bağlamda, bu sunum iklim mülteciliği kavramının uluslararası hukukta nasıl ele alındığına odaklanmaktadır. Uluslararası mülteci hukukunun temel kaynağı olan 1951 tarihli Mültecilerin Hukuki Durumuna Dair Sözleşme, 2. Dünya Savaşının yarattığı iltica akınları düşünülerek tasarlanmış olduğundan, iklim mültecilerini kapsayabilecek bir yapıya sahip değildir. Bunun dışında da başka herhangi bir uluslararası sözleşme de, doğrudan iklim mültecilerine ilişkin bir koruma çerçevesi barındırmamaktadır. Daha genel bir perspektiften hareketle sunumda öncelikle iklim değişikliği ve bununla ilgili insan hareketliliği arasındaki bağlantı kurulacak ve kavramsal çerçeve ortaya konacaktır. Daha sonra, iklim mültecilerine özgü hukuken bağlayıcı bir uluslararası düzenleme olmadığı için, bu boşluğu uluslararası insan hakları hukuku ve uluslararası çevre hukukunun bu boşluğu doldurmasının söz konusu olup olamayacağı tartışılacaktır. Bu hukuk alanlarının kendi içlerinde farklı perspektiflere sahip olmasının, iklim mülteciliğine dair bir hukuki çerçeve oluşturmak noktasında yetersiz

kaldıklarını gösterdiğinden bahsedilecektir. Bu doğrultuda, iklim mülteciliğiyle bağlantılı olarak, oluşturulacak bir hukuki çerçevenin göz önünde bulundurulması gereken, iklim mülteciliğine özgü illiyet bağının kurulmasındaki güçlük veya iklim göçünün diğer doğal felaketlerden farklı olarak zamana yayılan niteliği gibi temel hukuki meseleler analiz edilecektir. Son olarak, bağlayıcı bir hukuki çerçeve oluşturulmasında, iklim mülteciliğine ilişkin var olan bir takım hükümetler arası ve uzman düzeyindeki uluslararası girişimlere ve farklı ülkelerde iklim değişikliği ve iklim mültecileri hakkında yürütülen dava süreçlerinden örneklerle konunun yargısal boyutuna değinilecektir.

Anahtar Kelimeler: İklim değişikliği, iklim mültecileri, Mültecilerin Hukuki Durumuna ilişkin 1951 Sözleşmesi, Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi

DISCARDED DIMENSION OF CLIMATE JUSTICE: CLIMATE REFUGEES

Gamze Ovacık

Başkent University, gamzeovacik@baskent.edu.tr

Abstract

According to World Bank data, it is expected that by 2050, more than 140 million people will migrate to other countries due to climate change and this number is more than twice of the refugees who are currently under protection around the world. It is now known with almost absolute scientific certainty that climate change is caused by human activities, so the migration waves caused by this should be addressed at international level. In this context, this presentation focuses on how the concept on climate refugee is addressed in international law. Since 1951 Convention Relating to the Status of Refugees is designed in view of the asylum flows created by World War II, it does not structurally cover climate refugees. There is no other international agreement that contain a protection framework that directly relates to climate refugees. Moving from a more general framework, in the presentation, first a link will be established between climate change and related human mobility and conceptual framework will be explained. Next, since there is no legally binding international regulation concerning climate refugees, it will be discussed whether it is possible to fill this gap by international human rights law and international environmental law. It will be underlined that since these legal fields are based on different perspectives, they are insufficient in terms of establishing a legal framework for climate refugees. Along these lines, the fundamental legal issues that should be taken into account in formation of a legal framework in connection with climate refugees, such as diffi-

culty in establishment of causal link concerning climate refugees or the longitudinal characteristic of climate migration as opposed to other natural disasters shall be analyzed. Final focus of the presentation will be, certain international initiatives at inter-governmental and expert level concerning climate refugees, even though they do not establish a binding legal framework and judicial dimension of the issue with examples from litigation processes carried out in different countries about climate change and climate refugees.

Keywords: Climate change, climate refugees, 1951 Convention Relating to the Legal Status of Refugees, United Nations Framework Convention on Climate Change

İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ DAVALARINDA ÇOCUK HAKLARININ GELECEĞİ: SACCHİ ET. AL. V. ARJANTİN, BREZİLYA, FRANSA, ALMANYA VE TÜRKİYE KARARLARI ÜZERİNE DÜŞÜNCELER

Merve Alçık

Kırklareli Üniversitesi, mervealcik@gmail.com

Özet

İklim değişikliğinin çocuk haklarını ciddi bir şekilde tehdit ettiği ve nesiller arası adaletsizliğe sebebiyet verdiği mevcut bilim ışığında ortaya konulmuştur. Buna rağmen devletler tarafından iklim politikalarının oluşturulmasında ve uygulanmasında çocukların katılımı ve dinlenilme hakları çoğunlukla göz ardı edilmektedir. İklim değişikliği karşısında hakları tehlikede olan çocuklar, ulusal ve uluslararası mahkemelere başvurarak devletlerin karbon emisyonunu azaltma yükümlülüklerini yerine getirmeleri konusunda davalar açmaktadırlar.

Çalışmada, Birleşmiş Milletler Çocuk Haklarına Dair Sözleşme (UNCRC)'deki haklarının ihlal edildiği iddiasıyla Çocuk Hakları Komitesi'ne (CRC) beş farklı ülke için yapılan başvuruların incelenmesi amaçlanmaktadır.

Çocukların açtığı iklim değişikliği davaları, çocuk hakları ve çevre hakkı kesişiminde bulunmaktadır. Komite, anılan başvurular akabinde dikkatini iklim değişikliğinin çocuklar üzerindeki etkilerine çekmiş ve hazırlanacak olan bir sonraki genel yorumda bu konunun irdeleneceği dile getirilmiştir.

Sacchi başvurularında, Komite her ne kadar iç hukuk yollarının tüketilmemesi sebebiyle kabul edilmezlik kararı vermişse de bu kararlarla sınır aşan çevresel zararlardan kaynaklanan hak ihlalleri neticesinde

devletlerin sorumlu tutulup tutulamayacağı ile başvurucu çocukların mağdur statüsüne sahip olup olmadıkları hususunda birtakım tespitlerde bulunmuştur.

Sacchi başvurularında verilen kararlar ile çocukların iklim değişikliği meselesinin merkezinde olduklarının; devletlerin iklim politikalarının yürütüldüğü her aşamada çocuk hakları temelli yaklaşımın gözetilmesi gerektiğinin; çocukların küresel bir sorunda aktif bir rol üstlenebileceğinin altı çizilmiştir. Çalışmada incelenen kararlar, iklim değişikliği davalarında çocuk hakları ile ilgili bir dizi konuyu netleştirme fırsatı sunması açısından çocuklar tarafından halihazırda açılmış olan ve gelecekte açılması muhtemel iklim değişikliği davalarında çocuk haklarının geleceği için olumlu etkilerin ortaya çıkmasına imkân sağlayacaktır.

Anahtar Kelimeler: İklim Değişikliği Davası, Çocuk Hakları Sözleşmesi, Çocuk Hakları

THE FUTURE OF CHILDREN'S RIGHTS IN CLIMATE CHANGE LITIGATION: SACCHI ET. AL. V. REFLECTIONS ON THE DECISIONS OF ARGENTINA, BRAZIL, FRANCE, GERMANY, AND TURKEY

Merve Alçık

Kırklareli University, mervealcik@gmail.com

Abstract

It has been demonstrated in the recent scientific data that climate change seriously threatens children's rights and causes intergenerational injustice. Despite this, the participation of children and their rights to be heard in the formulation and implementation of climate policies is often overlooked by states. Children, whose rights are at risk in the face of climate change, apply to national and international courts for states to fulfil their obligations to reduce carbon emissions.

In the study, it is aimed to examine the applications made to the Committee on the Rights of the Child (CRC) for five different countries alleging that their rights in the United Nations Convention on the Rights of the Child (UNCRC) are violated.

Climate change litigations filed by children are at the intersection of children's rights and environmental rights. Following the applications, the CRC drew its attention to the effects of climate change on children and it was stated that this issue would be examined in the next general comment to be prepared. In the applications of Sacchi et. al., although the CRC decided on inadmissibility due to non-exhaustion of domestic remedies, with these decisions, it made some determinations about whether the applicant's children have victim status and whether the states can be held responsible for violations of rights resulting from transboundary environmental damages.

With the decisions made in Sacchi applications, it has been emphasised that children are at the centre of the climate change issue and a child rights-based approach should be taken into consideration at every stage of the states' climate policies. It is underlined that children can play an active role in a global problem. The decisions examined in the study will allow for the emergence of positive effects for the future of children's rights in climate change litigations, which have already been filed by children and are likely to be claimed in the future. These decisions provide an opportunity to clarify several issues related to children's rights in climate change litigations.

Keywords: *Climate Change Litigation, Convention on the Rights of the Child, Rights of the Child*

SAVAŞ VE SİLAHLI ÇATIŞMALAR HUKUKU EKSENİNDE EKOKIRIM SUÇLAR: UKRAYNA- RUSYA SAVAŞINA İLİŞKİN BİR DEĞERLENDİRME

Kutluhan Bozkurt

Yeditepe Üniversitesi, kutluhan.bozkurt@yeditepe.edu.tr

Özet

Rusya'nın Ukrayna'ya karşı başlattığı askeri operasyon dördüncü ayını doldurmuş durumdadır ve ne yazık ki çatışmalar halen de sü-regelmektedir. Silahlı çatışmaların ve savaşların en büyük etkisinin sivil halklar üzerinde olduğu tartışmasızdır. Uluslararası Silahlı Çatış-malar Hukuku kapsamında dikkate alınması gereken düzenlemelerin en önemlilerinden biri olan 1949 tarihli Cenevre Konvansiyonları ve 1977 Protokolleri özellikle sivillerin korunmasına yönelik yeni, ilave düzenleme ve hükümler içermektedir.

Öte yandan; taraflar arasındaki silahlı çatışmalarda savaş suçu niteli-ğinde olabilecek ve uluslararası hukuk açısından sorumluluk doğurabi-lecek eylemlerin haricinde, savaş ve silahlı çatışmalar sırasında kulla-nılan silahlar, savaş teknikleri, nükleer santrallerin saldırıya uğrama-sı ve bu tesislerde çıkan yangınların doğaya ve eko sisteme yönelik suçlar, başka bir ifade ile ekokırım (ecocide) kapsamında, öncelikle Rusya ve ardından Ukrayna açısından, uluslararası hukuk bağlamında sorumluluk yaratıp yaratmayacağı sorusunun sorulması hususu doğru ve önemli bir sorunsal olarak ortaya çıkmaktadır. 1969 Viyana Antlaş-malar Hukuku Sözleşmesi açık bir şekilde Jus Cogens kuralların ulus-lararası hukuk açısından emredici olduğunu ifade etmektedir.¹ Ekoki-rım niteliğindeki suçların, çevrenin ve gezegenin savaş teknikleri ve

1 53. Madde, Viyana Antlaşmalar Hukuku Sözleşmesi.

kullanılan tüm silahlar (klasik, akıllı, kullanıldığı iddia edilen fosfor ve napalm bombaları ve nükleer santrallere yönelik saldırılar) aracılığıyla tahribi ve bunların iklim değişikliğine olası negatif etkilerinin Jus Cogens kurallarına dahil edilip edilmeyeceği ve bu emredici “peremptory” kuralların Ukrayna-Rusya savaşına uygulanabilirliği, olası senaryolar ve olası yargı-başvuru yöntemlerinin tartışılması da ayrıca önemli olmaktadır.

Doğaya ve çevreye karşı suçların önlenmesi ve iklim değişikliğinin engellenmesi hususlarının dahil edilmesinin mümkün olup olamayacağı tartışılmalıdır. Savaş sırasında işlenen veya işlendiği yönünde ciddi bulgular bulunan ekokırım niteliğinde olabilecek suçlar kapsamında hem Birleşmiş Milletler düzenlemeleri hem de Roma Statüsü² ’nün de tartışılması ve bu olası suçlar kapsamında Uluslararası Ceza Mahkemesinin yargı yetkisinin değerlendirilmesi de bu tebliğin önemli ölçütlerinden biri olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Ukrayna-Rusya savaşı, insancıl hukuk ve ekokırım, Jus Cogens kurallar ve ekokırım suçlar

2 Bkz. Roma Statüsü, <https://www.icc-cpi.int/sites/default/files/RS-Eng.pdf>

ECOCIDE WITHIN THE SCOPE OF THE LAW OF WAR AND ARMED CONFLICT- AN EVALUATION OF THE UKRAINE-RUSSIA CONFLICTS

Kutluhan Bozkurt

Yeditepe University, kutluhan.bozkurt@yeditepe.edu.tr

Abstract

The military operation launched by Russia against Ukraine has completed its fourth month, and unfortunately, the conflicts still continue. It is undisputed that the greatest impact of armed conflicts and wars is on civilian populations. The Geneva Conventions of 1949 and the 1977 Protocols, which are very important regulations to be taken into account within the scope of the International Law of Armed Conflicts, contain new, additional regulations and provisions especially for the protection of civilians.

On the other hand; weapons used during war and armed conflicts, war techniques, attacks on nuclear power plants and fires in these facilities, crimes against nature and the ecosystem, in other words; ecocrime (within the scope of ecocide), the question of whether it will create liability in the context of international law, firstly for Russia and then for Ukraine, which emerges as a correct and important problem. The 1969 Vienna Convention on the Law of Treaties clearly states that the Jus Cogens rules are imperative in terms of international law.³ It has to be analysed that whether the destruction of the environment and the planet by means of warfare techniques and all weapons used (classic, smart, alleged phosphorus and napalm bombs and attacks on nuclear power plants) and their possible negative effects on climate

3 Art. 53 of the 1969 Vienna Convention on the Law of Treaties.

change will be included in the Jus Cogens and their imperative rules. It should be taken in to account the applicability of the peremptory rules to the Ukraine-Russia war, possible scenarios and possible judicial-appeal methods.

Finally, it has to be discussed whether is it possible to include the prevention of crimes against nature (ecocide) and the environment and prevention of climate change? Discussing both the United Nations regulations and the Rome Statute⁴ within the scope of ecocides committed during the war or for which there are serious findings that they were happened in the war, and the evaluation of the jurisdiction of the International Criminal Court within the scope of these possible crimes would be also important analyse points of this proceeding.

Keywords: Ukraine-Russia war, humanitarian law and ecocide, Jus Cogens rules and eco-crimes and ecocide

4 Rome Statute, <https://www.icc-cpi.int/sites/default/files/RS-Eng.pdf>

**BİREYSEL VE
TOPLUMSAL
DİNAMİKLER**

İKLİM KRİZİ GRUPLAR ARASI İLİŞKİLERİ NASIL ETKİLİYOR?

Deniz Eniç

Adana Alparslan Türkes Bilim ve Teknoloji Üniversitesi, denic@atu.edu.tr

Özet

Günümüzün en önemli toplumsal meselelerden biri olan iklim krizi, kişiler arası, gruplar arası ve hatta uluslararası ilişkileri derinden etkilemektedir. Mevcut çalışmanın temel amacı iklim değişikliğinin gruplar arasındaki ilişkiler üzerindeki yansımalarını irdelemektir. Bu doğrultuda, çoklu veritabanları üzerinden iklim krizi ve gruplar arası ilişkiler ile bağlantılı kelimeler eşleştirilerek taramalar yapılmış ve literatür okumaları gerçekleştirilmiştir. Literatürde, küresel iklim krizinin gruplar arası çatışmaları artırdığını gösteren araştırma bulgularının yanı sıra, krizin gruplar arasındaki işbirliğini güçlendirdiğini ortaya koyan çalışmalara da rastlanmaktadır. Ayrıca, bu konuda yürütülen araştırmalar arasında iklim probleminin gruplar arasındaki eşitsizlikleri derinleştirdiğini, önyargı ve ayrımcılık deneyimlerini şiddetlendirdiğini gösteren çalışmalar yer almaktadır. İklim probleminin yol açtığı toplumsal sorunlardan bir diğeri ise göç sorunudur. Ekolojik tahribat, çevresel kaynakların azalması gibi iklim krizine bağlı nedenlerle insanların geleneksel yaşam alanlarını geçici veya kalıcı olarak terk etmek zorunda kaldıkları görülmektedir. Yapılan araştırmalar, iklim krizinin etkilerinin asimetric olduğunu; hiyerarşik sınıflamanın farklı konumlarında yer alan grup üyeleri için bu etkilerin başkalaştığını ortaya koymaktadır. Mevcut çalışmada iklim probleminin gruplar arası ilişkiler üzerindeki tüm bu etkilerinin bütüncül bir bakış açısı ile ele alınması ve söz konusu etkilerin sosyal psikoloji kuramları çerçevesinde yorumlanması he-

deflenmektedir. Küresel iklim krizi ile bağlantılı olarak gruplar arası ilişkilerin iyileştirilmesi ve gruplar arası eşitsizliklerin azaltılması adına neler yapılabileceği konusunda sosyal psikoloji kuramları temelinde çeşitli öneriler sunan bu çalışmanın literatüre katkı sunacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: İklım Krizi, Gruplar Arası İlişkiler, Gruplar Arası Eşitsizlikler, Önyargılar

HOW DOES THE CLIMATE CRISIS AFFECT INTERGROUP RELATIONS?

Deniz Eniç

Adana Alparslan Turkes Science and Technology University, denic@atu.edu.tr

Abstract

The climate crisis, one of the most important social issues of today's world, deeply affects interpersonal, intergroup and even international relations. The main purpose of the current study is investigating the impacts of climate change on the intergroup relations. For this purpose, the words related to the climate crisis and intergroup relations were matched through multiple databases, and literature readings were made. In the literature, there are findings showing global climate crisis increases intergroup conflicts, as well as studies revealing climate change strengthens the cooperation between groups. In addition, research have shown that the climate crisis deepens intergroup inequalities and exacerbates the experiences of prejudice and discrimination. Another social issue related with climate change is migration. People have to leave their traditional habitats temporarily or permanently due to climate crisis-related reasons such as ecological destruction and reduction of environmental resources. Studies have demonstrated that the influences of the climate crisis are asymmetrical; these effects differ for group members in different positions of the hierarchical classification. In the current study, it is aimed to investigate all these impacts of the climate change on intergroup relations with a holistic perspective and to interpret these effects within the framework of social psychology theories. This study, which offers various suggestions on the basis of social psychology theories, will contribute to the

literature on what can be done to improve intergroup relations and reduce inequalities between groups in connection with the global climate crisis.

Keywords: Climate Crisis, Intergroup Relations, Intergroup Inequalities, Prejudices

ÇEVREYE YÖNELİK TUTUM VE DAVRANIŞLARDA TEMEL İNANÇLARIN ROLÜ: KADERCİLİK İLE ÇEVRECI TUTUM VE DAVRANIŞLARIN İLİŞKİSİ

Nevin Kılıç, Zehra Yiğit

Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi, nkilic@fsm.edu.tr

Elif Fıycı

İstanbul Sebahattin Zaim Üniversitesi

Özet

Bu çalışmanın amacı bireylerin davranışlarının altında yatan temel inançlardan biri olan kadercilik ile çevre yanlısı ve davranışların ilişkisini araştırmaktır. Çevreye ilişkin sorunların insan davranışlarından ve seçimlerinden kaynaklanmakta olup, ilgili davranışların değiştirilmesi ile çeşitli çevresel sonuçların azaltılabileceği belirtilmektedir. Kadercilik de bireylerin günlük davranışlarını etkileyen temel inançlardan biri olarak çevresel davranışları ile ilişkisi araştırılmış unsurlardan biridir. Çevre tutum ve davranışları ve kadercilik ilişkisine bakılan çalışmalarda kaderciliğin çevre dostu davranışları olumsuz yönde yordadığı, kaderci anlayışa sahip bireylerin örneğin iklim değişikliğini tersine çevirmenin mümkün olduğuna inanmadıkları bu nedenle de çevreci tutum ve davranışlar sergilemenin gereksiz olduğuna inandıkları belirtilmektedir. Bu bulgulardan yola çıkılarak, bizim ülkemizde kadercilik inançlarının çevreye ilişkin tutum ve davranışlar ile olan ilişkisi araştırılmıştır. Bu amaçla, 713 kadın (%67,3) 347 erkek (%32,7) olmak üzere toplamda 1060 kişiden Yeşil Tutum ve Davranışlar Ölçeği (Topçu, Gazeloğlu ve Yılmaz, 2015; Kılıç ve Vatansever,2017) ve Kadercilik Ölçeği (Aycan, 2000) kullanılarak veri

toplanmıştır. Yapılan korelasyon analizi sonucuna göre kadercilik tüm çevre yanlısı davranışlar ve korumacı tutum ile olumsuz yönde, statükocu tutum ile olumlu yönde anlamlı korelasyon göstermiştir. Korelasyonlar sırasıyla, çaba gösterme davranışları ile $r=-,097$ ($p\leq 0,01$), yeşil yaşama davranışları ile $r=-,067$ ($p\leq 0,01$), aktivist davranışlar ile $r=-,102$ ($p\leq 0,01$), korumacı tutum ile $r=-,112$ ($p\leq 0,01$), statükocu tutum ile $r=,118$ ($p\leq 0,01$) olarak bulunmuştur. Yaş arttıkça kadercilik düzeyi artmakta ($r=,075$; $p\leq 0,05$), eğitim düzeyi arttıkça kadercilik düzeyi azalmaktadır ($r=-,111$; $p\leq 0,05$). Denilebilir ki, kadercilik düzeyi yüksek olanlar daha statükocu tutumlara sahip olmakta ve daha az çevre yanlısı davranışlar göstermektedir. Çevreci davranışların yordanmasına ilişkin yapılan regresyon analizi sonuçlara göre, yeşil yaşama davranışlarını korumacı tutum, yaş ve statükocu tutum olumlu yönde, kadercilik olumsuz yönde yordamıştır. Aktivist davranışları ise korumacı tutum ve yaş olumlu yönde, kadercilik olumsuz yönde yordamıştır. Bu sonuçlar, çevreci tutum ve davranışları etkileyen temel inançlara yönelik uygulamalar yapılmasının uygun olacağı ve çevreci tutum ve davranışları artırmak için ele alınması gerekliliğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çevre yanlısı davranışlar, çevre yanlısı tutumlar, kadercilik

THE ROLE OF FUNDAMENTAL BELIEFS IN ATTITUDES AND BEHAVIORS TOWARDS THE ENVIRONMENT: THE RELATIONSHIP BETWEEN FATALISM AND ENVIRONMENTAL ATTITUDES AND BEHAVIORS

Nevin Kılıç, Zehra Yiğit

Fatih Sultan Mehmet Vakıf University, nkilic@fsm.edu.tr

Elif Fıyıcı

İstanbul Sebahattin Zaim University

Abstract

The aim of this study is to investigate the relationship between fatalism, which is one of the basic beliefs underlying the behaviors of individuals, and environmentalist attitudes and behaviors. Many of the environmental problems arise from human behaviors and behavioral choices, and it is stated that various environmental consequences can be reduced by changing the behaviors. Fatalism, the basic beliefs that affect the daily behavior of individuals, is one of the elements whose relationship with environmental behaviors has been studied. According to studies, fatalism predicts pro-environmental behaviors negatively, and individuals with a high fatalistic beliefs, for example, do not believe that it is possible to reverse climate change, therefore they believe that it is unnecessary to exhibit pro-environmental attitudes and behaviors. Based on these findings, the relationship between fatalism beliefs and environmental attitudes and behaviors in our country was investigated. For this purpose, the Green Attitudes and Behaviors Scale (Topçu, Gazeloğlu, & Yılmaz, 2015; Kılıç & Vatansever, 2017) and the Fatalism Scale (Aycan, 2000) was used. According to the results,

fatalism negatively correlated with all pro-environmental behaviors and protectionist attitudes, and a positive correlation with the status quo attitude. The correlations were respectively, with effort behaviors $r=-.097$ ($p\leq 0.01$), with green living behaviors $r=-.067$ ($p\leq 0.01$), with activist behaviors $r=-.102$ ($p\leq 0, 01$), with the protectionist attitude $r=-.112$ ($p\leq 0.01$), with the status quo attitude $r=.118$ ($p\leq 0.01$). As the age increases, the level of fatalism increases ($r=.075$; $p\leq 0.05$), and as the education level increases, the level of fatalism decreases ($r=-.111$; $p\leq 0.05$). Therefore, persons with a high level of fatalism have more status quo attitudes and show less pro-environmental behaviors. Results of the regression analyses showed that green living behaviors were predicted positively by protectionist attitude, age and status quo attitude, and negatively by fatalism. Activist behaviors were predicted positively by protective attitudes and age, and negatively by fatalism. These results suggest that it would be appropriate to implement practices for basic beliefs that affect environmental attitudes and behaviors and that it should be addressed in order to increase environmentalist attitudes and behaviors.

Keywords: Pro-environmental Attitudes, Pro-environmental Behaviors, Fatalism

İKLİM ADALETİNİ KİTLELERİN BİLGELİĞİNDE/ KOLEKTİF ZEKA ETKİSİNDE ARAMAK

Murat Ulubay

Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, ulubay@gmail.com

Özet

Kitlelerin bilgeliği etkisi (KBE) yaklaşımı, herhangi bir karar verme ve tahmin probleminde bilgisi ve uzmanlığı kısıtlı kitlelerin ortalama görüşünün optimum kararı yakalamada uzmanlardan daha başarılı olabildiği (Hueffer vd., 2013) özel koşulları inceler. Kolektif zeka ise aynı kitlenin üyesi olmanın ötesinde, birbiri ile iletişim/etkileşim/işbirliği halindeki ortak hedeflere sahip üyelerden oluşan grupların etkin işbirliği ve etkin problem çözme kabiliyetini ve üyelerinin bireysel kapasitelerinin toplamının üstüne çıkmayı sağlayan etkileşim kalıplarını ifade eder (Malone, Laubacher, ve Dellarocas 2009). İklim adaleti, bir çözüm arayışı konusu olarak, ulus devletler, uluslararası örgütler, uzmanlar, halklar ve sıradan insanlar, bireyleri içeren çok taraflı ve çok düzeyli fikir üretme, ortaklaşa düşünme, konsensüs ve işbirliği çabasını gerektirmektedir. Bu işbirliğini garanti edecek karar verme mekanizmasının ve çözüme yönelik eylemlerin icrasının çok taraflılığı kaçınılmaz bir unsur olacaktır. Bu bağlamda mevcut hangi durumlarda kitlelerin bilgeliği etkisinin elde edilebileceği mevcut değişik düzeylerdeki tartışmalar bağlamında gözden geçirilecektir. Bu etkinin bilgiye erişim ve görüş oluşturma aşamasındaki ön koşulu olan 1- bilgiye ulaşmada ademi merkeziyetçilik, 2- karar vermede grup-düşün etkisinden bağımsızlık, 3- katılımcıların çeşitliliği/farklılığı (diversity), 4- kararların toplanabilir/ortalanabilir (aggregability) nitelikte olması şeklindeki 4 ana kriterin iklim krizine adil çözüm arayışında uygulanabileceği bağlamlar ve tartışma düzeyleri incelenecektir. Bu

çerçeve de öncelikle uzmanlardan oluşan geniş bir kitlenin görüşlerini birleştirme şeklinde melez bir kolektif zeka etkisi elde etme yöntemi olarak “uzman tahmin piyasaları” yönetiminin iklim politikası belirlemede etkinliği incelenecektir (Lucas ve Mormann, 2019). Uzmanların ülke ve coğrafi köken başta olmak üzere çeşitliliğinin, yukarıda bahsedilen 3. koşulu sağlaması ve bunun çatışan çıkarları olan tarafların küresel ölçekte demokratik bir karar verme mekanizması olarak görev yapıp yapamayacağı açısından teknik doğası ve meşruiyeti tartışılacaktır. Son olarak bireyler ve örgütsüz halklar kategorisinde iklim krizini deneyimleyen ve “çözüm”ün maliyetini üstlenecek kitlelerin bilgeliliğinin tezahürü veya manipülasyon ve dezenformasyonla kitlelerin körlüğü/duyarsızlığı denebilecek vahim sonuçlar arasında salınan bir sarkaç olarak kitle iletişiminin KBE için nasıl bir işleyiş düzenine sahip olması gerektiği (veya olamadığı) tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: İklim adaleti, kolektif zeka, kitlelerin bilgeliliği, demokratik katılım

SEEKING CLIMATE JUSTICE IN THE WISDOM OF THE CROWDS/COLLECTIVE INTELLIGENCE

Murat Ulubay

Ankara Yıldırım Beyazıt University, ulubay@gmail.com

Abstract

The wisdom of the crowds effect (WoC) or approach, examines the specific conditions in which the average opinion of the crowds, with limited knowledge and expertise, may be more accurate than the experts in capturing the optimum decision (Hueffer et al., 2013), in the context of a decision-making and prediction problem. Collective intelligence, on the other hand, refers to: the effective cooperation and effective problem-solving ability and to the interaction patterns that enable them to outperform the sum of the members' individual capacities (Malone, Laubacher, and Dellarocas 2009) where people are members of social groups who have common goals, who are in communication/interaction/cooperation with each other, in contrast with being members of the same crowd. Climate justice, as a solution-seeking effort, requires multilateral and multi-level idea generation, collaborative thinking, consensus and cooperation effort, involving nation states, international organizations, experts, peoples and ordinary individuals. Multilateralism is a prerequisite of the decision-making mechanism and cooperation for the execution of actions towards a solution for climate justice. About this multilateral and equitable solution seeking effort, conditions that will enable the wisdom of the crowds effect will be reviewed. The prerequisites of this effect for accessing information and forming opinions are 1-decentralization in accessing information, 2-independence from group-think, 3-diversity of participants, 4-type of decisions that can be aggregated/averaged

by nature. The contexts and levels of discussion in which the 4 main criteria can be applied in seeking an equitable solution to the climate crisis will be examined. In this framework, the effectiveness of the management of “expert prediction markets” in determining climate policy, as a method of achieving a hybrid collective intelligence effect in the form of combining the views of a large group of experts, will be examined (Lucas and Mormann, 2019). The technical nature and legitimacy of the diversity of experts, especially in terms of country and geographical origin, will be discussed regarding the 3rd condition mentioned above and whether this diversity can serve as a democratic decision-making mechanism on a global scale by the parties with conflicting interests. Finally, in the category of individuals and unorganized peoples, who suffer the climate crisis and will bear the cost of the “solution”; the following question will be discussed: what kind of a working order for “mass communication” is necessary for climate justice where this medium is oscillating like a pendulum between either helping to enable the wisdom of the crowds or, create manipulation and disinformation with the dire consequences that can be called the blindness/ignorance of the crowds.

Keywords: Climate justice, collective intelligence, wisdom of the crowds, democratic participation

**YEREL,
BÖLGESEL
VE KÜRESEL
ETKİLER**

ADİL DÖNÜŞÜM KAVRAMI EKSENİNDE ÇAYIRHAN MAHALLESİ

Alkan Üstün

Bartın Üniversitesi, alkanustun@gmail.com

Bahattin Cizreli

Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, bahattincizreli@gmail.com

Özet

Türkiye, enerji ihtiyacının önemli bir kısmını fosil yakıtlardan sağlamaktadır. Ekim 2021’de Paris Anlaşması’na taraf olunmasıyla birlikte gözler iklim değişikliğiyle mücadele kapsamında atılacak yeni adımlara çevrilmiştir. Bununla birlikte net sıfır emisyon hedefine 2053 yılına kadar ulaşılabacağı, devlet yönetiminin üst kademe yetkililerince dile getirilmiştir. Bu çerçeveden bakıldığında karbon salımında büyük paya sahip olan kömürlü termik santrallerin kapatılmasının tartışmaya açılması mümkün görünmektedir. Kömürden çıkış olarak da adlandırılan bu süreç, sadece yeni bir enerji politikasının uygulanması olarak değerlendirilmemelidir. Kömürlü santrallerde ve bu santrallere kaynak sağlayan madenlerde çalışanlar ile söz konusu işgücünün ikamet ettiği bölgeler, önemli bir değişimin eşiğinde durmaktadırlar.

Bu sunumun konusu olan araştırma kapsamında kömür madenciliği ve termik santrale büyük oranda bağımlı olan Ankara Nallıhan İlçesi Çayırhan Mahallesi odaklanılmıştır. Bölgedeki termik santralin olası bir kapanma sonrasında mahalledeki sosyal, kültürel ve ekonomik yapının nasıl şekilleneceği araştırmanın temel sorusudur. Kömür sonrası dönem için bölge sakinlerinin farkındalığı ve beklentileri araştırılmaktadır. 2022 yılının Şubat-Mayıs aylarında gerçekleştirilen saha

araştırması kapsamında bölgedeki yerel yöneticiler, sivil toplum kuruluşu temsilcileri ve öne çıkan bölge sakinleri ile yüz yüze derinlemesine mülakatlar gerçekleştirilmiştir. Çalışmada yarı yapılandırılmış görüşme formu kullanılmıştır.

Bu sunumda araştırmanın ilk bulgularının ilgili bilim çevresine sunulması ve tartışmaya açılması hedeflenmektedir. Ekonomik olarak kömüre ve termik santrale bağımlı olan bölgede santralin kısa ve orta vadede kapanabileceğine dair bir izlenim bulunmamaktadır. Görüşmeciler mevcut durumlarından memnun olduklarını belirtmektedir ve santral dışında başka bir geçim kaynağının bölge için mümkün olabileceğine inanmamaktadır. Kömürden çıkış muhtemel bir senaryo olarak kendilerine sunulduğunda ise nesnel veya düşünsel herhangi bir sosyal, iktisadi hazırlığın olmadığı görülmektedir. Araştırma boyunca, bu türden köklü değişim süreçlerinin olumsuz sonuçlarına karşı bölge ekonomisinin sürdürülebilir ve çevre dostu şekilde yeniden yapılandırılması, sakinlerin refah kaybının engellenmesi ve kırılan grupların uyum sağlama yeteneğinin geliştirilmesini amaçlayan adil dönüşüm kavramı görüşmecilerle paylaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Adil dönüşüm, kömürden çıkış, Çayırhan, termik santral.

ÇAYIRHAN NEIGHBOURHOOD ON THE AXIS OF THE CONCEPT OF JUST TRANSITION

Alkan Üstün

Bartın University, alkanustun@gmail.com

Bahattin Cizreli

Ankara Yıldırım Beyazıt University, bahattincizreli@gmail.com

Abstract

Turkey provides significant portion of its energy need from fossil fuels. It has been stated by the top-level officials of the state administration that the net zero emission target will be reached by 2053. It seems possible that the closure of coal-fired power plants, which have a large share in carbon emissions, will be discussed. Coal-fired power plants and the mines that provide resources to these power plants and the regions where the workforce heavily rely on these sectors could face with a prominent change.

The focus of the research is Çayırhan Neighbourhood of Ankara Nalihan District, which is quite dependent on coal mining and thermal power plant. The main question of the research is how the social, cultural and economic structure of the neighbourhood will be shaped after a possible closure of the thermal power plant in the region. Residents' awareness and expectations for the post-coal era are explored. Within the scope of the field research carried out in February-May 2022, face-to-face interviews were conducted with local administrators, representatives of non-governmental organizations and prominent residents of the region. A semi-structured interview form was used in the field research.

In this presentation, it is aimed to demonstrate early findings of the research. In the region, there is no impression that the power plant may be closed in the short and medium term. The interviewees state that they are satisfied with their current situation and do not believe that any other economic source other than the power plant is possible for the region. When the coal-exit is presented to them as a possible scenario, it is seen that there is no concrete social and economic preparation. Throughout the research, the approach of just transition to prevent the loss of welfare of the residents and to improve the adaptability of vulnerable groups, was shared with the interviewees.

Keywords: Just transition, coal-exit, Çayırhan, thermal power plant.

İKLİM DEĞİŞİKLİĞİNİN SÜRDÜRÜLEBİLİR GELİŞME VE İKLİM ADALETİNE ETKİSİ

İhsan Keleş

Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, ihsan.keles@hbv.edu.tr

Özet

İklim değışikliği küresel anlamda her kesimin etkilendiği konuların başında gelmektedir. İklim değışikliğinin olumsuz sonuçlarından bazı ulusların daha fazla etkilendiği ya da etkileneceği, bilimsel olarak ortaya konan ve genel kabul gören bir gerçektir.

İklim değışikliğine bağlı etkilerin önlenmesinde sera gazı emisyonlarının azaltılması temel bir önceliktir. Ancak, emisyonlar sıfırlansa bile atmosferdeki ısı artışının uzun yıllar süreceği, dolayısıyla iklim değışikliğine bağlı etkilerin devam edeceği öngörülmektedir. İnsan kaynaklı etkenlerin sanayi devrimi ile başladığı yaygın olarak kabul edilmektedir. Sanayi Devrimi'nin başından günümüze dek atmosferdeki sera gazı yoğunluğu, çeşitli insan faaliyetleri nedeniyle artmıştır. İnsan kaynaklı faaliyetler olan teknolojik gelişme ve endüstrileşme arttıkça, sera gazı salınımları da artmaktadır. 1960'lı yıllarda 3 milyar civarında olan dünya nüfusunun günümüzde 8 milyara yaklaşması ile hızlı nüfus artışı beraberinde sanayileşmeyi ve kentleşmeyi de artırmıştır. Bu durum iklim değışikliği gerçeğinin bir başka boyutunu ortaya koymaktadır.

İklim adaleti söylemi sadece fayda ve maliyetlerin eşitsiz dağılımı sorununu dile getirmez, aynı zamanda bu adaletsizlikle bağlantılı olarak karar alma süreçlerine katılımı, kaynaklara eşit erişim hakkını, ekonomik ve toplumsal alanlarda süregelen sistemsel eşitsizlikleri de dile getirir. İklim adaletinin bu söylemlerini yaşama geçirmek için atılan

adımlar her zaman kabul görmeyebilir. İklim adaletiyle ilgili olarak, 1992 yılında Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde toplanan BM Çevre ve Kalkınma Konferansında imzaya açılan ve 21 Mart 1994 tarihinde yürürlüğe giren BMİDÇS hükümetler arası düzeyde iklim değişikliğine yönelik ilk çevre mutabakatı olarak tarihe geçmiştir. Devamında Kyoto Protokolü karşımıza çıkmış katılımında yaşanan çekince ve sorunlar başarısızlıkla sonuçlanmasına neden olmuştur. İklim değişikliğine yönelik gelişmeler Paris Anlaşması ile devam etmektedir.

Bu çalışmada iklim değişikliğinin sonuçlarının küresel etkilerini azaltabilmek adına 1980'lerin sonunda "ortak geleceğimiz" raporu ile gündeme gelen birçok tartışmayı beraberinde getiren "sürdürülebilir gelişme" ve "sürdürülebilir kalkınma" kavramları ekseninde çevre ve ekonomi ilişkileri değerlendirilecektir. İklim değişikliğine yol açan gelişmeler ele alınarak iklimin olumsuz etkilerini giderme konusunda ortaya çıkan görüşler, atılması gereken adımlar ve iklim adaletine (adaletsizliğine) katkıları tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: İklim Değişikliği, Sürdürülebilir Gelişme, İklim Adaleti

THE IMPACT OF CLIMATE CHANGE ON SUSTAINABLE DEVELOPMENT AND CLIMATE JUSTICE

İhsan Keleş

Ankara Hacı Bayram Veli University, ihsan.keles@hbv.edu.tr

Abstract

Climate change is at the top of all areas that are affected globally. It is a fact that some nations are more affected or affected by the negative consequences of climate change, which is scientifically and generally accepted.

Reducing greenhouse gas emissions is a key priority in preventing climate change-related effects. However, even if the emissions are reset, the temperature increase in the atmosphere will take many years, and therefore the effects of climate change will continue. It is widely accepted that human-born factors start with the industrial revolution. From the beginning of the Industrial Revolution to the present day, the density of greenhouse gas in the atmosphere has increased due to various human activities. As technology development and industrialization, which is human-induced activities, greenhouse gas emissions are increasing. with the world's population of around 3 billion in 1960 approaching 8 billion today, rapid population growth has also increased industrialization and urbanization. This reveals another dimension of the reality of climate change.

Climate justice rhetoric does not only address the issue of unequal distribution of benefits and costs, but also the participation in decision-making processes in connection with this injustice, equal access to resources, and systemic inequalities in economic and social areas. The steps taken to bring these discourse of climate justice to life may not

always be accepted. Regarding climate justice, United Nations Climate Change Contract was the first intergovernmental environmental agreement to address climate change at the UN Environmental and Development Conference in Rio de Janeiro, Brazil, in 1992, which entered into force on March 21, 1994. The Kyoto Protocol followed by the withdrawal of participation and the problems resulted in failure. Developments in climate change continue with the Paris Agreement.

In this study, environmental and economic relations will be assessed on the basis of “sustainable development” and “sustainable development” concepts that bring up many discussions with the “common future” report at the end of 1980, in order to reduce the global impact of climate change. The developments that lead to climate change will be discussed, and the views that arise in resolving the adverse effects of the climate will be discussed, the steps that need to be taken and their contribution to climate justice (injustice).

Keywords: Climate Change, Sustainable Development, Climate Justice

ŞİLİ'DE İKLİM DEĞİŞİKLİĞİNİN ÇEVRESEL ETKİLERİ VE İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ YÖNETİŞİMİ

Deniz Bozkurt

Valparaiso Üniversitesi, deniz.bozkurt@uv.cl

Özet

İklim değışikliği, yirmi birinci yüzyılda tüm insanlığın karşı karşıya olduğu en büyük sorunlardan biridir. Ekonomi, sağlık, gıda üretimi ve güvenlik gibi alanlarda küresel ölçekte giderek büyüyen bir kriz olan iklim değışikliğinin etkileri ise her yerde aynı olmamaktadır. Alt-tropikal güneydoğu Pasifik ile And Dağları arasında uzanan Şili (18°-55° güney enlemleri) son derece karmaşık bir coğrafyaya ve farklı iklim bölgelerine sahiptir. Bilimsel kanıtlar ülke çapında sıcaklıklarda bir artışa işaret etse de, kıyı bölgelerine kıyasla kuzey bölgesinde ve And Dağları civarında daha fazla sıcaklık artışı tespit edilmiştir. Ülke nüfusunun ve ekonomik faaliyetlerinin çoğunu barındıran orta-güney Şili, yıllık yağış açıklarının mekânsal ve zamansal genişlemesi nedeniyle mega-kuraklık olarak adlandırılan ve 2010'dan beri devam eden güçlü bir kurak dönemin içindedir. Bu faktörler, ülkenin en kalabalık ve verimli bölgelerinde tarım ve balıkçılık gibi önemli ekonomik faaliyetleri tehdit etmektedir. İklim değışikliği ve aşırı hava olayları neticesinde orman yangınları, sıcak hava dalgaları, sel ve heyelanlar, deniz seviyesi yükselmesi ve okyanus asitlenmesi gibi sosyoekonomik etkileri fazla olan olaylar da Şili'de iklim değışikliği ile mücadeleyi oldukça kritik bir noktaya getirmiştir.

Şili'de her ne kadar iklim değışikliğiyle ilgili eylemleri daha karmaşık hale getiren sosyokültürel, ekonomik ve politik faktörler son zamanlarda yoğunlaşmış olsa da, Şili, iklim değışikliği ile mücadelede

yenilenebilir enerji projelerini hayata geçirmeye ve daha iddialı emisyon azaltma hedeflerini ortaya koymaya başlamıştır. Örneğin, Şubat 2021’de Şili, yasal bir çerçeve olarak 2030’a kadar yıllık yüzde 2’den fazla emisyon azaltımına katkıda bulunacak Enerji Verimliliği yasasını resmen oluşturdu. Ayrıca, Nisan 2020’de Şili, 2019 toplumsal olaylarına ve COVID-19’a rağmen, Paris Anlaşması kapsamında güncellenmiş bir Ulusal Katkı Beyanı açıklayan dünyadaki ilk ülkelerden biri oldu. Son olarak, Şili Kongresi kısa süre önce İklim Değişikliği yasasını onayladı. Bu çalışma, Şili özelinde güncel iklim değişikliği etkilerini anlatarak iklim değişikliği yönetimi üzerine atılan son adımları ve uyum çabalarını göstermeyi hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: Şili, İklim Değişikliği, Paris Anlaşması

ENVIRONMENTAL IMPACTS OF CLIMATE CHANGE IN CHILE AND CLIMATE CHANGE MANAGEMENT

Deniz Bozkurt

Valparaiso University, deniz.bozkurt@uv.cl

Abstract

Climate change is one of the biggest problems facing all humanity in the twenty-first century. Climate change is a growing crisis on a global scale in areas such as economy, health, food and security, and its effects are not the same everywhere. Lying between the sub-tropical southeast Pacific and the Andes Mountains, Chile (18°-55°S) has an extremely complex geography and diverse climatic zones. Although scientific evidence points to an increase in temperatures across the country, greater temperature increases have been detected in the northern region and around the Andes compared to coastal areas. Central-southern Chile, which hosts most of the country's population and economic activities, has been facing a strong dry period since 2010, called the mega-drought, due to the spatial and temporal expansion of annual precipitation deficits. These factors threaten important economic activities such as agriculture and fishing in the most populated and fertile regions of the country. Events with high socioeconomic effects such as forest fires, heat waves, floods and landslides, sea level rise and ocean acidification as a result of climate change and extreme weather events have brought the fight against climate change in Chile to a very critical point.

Although sociocultural, economic and political factors that complicate actions related to climate change have recently intensified in Chile, Chile has begun to implement renewable energy projects and set more

ambitious emission reduction targets in the fight against climate change. For example, in February 2021 Chile formally created the Energy Efficiency law as a legal framework that will contribute to more than 2 percent annual emissions reductions by 2030. Also, in April 2020, Chile became one of the first countries in the world to announce an updated Statement of National Contribution under the Paris Agreement, despite the 2019 social upheaval and COVID-19. Finally, the National Congress of Chile recently passed the Climate Change law. This study aims to show the latest steps taken on climate change governance and adaptation efforts by explaining the current climate change effects in Chile.

Keywords: Chile, Climate Change, Paris Agreement

**İKLİM
ADALETİNE
YÖNELİK
POLİTİKALAR**

DAHA ADİL BİR İKLİM EKONOMİSİ İÇİN DIŞSALLIKLARI DÜZELTİCİ MEKANİZMALARA DAİR BİR TARTIŞMA

Arif Orçun Söylemez

Marmara Üniversitesi, orcun.soylemez@marmara.edu.tr

Özet

İklim değişikliğine karşı hayata geçirilen ya da geçirilmesi düşünülen eylem planlarında şu ana değin eksik kalmış yönlerden birisi piyasa yanlışlarının (market failures) neredeyse hiç ele alınmamış olmasıdır. Piyasa yanlışları iktisadi bir terimdir ve iyi tanımlanmış altı durumu içermektedir. Bu durumlardan bir ya da birkaçının piyasada bulunması halinde serbest işleyen bir piyasanın toplumsal refahı maksimize edecek üretim ve tüketim dengesinden şaşacağı bilinmektedir. İklim meseleleri özelinde ele alındığında ise özellikle dışsallıklar olarak bilinen bir tür piyasa yanlışının bazı hallerde pozitif diğer bazı hallerde ise negatif şekliyle sorun yarattığı net olarak görülebilmektedir. Pozitif dışsallık hallerinde iklim ve çevre dengesi açısından üretim teşviklerinin planlanması gerekliken, negatif dışsallık hallerinde ise tam tersine iklim ve çevre dengesini bozucu üretimin cezalandırılması tartışılmalıdır. Çalışmamızın bu konuya ilişkin özgün katkısı yukarıda özetlenen teorik çerçeveyi ortaya koyduktan sonra pratik olarak pozitif dışsallık durumlarının küresel ölçekte teşviki için bir uluslararası transfer mekanizmasının kurulmasını, negatif dışsallıkların önüne geçilmesi içinse Pigou'cu ya da Coase'çı bir çerçevede önleyici maliyet artırıcı tedbirlerin planlanmasını önermesidir.

Anahtar Kelimeler: İklim Ekonomisindeki Dışsallıklar, İktisadi Transferler, Pigou'cu Tedbirler, Coase'çı Tedbirler

A DISCUSSION ON THE MECHANISMS TO CORRECT EXTERNALITIES FOR A FAIRER ENVIRONMENTAL ECONOMICS

Arif Orçun Söylemez

Marmara University, orcun.soylez@marmara.edu.tr

Abstract

One of the missing aspects so far in the action plans that either have been or are thought to be implemented against climate change is that market failures have almost never been addressed. Market failures is an economic term referring to six well-defined situations. It is known that if one or more of these situations happen to be present in the marketplace, a freely-functioning market system would stray from the balance of production and consumption levels, which would maximize social welfare. When the climate issues are taken into account, it can be clearly seen that a particular kind of market failures known as externalities creates problems in some cases in a positive way and in some other cases in a negative way. While it is necessary to plan production incentives in terms of climate and environmental balance in cases of positive externalities, on the contrary, in cases of negative externalities, penalizing production that disrupts the balance of climate and environment should be discussed. The original contribution of our study on this subject is that, after revealing the theoretical framework summarized above, it proposes to establish an international transfer mechanism to practically promote positive externalities on a global scale, and to plan preventive cost-increasing measures in a Pigouian or Coaseian framework to prevent negative externalities.

Keywords: Externalities in Climate Economy, Economic Transfers, Pigouian Measures, Coaseian Measures

TÜRKİYE'DE PLANLAMA PRATİKLERİ BAĞLAMINDA İKLİM ADALETİNE YÖNELİK TARTIŞMA ZEMİNİ ÜZERİNE BİR İNCELEME

Ayşe Özcan Buckley

Giresun Üniversitesi, ayse.ozcan@giresun.edu.tr

Fatma Gaye Ün

Giresun Üniversitesi, gayeun66@gmail.com

Özet

İklim adaleti söylemi literatürde farklı türden eşitsizlik ve adaletsizlikleri içeren ve bu bağlamda farklı adalet taleplerini gündeme getiren bir yaklaşımla ele alınmaktadır. Adalet bileşenlerinin esnek ve kapsamlı yapısı ve henüz olgunlaşmamış olması konunun özellikle çevresel adalet çerçevesinde ve enerji ile ilişkilendirilerek ele alınmasını da zorlamaktadır. Bu kapsamda hem iklim adaleti hem de enerji adaleti akademik araştırmalarda dağıtıcı adalet, prosedürel adalet, telafi edici/düzeltici ve cezalandırıcı adalet gibi farklı adalet teorileri içerisinde tartışılmaktadır. Bu tartışmaların zeminini besleyen iki önemli politik dönüşüm söz konusudur: Birincisi fosil yakıt tabanlı bir küresel ekonomiden daha temiz veya düşük karbonlu bir küresel ekonomiye geçiş hedefidir. İkincisi ise iklim müzakereleri bağlamında şekillenen sistemin adalet söylemleri üzerinden eleştirisidir. Bu eleştiri devletlerin ve piyasanın ötesine uzanan kolektif bir iklim adaleti hareketine dayanmakta ve yeni bir toplumsal yapının inşasında eşitlikçi bir enerji dağıtımını iklim politikasına dâhil etmektedir.

Bu çalışmada odaklandığımız iklim adaleti kavramı iklim değişikliği etkileri nedeniyle –hukuksal ve toplumsal açıdan- adaletsizliklerin nerede ve nasıl ortaya çıktığını sorgulamaktadır. Çalışmanın amacı iklim adaleti

konusunu çevresel adaletin kuramsal çerçevesinden kopmadan ele almak ve Türkiye’de yerel düzeyde (belediyeler tarafından) hazırlanan iklim eylem planları ile enerji eylem planları üzerinden iklim adaletinin mevzuattaki ve yerel planlamaya yansıyan içeriğini değerlendirmektir. Bu boyutuyla Çalışma, yerel planlama pratiklerini iklim eylem planları ve enerji eylem planları üzerinden inceleyen nitel bir araştırmadır. Çalışmanın kamu politikası açısından kavram haritası şu üç ana konu üzerinden oluşturulmaktadır: (1) Karbon yönetimi, (2) Kentsel enerji uygulamaları, (3) Kararlara katılım. Bu analiz ile Türkiye’de “iklim adaleti” açısından yerel planlama araçlarının kullanılma biçimi de tartışılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: İklim Adaleti, İklim Eylem Planlaması, Çevresel Adalet, Yerel Enerji Planlaması.

DISCUSSIONS ABOUT CLIMATE JUSTICE WITHIN THE CONTEXT OF PLANNING PRACTICES IN TURKEY

Ayşe Özcan Buckley

Giresun University, ayse.ozcan@giresun.edu.tr

Fatma Gaye Ün

Giresun University, gayeun66@gmail.com

Abstract

The climate justice discourse is covered in the literature with an approach that includes different types of inequalities and injustices and brings different demands for justice. The flexible and comprehensive structure of the justice components and the fact that they have not yet matured also make it difficult to address the issue, especially within the framework of environmental justice and energy. In this regard, both climate justice and energy justice are discussed in academic research within different justice theories such as distributive justice, procedural justice, compensatory/corrective and punitive justice. There are two important political transformations that underpin these discussions: The first is the goal of transitioning from a fossil fuel-based global economy to a cleaner or low- carbon global economy. The second is the criticism of the system that is to be shaped by climate negotiations through discourses of justice. The critique is based on a collective climate justice movement that extends beyond states and the market, and incorporates an equitable distribution of energy in the construction of a new social structure into climate policy.

The concept of climate justice we focus on in this study questions where and how injustices arise- legally and socially- due to the effects of climate change.

The aim of the study is to evaluate the content of climate justice reflected in the legislation and local planning through climate action plans and energy action plans prepared by local authorities (municipalities) in Turkey, without leaving the theoretical framework of environmental justice. With this aspect, the study is a qualitative research that examines local planning practices through climate action plans and energy action plans. The concept map of the study in terms of public policy is formed on the following three main topics: (1) Carbon management, (2) Urban energy applications, (3) Participation. With this analysis, the way of using local planning tools in terms of “climate justice” in Turkey is also discussed.

Abstract: Climate Justice, Climate Action Planning, Environmental Justice, Local Energy Planning.

İKLİM DEĞİŞİKLİĞİNE KARŞI PANDEMİ DÖNEMİNDE DEĞİŞEN TÜKETİCİYİ ANLAMAYA YÖNELİK BİR ÇALIŞMA

Tanyeri Uslu

Altınbaş Üniversitesi, tanyeri.uslu@altinbas.edu.tr

Hande Begüm Bumin Doyduk

Altınbaş Üniversitesi, hande.doyduk@altinbas.edu.tr

Özet¹

Tüketici davranışı ve iklim değişikliği temalı çalışmalar tüketicilerin iklim değişikliği konusunda bilinçlenmesinde öncü bir rol oynamaktadır. İklim değişikliğine dair tüketicilerin davranışlarını yorumlayabilmek için hangi davranışın ne ile ilişkilendirildiğini belirlemek gerekmektedir. İklim dostu olan ve olmayan tüketici davranışlarının nedenlerini anlayabilmek bu çalışmanın birincil amacıdır. Bir diğer amaç ise tüketicinin iklim değişikliğine yönelik davranışlarını olumlu yönde değiştirmek ve farkındalığı arttırmak üzere nasıl bir yol izlenmesi gerektiğini belirlemektir. Çalışmada COVID-19 pandemi döneminde, iklim değişikliği temelindeki değişen tüketici davranışlarını belirleyebilmek için literatürdeki tüketici davranışı ve iklim değişikliği arasında ilişki temaları incelenecektir. Çalışma sonucunda tüketici davranışları ve iklim değişiklik ilişkisini belirleyen ana temalar ortaya konularak, tüketicilerin iklim değişikliği farkındalığını ve katılımlarını arttıracak uygulama önerileri sunabilmek hedeflenmektedir. Tüketicilerin çevresel etki açısından iklim dostu ürünleri tercih etmelerinde iklim değişikliğine yönelik farkındalık düzeyinin belirleyici bir faktör

1 Yazarlar, bu çalışmaya eşit derecede katkıda bulduklarını ve isimlerinin alfabetik olarak sıralandıklarını teyit ederler.

olacağı öngörülmektedir. Çalışmanın beklenen sonuçlarından bir diğeri ise, iklim değişikliği bilincinin arttırılması ile iklim dostu bilinçli tüketici davranışlarının uzun vadede artmasıdır. Bu bağlamda pandemide iklim değişikliği farkındalığı ve tüketici davranışlarına ilişkin ulusal ve uluslararası literatürden yola çıkılarak elde edilen bulguların irdelenmesi ile belirlenen temalar neticesinde literatüre katkı sağlanması hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Tüketici davranışları, farkındalık, iklim değişikliği, COVID-19

A STUDY TO UNDERSTAND THE CHANGING CONSUMER AGAINST CLIMATE CHANGE DURING THE PANDEMIC PERIOD

Tanyeri Uslu

Altınbaş University, tanyeri.uslu@altinbas.edu.tr

Hande Begüm Bumin Doyduk

Altınbaş University, hande.doyduk@altinbas.edu.tr

Abstract ²

Studies on consumer behavior and climate change play a leading role in raising awareness of consumers about climate change. To interpret the behavior of consumers regarding climate change, it is necessary to determine which behavior is associated with what. The primary aim of this study is understanding the causes of climate-friendly and non-climate friendly consumers' behaviors. Another aim is to determine the routes to be followed for changing the consumer's behavior towards climate change in a positive way and to raise awareness. In the study, the themes of the relationship between consumer behavior and climate change in the literature will be examined to determine the changing consumer behavior based on climate change during the COVID-19 pandemic period. As a result of the study, it is aimed to suggest activities that will increase the awareness and participation of the consumers on climate change by revealing the main themes that determine the relationship between consumer behavior and climate change. It is predicted that the level of awareness of climate change will be a

2 Authors confirm that they have equally contributed to this paper and are listed in alphabetically.

determining factor in consumers' preference for climate-friendly products in terms of environmental impact. Another expected result of the study is that climate-friendly conscious consumer behaviors will increase in the long term with increasing awareness of climate change. In this context, it is aimed to contribute to the literature as a result of the themes determined by examining the findings obtained from the national and international literature on climate change awareness and consumer behavior during the COVID-19 pandemics.

Keywords: Consumer behavior, awareness, climate change, COVID-19

